

INDHOLD

1.	‘Så meget mere ophøjet end englene’.....	s. 4
2.	‘I ét og alt blive sine brødre lig’.....	s. 10
3.	‘Se hen til vor bekendelses apostel og ypperstepræst’.....	s. 17
4.	‘Om at gå ind til hans hvile’.....	s. 23
5.	‘Blev af Gud kaldt’.....	s. 30
6.	‘Et sjælens anker’.....	s. 37
7.	‘Fuldendelse for evigt’.....	s. 43
8.	‘En bedre pagt’.....	s. 49
9.	‘For Guds åsyn til bedste for os’.....	s. 55
10.	‘En ny og levende vej’.....	s. 61
11.	‘Den retfærdige skal leve ved sin tro’.....	s. 67
12.	‘Retter vort blik mod Jesus’.....	s. 71
13.	‘Jesus Kristus er den samme i går og i dag, ja, til evig tid.....	s. 78

Lys i Mørke
Bøgebjergvej 1
DK-4520 Svinninge
Bankkonto i Nordea: 1726 5305758800

‘Ham ser vi’

Lektier fra Brevet til Hebræerne

Forord

‘Kun ved at lære Gud at kende her kan vi berede os til at møde ham, når han kommer. I sin undervisning og sine mægtige gerninger er Kristus en fuldkommen åbenbaring af Gud. Kristus erklærer dette gennem den inspirerede evangelist. “Ingen har nogen sinde set Gud,” siger han; “den enbårne, som selv er Gud, og som er i Faderens favn, han er blevet hans tolk” (Joh. 1, 18). “Ingen kender Sønnen uden Faderen, og ingen kender Faderen uden Sønnen og den, for hvem Sønnen vil åbenbare ham.” Disse ord viser vigtigheden af at studere Kristi karakter. Kun ved at lære Kristus at kende kan vi lære Gud at kende.

Som vor repræsentant står Kristus på den højest mulige grund. Da han kom til verden som Guds budbringer, holdt han Guds frelse i sin hånd. Al menneskehed blev overgivet ham, for i ham var Guddommens fylde. Kristus åbenbarede Faderen så fuldt ud, at budbringerne, der var sendt af farisæerne for at gribe ham, blev indtaget i hans nærværelse. Da de så Guds herligheds milde lys, der omgav ham, da de hørte de nådige ord, der faldt fra hans læber, elskede de ham. Og da de blev spurgt af farisæerne: “Hvorfor har I ikke ført ham med?” svarede de: “Aldrig har noget menneske talt, som dette menneske taler” (Joh. 7, 45-46).

Idet vi beskuer Kristus, bliver vi forvandlet efter hans billede og beredte til at møde ham, når han kommer. Nu er det tid at berede sig for Herrens komme. Vi kan ikke blive rede til at møde ham på et øjeblik. Beredelsen for denne højtidelige begivenhed kræver alvorlig anstrengelse og årvågen forventning. Foreningen af disse to gør os fuldstændige i Kristus. Det aktive og det andægtige må kombineres, som det menneskelige og det guddommelige var i Kristus. Således ærer Guds børn ham. Under livets travlhed vil man høre dem tale opmuntrende og inspirere til håb og tro. Viljen og hengivenheden vil være viet til Kristus. Således bereder de sig til at møde deres Herre, og når han kommer, vil de med glæde sige: “Her er vor Gud, som vi biede på, og han vil frelse os.”

In Heavenly Places, s. 250.

Forfatterens bemærkning: Brevet til Hebræerne er usædvanligt blandt brevene i Det Nye Testamente i den kendsgerning, at skribenten ikke identificerer sig selv. (Det samme er tilfældet med Johannes’ første brev, mens forfatteren af Johannes’ andet og tredje brev blot identificerer sig selv som ‘den ældste.’) Til trods for en gammel tradition i den græsk-katolske kirke om, at Hebræerbrevet blev skrevet af Paulus, og selvom mange lærde, som fornægter Paulus’ forfatterskab, erkender, at argumenterne og tankerne i dette brev bærer Paulus’ stempel, foreslår de populære lærde mange alternative forfattere, for eksempel Barnabas, Apollos, Clement af Rom, Priskilla og andre. Det er disse lektiers forfatters overbevisning, at brevet

faktisk blev skrevet af Paulus. En af de første kristne skribenter foreslår, at Paulus valgte at tilbageholde sit navn fra brevet, fordi jøderne var fordomsfulde over for ham. Han foreslår også, at Paulus skrev sit brev på hebraisk, og at den græske udgave, vi i dag har, er en oversættelse til græsk af Lukas, som forklarer, hvorfor stilen nogle gange er magen til Apostlenes Gerninger.

Selvom det beskrives som et brev, ser det ikke ud til, at Hebræerbrevet blev skrevet til en bestemt menighed eller et bestemt individ, som alle de andre af Paulus' breve var. Der er ingen henvisninger til bestemte lokale problemer eller situationer. J. B. Phillips valgte at kalde det "Brevet til jødiske kristne," som synes at være en passende titel. Paulus antager, at hans læsere både har kendskab til Jesus og en vis grad af tro på ham. Men i sit brev takler han adskillige anstødssten, som jøder alle vegne, der var blevet kristne, stod over for.

Denne serie af lektier er ikke et udtømmende vers-for-vers studium af hele Hebræerbrevet. I stedet fokuserer det på Paulus' indsigt i Jesu Kristi natur, stilling og rolle. For "dette er det evige liv, at de kender dig, den eneste sande Gud, og ham, som du har sendt, Jesus Kristus."

Lektie 1: 26. december - 1. januar 'Så meget mere ophøjet end englene'

UDENADSVERS: 'Siger han om Sønnen: 'Din trone, o Gud! står i evighed fast, og retfærdigs stav er din kongestav.'

STUDIEHJÆLP: *The Faith I Live By*, s. 48.

LEKTIENS SKRIFTSTED: Heb. 1, 1-14.

LEKTIENS MÅL: At forstå at Jesus Kristus virkelig er Gud.

Indledning

'I Kristus findes livet, det oprindelige, det retmæssige, det iboende. "Den, som har Sønnen, har livet" Joh. 5, 12. Kristi guddommelighed er den kristnes forvisning om evigt liv. Jesus sagde: "Den, som tror på mig, skal leve, om han end dør. Og enhver, som lever og tror på mig, skal i al evighed ikke dø. Tror du det?"' *Den Store Mester*, s. 362.

'Studer det første kapitel af Hebræerbrevet omhyggeligt. Bliv interesseret i Skrifterne. Læs og studer dem flittigt. "I ransager skrifterne, fordi I mener i dem at have evigt liv," sagde Kristus, "og det er dem, som vidner om mig." Det betyder alt for os at have en erfaringsmæssig og individuel kundskab om Gud og om Jesus Kristus, "som han har sendt." "Og dette er det evige liv, at de kender dig, den eneste sande Gud, og ham, som du har sendt, Jesus Kristus." *Special Testimonies on Education*, s. 179.

'Har han nu ved dagenes ende talt til os ved sin Søn'

1. Hvilke midler valgte Gud til at kommunikere med menneskeheden i fortiden? Heb. 1, 1.

BEMÆRK: 'Jo mere fuldstændigt vi accepterer det lys, som Helligånden har lagt frem gennem Guds indviede tjenere, desto dybere og sikrere – ja, som den evige trone – vil de gamle profetiens sandheder vise sig at være. Vi kan være sikre på, at Guds mænd talte sådan, som Helligånden drev dem til det. Mennesker må selv være under Helligåndens indflydelse for at forstå Åndens ytringer gennem profetierne. Disse budskaber blev givet, ikke for dem, som selv kom med profetierne, men for os, som lever midt i den tid, da de skal opfyldes.' *På fast grunn*, bog 2, s. 116.

2. Hvilken bedre metode valgte Gud at bruge til at åbenbare sig selv efter at have kommunikeret gennem profeter? Heb. 1, 2. Sammenlign med Joh. 14, 8-9.

Lektie 1: 26. december – 1. januar

BEMÆRK: ‘Kristus kom til verden for at åbenbare Faderens karakter og forløse den faldne slægt. Verdens Forløser var lig Gud. Hans myndighed var lig Guds myndighed. Han erklærede, at han ikke havde nogen tilværelse adskilt fra Faderen. Den myndighed, hvormed han talte og udførte mirakler, var ganske hans egen, og dog forsikrer han os om, at han og Faderen er ét. Johannes bar vidnesbyrd om Kristus og henviste alle mennesker til ham som den lovede Messias. Da han så Jesus foran sig, erklærede han: “Se Guds lam, som bærer verdens synd! Det er ham, om hvem jeg sagde: ‘Efter mig kommer en mand, som er kommen forud for mig; thi han var til før mig.’” “Thi af hans fylde har vi alle modtaget, og det nåde over nåde. Thi loven blev givet ved Moses, nåden og sandheden er kommet ved Jesus Kristus. Ingen har nogen sinde set Gud; den enbårne, som selv er Gud, og som er i Faderens favn, han er blevet hans tolk.” Som lovgiver udøvede Jesus Guds myndighed, hans befalinger og beslutninger blev støttet af den evige tronens Overhøjhed. Faderens herlighed var åbenbaret i Sønnen; Kristus åbenbarede Faderens karakter. Han var så fuldkomment forbundet med Gud, så fuldstændigt omfavnet af hans omgivende lys, at den, som havde set Sønnen, havde set Faderen. Hans røst var som Guds røst. Læg mærke til Kristi bøn for hans korsfæstelse: “Og nu, Fader! Herliggør du mig hos dig selv med den herlighed, jeg havde hos dig, før verden blev til.” Igen siger han: “Jeg er i Faderen, og Faderen er i mig.” “Ingen kender Sønnen uden Faderen, og ingen kender Faderen uden Sønnen og den, for hvem Sønnen vil åbenbare ham.” “Den, som har set mig, har set Faderen.”” *Review & Herald*, 7. januar 1890.

‘Du har lagt jordens grundvold fast’

3. Hvilken vigtig sandhed bliver vi vist om Kristus? Heb. 1, 2b; 1, 10. Sammenlign med Kol. 1, 16; Joh. 1, 3.

BEMÆRK: ‘Alle ting blev skabt af Guds Søn. “I begyndelsen var Ordet, og Ordet var hos Gud... Alt er blevet til ved det, og uden det blev intet til af det, som er.” Joh. 1, 1-3. Og fordi sabbatten er sat til minde om skaberværket, er den et tegn på Kristi kærlighed og magt.’ *Den Store Mester*, s. 185.

‘Samtidig med at Guds Ord henviser til Kristi menneskelige natur her på Jorden, viser det klart, at han havde en tidligere tilværelse. Ordet var et guddommeligt væsen, som Guds evige Søn i forening og enhed med Faderen. Fra evighed af var han pagtens mellemmand, og derved formidler af velsignelse til alle Jordens folkeslag, både jøder og hedninger, hvis de tog imod ham. “Ordet var hos Gud, og Ordet var Gud” (Joh. 1, 1). Før mennesker eller engle blev skabt, var Ordet hos Gud, og var Gud. Verden blev skabt ved ham, og uden ham “blev intet til af det, som er.” Hvis Kristus skabte alle ting, eksisterede han før alle ting. Dette beskrives

Lektie 1: 26. december – 1. januar

så klart, at ingen behøver at være i tvivl. Kristus var i allerhøjeste grad af Guds væsen. Han var hos Gud fra al evighed af, evig lovpris Gud over alt.' *Kristus Alene*, s. 8.

4. Hvordan bliver vi vist Kristi vedvarende omsorg for sit skaberværk? Heb. 1, 3. Sammenlign med Kol. 1, 17.

BEMÆRK: 'Kristus er universets Skaber. "Thi i ham skabtes alt i Himlene og på jorden, det synlige og det usynlige, hvad enten det er tronengle eller herskere eller magter eller myndigheder: alt er skabt ved ham og til ham." Han grundfæstede fordem jorden, himlene er hans hænders værk. Ved sin krafts arm opretholder han skabelsen.' *Youth's Instructor*, 11. november 1897.

'Hans væsens udtrykte billede'

5. Hvad åbenbarer Kristus om Gud? Heb. 1, 3a.

BEMÆRK: 'Kristus er selv den kostbare perle. I ham findes al Faderens herlighed, "thi i ham bor hele guddomsfylden legemlig." Guds egenskabers herlighed genspejles i hans karakter. Hans lys stråler ud fra hvert eneste blad i den hellige skrift. Kristi retfærdighed har ingen fejl, ingen plet, den er som en ren, hvid perle. Ingen menneskehånd kan forskønne Guds ædle og kostbare gave. Den er uden plet og lyde. I Kristus er "alle visdommens og kundskabens skatte ... skjult til stede." Kol. 2, 3. Han "er blevet os visdom fra Gud, både retfærdighed og helliggørelse og forløsning." 1 Kor. 1, 30. Alt det, der kan stille menneskets behov og længsler i denne og i den tilkommende verden, findes i Kristus. Vor Forløser er en perle så kostbar, at alt andet er for intet at regne mod den.' *Lys over hverdagen*, del 1, s. 104-105.

6. Hvilke egenskaber hos Gud har Kristus åbenbaret? Heb. 1, 9.

BEMÆRK: 'Jesus Kristus åbenbarede Faderen i hans sande karakter for verden og fremstillede ham som værende fuld af barmhjertighed, kærlighed og lys. Kristus tog menneskelighed på sig, for at den guddommelige kærligheds lys og glans ikke skulle udlette mennesket. Da Moses bad: "Lad mig dog skue din herlighed," blev han stillet i klippekløften, og Herren gik forbi ham. Da Filip bad Kristus om at vise dem Faderen, sagde han: "Den, som har set mig, har set Faderen." Han åbenbarede Faderen for Filip, ligesom han åbenbarede ham for Moses, da han gik forbi ham og kundgjorde: "Herren, Herren, Gud, som er barmhjertig og nådig, langmodig og rig

Lektie 1: 26. december – 1. januar

på miskundhed og trofasthed.” Jesus udråbte sig selv for verden som den fuldkomne fremstilling af Faderen og indbød verden at centrere sin kærlighed og tillid i Faderen. Han sagde: “Jeg er i Faderen, og Faderen er i mig.” “Havde I kendt mig, så havde I også kendt min Fader; og fra nu af kender I ham og har set ham... Tror du ikke, at jeg er i Faderen, og Faderen er i mig?” ... Med tydelige ord lærte Frelseren verden, at den mildhed, barmhjertighed og kærlighed, som han åbenbarede over for mennesker, var selve egenskaberne hos hans Fader i himmelen.’ *Signs of the Times*, 20. august 1894.

‘Ved Majestæters højre hånd’

7. Hvilken stilling besidder Kristus nu? Heb. 1, 3. Sammenlign med Mark. 16, 19; ApG. 7, 55-56; Rom. 8, 34.

BEMÆRK: ‘Han har taget vor natur på sig og har selv følt kraften af vore fristelser. Han har båret vore smerter og sorger. Da mennesket gjorde oprør, blev Kristus hans sikkerhed og stedfortræder. Han kæmpede kampen mod mørkets magter, og da han ved døden tilintetgjorde ham, som havde dødens magt, blev den højeste ære givet ham. Han steg op til det høje, han tog fangenskab til fange og satte sig ned ved Guds højre hånd; selve den Jesus, som bar syndens forbandelse for os. Og der blev givet ham et navn, som er over ethvert navn, så at ethvert knæ skulle bøje sig ved Jesu navn. Gud har givet ham sin kraft; han har nøglerne til døden og til graven.’ *Bible Echo*, 15. januar 1889.

8. Hvad menes der med frasen ‘Majestæters højre hånd’? 2 Mos. 15, 6; Matt. 26, 64; Luk. 22, 69.

BEMÆRK: Frasen ‘Majestæters højre hånd’ fremstiller den stilling, fra hvilken magt og myndighed udøves. Se 5 Mos. 33, 2; Sal. 20, 7. Så Jesus er efter sin ydmygelse blevet ophøjet til stillingen med overlegen magt og myndighed. Sammenlign med Matt. 28, 18; Fil. 2, 9.

“Når I altså er opvakt sammen med Kristus, så søg det, som er oventil, hvor Kristus er, siddende ved Guds højre hånd” [Kol. 3, 1]... Kom til den store kilde til kraft for at få din styrke.’ *Sermons & Talks*, bind 2, s. 167.

‘Jesus forstår vor nød bedre end noget menneske. Vi får hjælp, hvis vi beder ham i tro. Vi er hans i kraft af skabelsen, vi er hans i kraft af forløsningen. Det er den guddommelige kærligheds tråd, der forbinder os med Kilden til al magt og styrke.’ *Kristus Alene*, s. 47-48.

‘Så meget mere ophøjet end englene’

Lektie 1: 26. december – 1. januar

9. Hvordan blev profeternes budskab ofte modtaget? Ez. 33, 31; Jer. 36, 22-23; 2 Krøn. 36, 15-16.

BEMÆRK: ‘Kan vi tænke os, med hvilken opmærksomhed man ville lytte til engelen Gabriel, hvis han kom til verden som et menneske, for at oplyse folk om Guds visdom. Hvis han viste et fuldkomment eksempel i renhed og hellighed, følte med os i alle vore sorger og savn, og tilbød at tage straffen for al vor synd, ville vi flokkes om ham med den største begejstring. Man ville forsøge at indsætte ham på Davids trone, og samle alle lande under hans banner. Hvis det himmelske væsen ved sin hjemkomst kunne nedskrive en historisk beretning om sit opdrag og åbenbaringer om verdens historie, ville den snart slå alle salgsrekorder! Den ville blive revet væk fra alverdens boghandlere. Kommende generationer ville kunne øse af dens værdifulde oplysninger Tusindvis af mennesker fra hele verden ville kopiere bogens indhold. Med levende interesse ville de læse den om og om igen. Alle andre interesser ville blive lagt til side, mens dens indhold blev gransket omhyggeligt. Virkeligheden overgår langt denne fantasi, for der *var* jo én, som kom ned fra Himmelen til denne verden. For næsten 2000 år siden lød det betydningsfulde og mystiske budskab fra Guds trone: “Thi slagt- og afgrødeoffer havde du ej lyst; men et legeme beredte du mig... Se, jeg er kommen ... for at gøre din vilje.” Profeten sagde: “Thi et barn er født os, en søn er os givet, på hans skulder skal herredømmet hvile; og hans navn skal være: Underfuld-Rådgiver, Vældig-Gud, Evigheds-Fader, Fredsfyrste.” Da Paulus så Kristus i sin væld, udbrød han i beundring og forbavselse: “Uimodsigeligt er denne gudsfrygtens hemmelighed stor: han, som blev åbenbaret i kød, retfærdiggjort i ånd, set af engle, prædiket blandt folkene, troet i verden, optaget til herlighed.” “I ham skabtes alt i Himlene og på jorden, det synlige og det usynlige, hvad enten det er tronengle eller herskere eller magter eller myndigheder: alt er skabt ved ham og til ham.” *Kristus Alene*, s. 26-27.

10. Hvilken holdning har englene over for Kristus? Heb. 1, 6. Sammenlign med Åb. 5, 11-12 og betragt Matt. 4, 10; Åb. 19, 10.

BEMÆRK: ‘Det var uforklarligt for de himmelske herskere, at Kristus skulle komme til jorden og gøre, hvad han gjorde – at hans liv her skulle være fattigt og danne en så uhyre kontrast til hans herlighed i de himmelske sale. Han kunne være kommet ledsaget af engleskaren; for de himmelske engle ville have betragtet sig selv som ærede ved at være hans livvagter, ved at tjene og tilbede ham. Men vi læser, at “han for jeres skyld blev fattig, da han var rig, for at I ved hans fattigdom skulle blive rige.” Hele Kristi liv var et selvformægtende liv. Han modtog af Faderen for at give til andre.’ *Youth’s Instructor*, 21. januar 1897.

Lektie 1: 26. december – 1. januar

‘Din trone, o Gud! står i evighed fast’

11. Hvordan henviser Faderen til Kristus? Heb. 1, 8.

BEMÆRK: ‘Hvor vældig er ikke kontrasten mellem Kristi guddommelighed og det hjælpeløse spædbarn i krybben i Betlehem! Hvordan kan vi spænde over kløften mellem den mægtige Gud og det hjælpeløse barn? Og dog blev verdens skaber, i hvem guddomsfylden boede legemlig, åbenbaret i det hjælpeløse spædbarn i krybben. Højt hævet over alle engle, Faderens jævnbyrdige i værdighed og ære, og dog i menneskelig skikkelse! Guddommelighed og menneskelighed blev forenet på mystisk, ubegribelig vis, og mennesket og Gud blev ét.’ *Kristus Alene*, s. 69.

12. Hvilken egenskab hos Gud åbenbarer Kristus? Heb. 1, 11-12; 13, 8. Sammenlign med Mal. 3, 6.

BEMÆRK: ‘Hæng din hjælpeløse sjæl på Jesus Kristus. Han er uforanderlig, den samme i går, i dag og for evigt.’ *1888 Materials*, s. 143.
‘Hans løfter vil aldrig svigte; i ham har vi en uforanderlig Ven. Lad os nu tage fat for at herliggøre, ikke selvet, men Kristus, så vil lyset fra hans nærværelse skinne på os og oplyse hele vejen.’ *Loma Linda Messages*, s. 333.

Lektie 2: 2. – 8. januar

‘I ét og alt blive sine brødre lig’

UDENADSVERS: ‘Derfor måtte han i ét og alt blive sine brødre lig, for at han i sin tjeneste for Gud kunne blive en barmhjertig og trofast ypperstepræst til at sone folkets synder.’ Heb. 2, 17.

STUDIEHJÆLP: *Kristus Alene*, s. 67-68.

LEKTIENS SKRIFTSTED: Heb. 2, 1-18.

LEKTIENS MÅL: At forstå at Jesus Kristus virkelig er menneske.

Forfatterens bemærkning: Virkeligheden af Kristi menneskelighed har længe været et stridsspørgsmål. Johannes går så langt som at sige, at en fornægtelse af ægtheden af Kristi menneskelighed er karakteristisk for Antikrist. 1 Joh. 4, 2-3. Da Augustine formulerede teorien om arvesynd, blev man hurtigt klar over, at en sådan lære nødvendigvis kræver, at Kristus ikke fik del i den menneskelighed, som er almindelig for menneskeheden. Romerske katolikker opfandt derfor læren om Marias ubesmittede undfangelse for at takle problemerne, der opstod ved teorien om arvesynd. Ved reformationen modificerede protestanterne denne lære til at betyde Jesu ubesmittede undfangelse snarere end Marias for at takle det samme problem. Begge udgaver af den ubesmittede undfangelse fornægter, at Kristus tog imod ægte menneskelighed. Amerikanske evangelikale lærer, at Kristus er ‘Gudmennesket’ med en hybrid natur, der gjorde det umuligt for ham at synde og gjorde ham påvirkelig af fristelse. Således bliver hans ægte menneskelighed igen fornægtet. Den seneste fornægtelse af hans ægte menneskelighed kommer fra dem, som hævder, at han blev født med ‘Adams natur før syndefaldet,’ en natur, som han ikke kunne have fået gennem sin menneskelige mor, eftersom Adam ikke var i stand til at videregive en sådan natur til nogen af sine efterkommere. Alle de ovenstående teorier er en fornægtelse af, at Jesus kom ‘i kødet,’ det vil sige, at han i ét og alt blev ‘sine brødre lig.’

Indledning

‘Vi behøver altid at holde sandfærdigheden af Jesu Kristi menneskelighed for øje. Da Kristus blev vor stedfortræder og sikkerhed, var det som et menneske. Han kom som et menneske og viste menneskenaturens lydighed over for den eneste sande Gud. Han kom ikke for at vise os, hvad Gud kunne gøre, men hvad Gud gjorde, og hvad mennesket kan gøre, når det får del i den guddommelige natur. Det var Kristi menneskelige natur, der udholdt fristelserne i ørkenen, ikke hans guddommelige natur. I sin menneskelige natur udholdt han synderes modsigelse mod ham. Han levede et fuldkomment menneskeligt liv.’ *Manuscript Releases*, bind 14, s. 334.

Lektie 2: 2. – 8. januar 'Det, vi har hørt'

1. Hvilken advarsel giver Paulus angående de sandheder, der er betroet os? Heb. 2, 1.

BEMÆRK: Den sandhed, som Paulus allerede har diskuteret i kapitel 1, er, at Jesus virkelig er Gud. I dette kapitel går han videre for at vise, at Jesus virkelig er menneske. Det er vigtigt, at vi ikke lader disse to grundlæggende sandheder smutte. 'Jesus beder os lytte til hans ord, så vi kan kende ham. "Den, som har øre, han høre." Vi skal ikke høre som dem, om hvem apostlene sagde: "Det ord, der lød, hjalp dem ikke, fordi det ikke ved tro blev tilegnet af dem, der hørte det." De, som hører til frelse, er dem, som hører i tro, og som ivrigt gav agt på de ting, som de har hørt, for at de ikke på noget tidspunkt skulle give slip på dem.' *Signs of the Times*, 27. januar 1898.

2. Hvordan forklarer Paulus, at disse sandheder er knyttet til vor frelse? Heb. 2, 3.

BEMÆRK: 'Kristi guddommelighed er den kristnes forvisning om evigt liv.' *Den Store Mester*, s. 362.

'I Kristi menneskevorden er der gyldne tråde, som knytter den troende, tillidsfulde fattige til ham, som er uendelig kærlig.' *At jeg må kende Ham*, 6. februar.

'Ringere end englene'

3. Hvordan beskriver Paulus menneskeheden i skabelsen? Heb. 2, 7. Sammenlign med Sal. 8, 5.

BEMÆRK: 'Adam og Eva, der var skabt til at være "Guds billede og afglans" (1 Kor. 11, 7), havde modtaget gaver og evner, der ikke var deres høje bestemmelse uværdige. Yndefulde og symmetriske af skikkelse, regelmæssige og smukke af træk, med ansigter, der strålede af sundhed og af glædens og håbets lys, lignede de i det ydre deres Skaber. Denne lighed gav sig ikke alene udtryk i deres fysiske egenskaber. Enhver af sindets og sjælens evner var en genspejling af Skaberens herlighed. Med deres rige sjælelige og åndelige evner var Adam og Eva kun lidt ringere end englene (Heb. 2, 7), så de ikke blot kunne skelne den synlige verdens underer, men også fatte moralske ansvar og forpligtelser.' *Uddannelse*, s. 20.

Lektie 2: 2. – 8. januar

4. Hvordan viser Paulus, at Jesus også indtog denne plads i sin inkarnation? Heb. 2, 9.

BEMÆRK: ‘Dette er gudfrygtighedens hemmelighed. Menneskelig videnskab kan ikke forklare det, selvom den er af den højeste slags. Mennesker kan tro, at de besidder overlegne egenskaber, som fremstilles ved den ædle eg eller den statelige ceder. Læg mærke til Kristi ydmyge fødsel, hans nedladende nåde, hans uendelige ydmyghed, dybderne, som han steg ned til. Han er det evige ord. Dog blev han kød og tog bolig iblandt os. Før Kristus kom i menneskers lighed, eksisterede han i sin Faders udtrykte billede. Han holdt det ej for et røvet bytte at være Gud liv. Dog tømte han frivilligt sig selv og tog en tjeners skikkelse på. Han var den inkarnerede Gud, himmelens og jordens lys. I ham er alle visdommens og kundskabens skatte skjult. Dog blev han født i en stald i Betlehem i Judæa. Han var Marias søn, formodedes at være Josefs søn, og han voksede op som ethvert andet barn. Hans jordiske liv var et af selvfornægtelse og selvopofrelse. “Ræve har huler,” sagde han, “og himmelens fugle reder; men Menneskesønnen har ikke det sted, hvor han kan lægge sit hoved til hvile.” Paulus skriver: “Ham, som ‘en kort tid var blevet gjort ringere end englene,’ Jesus, ham ser vi.” *Youth’s Instructor*, 20. december 1900.

‘At han havde smagt døden’

5. Hvordan bliver vi vist, at den menneskelighed, som Kristus tog på sig, var den af et dødeligt menneske? Heb. 2, 9.

BEMÆRK: ‘Kristi død på korset sikrede hans tilintetgørelse, som har dødens væld, og som var syndens ophavsmand. Når Satan tilintetgøres, vil der ikke være nogen til at friste til det onde; der vil aldrig være behov for at gentage forsoningen, og der vil ikke være nogen fare for et andet oprør i Guds univers. Det, som alene effektivt kan forhindre synd i denne verden af mørke, vil forhindre synd i himmelen. Betydningen af Kristi død vil blive set af hellige og engle. Faldne mennesker kunne ikke have et hjem i Guds paradys uden Lammet, som blev slagtet fra verdens grundlæggelse. Skal vi da ikke ophøje Kristi kors?’ *Signs of the Times*, 30. december 1889.

6. Hvordan bliver vi vist, at Kristi menneskelighed ville indbefatte lidelse? Heb. 2, 10.

Lektie 2: 2. – 8. januar

BEMÆRK: ‘Kristi kald kunne kun få sin opfyldelse gennem lidelse. Foran ham lå der et liv med sorg, vanskeligheder, strid og en vanærende død.’ *Den Store Mester*, s. 80.

‘Kristi menneskelige natur var ligesom vor. Og han følte lidelse meget mere, for hans åndelige natur var fri for enhver besmittelse af synd. Afskyen mod lidelse stod i forhold til dens strength. Hans ønske om fjernelsen af lidelse var lige så stærkt, som mennesker erfarer.’ *Christ Triumphant*, s. 26.

‘Hans hænder blev gennemboret af nagler. Hans hellige pande blev kronet med torne. Han blev i sandhed såret af Satan, som tilskyndede sine agenter til at gøre de mest grusomme ting. Vor frelse blev tilvejebragt ved Guds Søns uendelige lidelse. Kristi hæl blev i sandhed såret, da hans menneskelighed led, og sorg, som var tungere end den, der nogen sinde har ramt de mennesker, som han havde skabt, tyngede hans sjæl, mens han var ved at betale den store gæld, som syndere skyldte Gud, som de aldrig kunne betale for at genløse sig selv fra fangenskab. Overtrædelsen og sorgen, der lå på os alle, blev lagt på ham.’ *Christ Triumphant*, s. 292.

‘Derfor skammer han sig ikke ved at kalde dem brødre’

7. Hvordan forklarer Paulus, at Kristus er ét med dem, som han kom for at gøre hellige? Heb. 2, 11.

BEMÆRK: ‘Selv om Kristus tog menneskets natur i dets faldne tilstand, havde han ikke den mindste del i dets synd. Han var underlagt menneskets skrøbelighed. “For at det skulle gå i opfyldelse, som er talt ved profeten Esajas, der siger: ‘Han tog vore lidelser, han bar vore sygdomme.’” (Matt. 8, 17). Han kan have medlidenhed med os i vor svaghed, og han blev prøvet i alt, på samme måde som vi, men han var uden synd. Han var “et lam uden plet og lyde” (1 Pet. 1, 19). Kunne Satan, selv i den mindste ting, have fristet Kristus til at synde, ville han have knust Frelserens hoved. Som det var, klarede han kun at hugge ham i hælen. Var Kristi hoved blevet knust, ville der ikke have været noget håb for mennesket. Guds vrede ville da have ramt Kristus på samme måde, som den ramte Adam. Kristus og menigheden ville have været uden håb. Vi behøver ikke at være i tvivl om, at Kristi menneskelige natur var fuldkommen syndfri.’ *På fast grunn*, bog 1, s. 252.

8. Hvordan bliver vi vist, at Kristus tog den samme menneskelighed på sig som Adams børn? Heb. 2, 14.

BEMÆRK: Læg mærke til, at Kristus fik del i det samme kød og blod som ‘børnene.’ Af alle, som har levet i denne verden, er Adam og Eva de eneste, der

Lektie 2: 2. – 8. januar

aldrig var børn. Således bliver det vist, at Kristus ikke tog den samme natur som Adam før hans fald.

‘Da Adam blev angrebet af fristeren, fandtes der ingen af syndens spor på ham. Han stod i sin manddoms fulde kraft og var i besiddelse af både sjælens og legemets hele styrke. Han var omgivet af Paradisets herlighed og var i dagligt samfund med de himmelske væsener. Sådan var det ikke for Jesus, da han vandrede ud i ørkenen for at kæmpe med Satan. Gennem fire tusinde år var menneskeslægtens fysiske styrke, åndelige kraft og moralske værdi aftaget, og Kristus tog den degenererede menneskeheds skrøbeligheder på sig. Kun på denne måde kunne han frelse mennesket fra de største dybder af fornedrelse.’ *Den Store Mester*, s. 72.

‘Folk har skrevet til mig og hævdet, at Kristus ikke kan have haft samme natur som mennesket, for hvis han havde haft det, ville han være faldet for de samme fristelser. Hvis han ikke havde haft menneskets natur, kunne han ikke være blevet vort eksempel. Hvis han ikke havde del i vor natur, kunne han ikke være blevet fristet, som mennesket blev. Hvis det ikke havde været muligt for ham at give efter for fristelse, kunne han ikke komme os til hjælp. Det var en betydningsfuld realitet, at Kristus kom for at udkæmpe kampen som menneske på menneskehedens vegne. Hans fristelse og sejr fortæller, at menneskene må efterligne mønsteret, de må få del i guddommelig natur.’ *På fast grunn*, bog 1, s. 405.

‘I ét og alt ... sine brødre lig’

9. Hvad var nødvendigt for at tilvejebringe tilintetgørelsen af Satan? Heb. 2, 14-16.

BEMÆRK: ‘Han [Kristus] fornedrede sig og blev menneske. Han gjorde dette, for at skriften kunne opfyldes, og Guds Søn gik ind for planen, skønt han kendte alle fornedrelsens trin, som han måtte stige ned ad for at gøre forsoning for en dødsdømt, sukkende verdens synder. Hvilken fornedrelse var ikke dette! Den fik engle til at undres. Det vil aldrig kunne beskrives; man kan slet ikke forestille sig det. Det evige Ord gav sit bifald til at blive kød! Gud blev menneske! Det var en underfuld ydmyghed. Men han steg endnu dybere ned. Menneskesønnen måtte fornedre sig som et menneske og tåle forhånelser, bebrejdelser, skammelige beskyldninger og mishandling. Der syntes ikke at være et trygt sted for ham i hans eget land. Han måtte flygte for livet fra sted til sted. Han blev forrådt af en af sine disciple; han blev fornægtet af en af sine mest ivrige tilhængere. Han blev spottet. Han blev kronet med en tornekrone. Han blev pisket. Han blev tvunget til at bære det tunge kors. Han var ikke ufølsom over for denne foragt og skændsel. Han underkastede sig, men åh! Han følte bitterheden deraf, som intet andet menneske

Lektie 2: 2. – 8. januar

kunne føle det. Han var ren, hellig og uplettet, men blev alligevel stillet for retten som en forbryder! Den kære forløser steg ned fra den højeste ophøjelse. Trin for trin ydmygede han sig selv til døden – men hvilken død! Det var den skændigste, den grusomste – døden på korset som forbryder. Han døde ikke som en helt i verdens øjne, overøst med hædersbevisninger som mænd i krig. Han døde som en dødsdømt forbryder, hængende mellem himmel og jord – han døde en langsom, skændig død, udsat for hån og spot fra en nedrig, forbryderisk menneskemængde. Al denne fornedrelse tog Himmels Majestæt på sig for det skyldige, dødsdømte menneskes skyld. Han sank dybere og dybere ned i fornedrelse, indtil han ikke kunne komme dybere ned for at løfte mennesket op af syndens besmittelse. Alt dette blev gjort for dig.’ *At jeg må kende Ham*, 3. marts.

10. Hvor vidt var det nødvendigt for Kristus at blive lig dem, han kom for at frelse? Heb. 2, 17.

BEMÆRK: ‘For at kunne hjælpe faldne mennesker, måtte Jesus nå dem, hvor de var. Han tog menneskelig natur og fik del i deres skrøbeligheder og degeneration. Han, som ikke kendte til synd, blev synd for os. Han fornedrede sig selv til det laveste dyb af menneskelig elendighed, for at han kunne nå menneskene og hæve dem op fra den fornedrelse, synden havde ført dem i. “Thi når han, for hvis skyld alt er til, og ved hvem alt er blevet til, ville føre mange sønner til herlighed, sømmede det sig for ham at føre deres frelses banebryder til fuldendelse gennem lidelser.” “Og da han havde nået fuldendelsen, blev han ophav til evig frelse for alle, som er lydige mod ham.” “Derfor måtte han i ét og alt blive sine brødre lig, for at han i sin tjeneste for Gud kunne blive en barmhjertig og trofast ypperstepræst til at sone folkets synder. Thi som den, der selv er blevet fristet og har lidt, kan han komme dem til hjælp, som fristes.” *Confrontation*, s. 32-33.

‘En barmhjertig og trofast ypperstepræst’

11. Hvordan påvirkes Kristi midlertjeneste som vor store ypperstepræst af hans lighed til os i natur? Heb. 2, 17.

BEMÆRK: ‘Jesus er den medlidende Mellemand, en barmhjertig og trofast ypperstepræst. Han, himmelens Majestæt! Herlighedens Konge kan se på det dødelige menneske, som er underlagt Satans fristelser, idet han ved, at han har følt Satans rænkens magt. “Derfor måtte han i ét og alt blive sine brødre lig, for at han i sin tjeneste for Gud kunne blive en barmhjertig og trofast ypperstepræst til at sone folkets synder. Thi som den, der selv er blevet fristet og har lidt, kan han komme dem til hjælp, som fristes.” *Spalding-Magan Collection*, s. 113.

Lektie 2: 2. – 8. januar

12. Hvilken fordel har Kristi lidelser bragt os? Heb. 2, 18.

BEMÆRK: ‘Mange hævder, at det var umuligt for Kristus at blive overvundet af fristelse. I så fald kunne han ikke være blevet stillet i Adams sted; han kunne ikke have vundet den sejr, som det ikke lykkedes for Adam at vinde. Hvis vi i nogen retning bliver udsat for en mere prøvende strid, end Kristus blev det, ville han ikke være i stand til at komme os til hjælp. Men vor Frelser påtog sig menneskeskikkelse med alle menneskets tilbøjeligheder. Han påtog sig menneskets natur og dermed muligheden for at give efter for fristelser. Vi kommer ikke til at tåle noget, som han ikke også har tålt.’ *Den Store Mester*, s. 72.

Lektie 3: 9. – 15. januar

‘Se hen til vor bekendelses apostel og ypperstepræst’

UDENADSVERS: ‘Thi han er frem for Moses agtet værdig til så meget større herlighed, som den, der bygger et hus, nyder større ære end selve huset.’ Heb. 3, 3.

STUDIEHJÆLP: *Kristus Alene*, s. 21-22.

LEKTIENS SKRIFTSTED: Heb. 3, 1-19.

LEKTIENS MÅL: At vise at Kristus er værdig til større herlighed end Moses og at advare os mod at gentage det gamle Israels fejltagelser.

Indledning

‘På grund af den vantro, der vises over for Kristus, vil en større straf komme over menneskene end den, der kom over det vantro Israel i ørkenen. Moses var profeten, ved hvem Gud kommunikerede til menigheden i ørkenen; men selvom Moses var stor, så er Guds Søn større, som byggede huset.’ *SDA Bible Commentary*, bind 7, s. 927.

‘Tro imod den’

1. Hvilken sammenligning drager Paulus mellem Moses og Kristus? Heb. 3, 1-2.

BEMÆRK: ‘Moses var et forbillede på Kristus... Gud så, at det var nødvendigt at undervise Moses i modgangens og fattigdommens skole, før han var skikket til at føre Israels hærskarer til det jordiske Kanaan. Guds Israel, som er på vej til det himmelske Kanaan, har en fører, som ikke behøvede at blive undervist på menneskelig vis for at blive skikket til sin mission som guddommelig leder; og dog blev han ført til fuldendelse gennem lidelser, “thi som den, der selv er blevet fristet og har lidt, kan han komme dem til hjælp, som fristes.” Heb. 2, 10. 18. Vor forløser frembød ingen tegn på menneskelig svaghed eller ufuldkommenhed, og dog døde han for at skaffe os adgang til det forjættede land. “Og vel var Moses ‘tro i hele hans hus’ som tjener, så han vidnede om det, der engang skulle forkyndes; men Kristus er tro som søn over hans hus. Og hans hus er vi, såfremt vi til det sidste holder urokkeligt fast ved vor frimodighed og vort håb.” Heb. 3, 5-6.’ *Patriarker & Profeter*, s. 244-245.

2. Hvordan fremhæver Paulus Moses’ trofasthed? Heb. 3, 5. Sammenlign med 4 Mos. 12, 7.

Lektie 3: 9. – 15. januar

BEMÆRK: ‘Den retfærdighed og kærlighed, som Gud lagde for dagen i sin handlemåde med Moses, blev først overgået, da Gud ofrede sin Søn. Gud nægtede Moses adgang til Kanaans land for at lære menneskene en lektie, som aldrig skulle glemmes. Han ville dermed vise, at han forlanger fuldkommen lydighed, og at menneskene skal vogte sig for at tage den ære, som tilkommer deres skaber. Han kunne ikke opfylde Moses’ bøn om at få del i Israels arv, men han glemte eller svigtede ikke sin tjener. Himmels Gud forstod de lidelser, som Moses havde gennemgået. Han havde lagt mærke til hver eneste trofast handling i de lange, prøvende år. På Pisgas tinde skænkede Gud Moses en arv, som var langt herligere end det jordiske Kanaan.’ *Patriarker & Profeter*, s. 244.

‘Værdig til så meget større herlighed’

3. På hvilken måde er Kristus mere værdig end Moses? Heb. 3, 3-4. Betragt Åb. 5, 12.

BEMÆRK: ‘Disciplene blev grebet af en følelse af anger, fordi de havde givet den almindelige vantro lov til at gennemsyre deres opfattelse og formørke deres forståelse. Lyset havde skinnet midt i denne mørke verdens dunkelhed, og de havde ikke haft forståelsen af, hvorfra lysstrålerne kom. De spurgte sig selv, hvorfor de havde optrådt på en måde, som gjorde det nødvendigt for Kristus at irettesætte dem. [Se Luk. 24, 25.] Tit gentog de, hvad han havde sagt, og sagde: Hvorfor lod vi dog jordiske hensyn og præsternes og de skriftkloges modstand forvirre vore sanser, så vi ikke forstod, at en, der var større end Moses, var iblandt os, at en, som var visere end Salomon, underviste os? Hvor var vi sløve! Hvor var vor forståelse svag!’ *Den Store Mester*, s. 346.

4. Hvordan er Kristus større end andre hellige i Det Gamle Testamente? Matt. 12, 41-42; Joh. 4, 12-14; 8, 53-58.

BEMÆRK: ‘Kristus stillede med rette krav om huldskab og troskab. “I kalder mig mester og Herre”, sagde han, “og I har ret, thi jeg er det.” Således bevarede han den værdighed, som tilhører hans navn, og den autoritet og magt, han havde i Himmelen. Ved visse anledninger talte han med en værdighed, som udsprang af hans virkelige storhed. “Den, som har øren, han høre,” sagde han. Med disse ord gentog han den befaling, Gud gav i majestætisk herlighed, da den Almægtige erklærede: “Denne er min Søn, den elskede, I ham har jeg velbehag. Hør ham!” Da Kristus stod over for de spydige farisæere, der søgte at fremhæve deres egen værdighed, tøvede han ikke med at sammenligne sig med de mest fremtrædende mænd, der havde levet i verden. Jesus gjorde fordring på at stå over dem alle. En af disse var Jonas, som jøderne holdt højt i ære. Da Kristus mindede sine tilhørere om

Lektie 3: 9. – 15. januar

Jonas' budskab, og hvorledes han var med til at redde folket, sagde han: "Mænd fra Nineve skal stå op ved dommen sammen med denne slægt og bringe fordømmelse over den; thi de omvendte sig ved Jonas' prædiken; og se, her er mere end Jonas." Kristus vidste, at israelitterne regnede Salomon som den største konge, der nogensinde havde holdt et jordisk kongecepter i sin hånd. Dog erklærede Kristus: "Se, her er mere end Salomon." *Kristus Alene*, s. 29-30.

'Som tjener ... som Søn'

5. Hvilken kontrast drager Paulus mellem Kristi trofasthed og Moses'? Heb. 3, 5-6.

BEMÆRK: 'Guds Søn over sit eget hus er højere end Moses, højere end den højeste engel. Han bærer Jehovas navn på sin mitra, mens Israels navn står skrevet på hans brystskjold. Kristus tog menneskelighed på sig, så menneskelighed kunne røre menneskelighed. I menneskeskikkelse ydmygede han sig og blev en tjener, men som Guds Søn var han højere end englene. Ved hans liv i menneskelighed kan mennesket få del i den guddommelige natur. Som himmelens Majestæt blev han ophøjet over englene, og i sin genløsningsgerning bærer han alle med sig, som har taget imod ham og troet på hans navn.' *SDA Bible Commentary*, bind 7, s. 927.

6. Hvordan beskrev Jesus det forandrede forhold, vi kan nyde med ham? Joh. 15, 15. Betragt Joh. 1, 12; Rom. 8, 14; 1 Joh. 3, 1-2.

BEMÆRK: 'Evangeliet skal ikke forkyndes som en død teori, men som en levende kraft, der kan forvandle livet. Gud vil, at de, der tager imod hans nåde, skal være vidner om dens magt. Han tager gerne selv mod dem, hvis livsførelse har været mest krænkende for ham. Hvis de omvender sig, tildeler han dem sin Guddomsånd, giver dem de mest betroede stillinger og udsender dem til de vantros lejr, for at de kan forkynde hans grænseløse barmhjertighed. Han vil, at hans tjenere skal vidne om, at mennesker ved hans nåde kan komme i besiddelse af Kristus-lignende egenskaber og kan fryde sig ved forvisningen om hans store kærlighed. Han vil, at vi skal vidne om, at han ikke slår sig til tåls, før menneskeheden er blevet vundet tilbage og genindsat i sine hellige rettigheder som hans sønner og døtre.' *Den Store Mester*, s. 564-565.

'Derfor væmmes jeg ved denne slægt'

7. Hvad var problemet med det gamle Israel? Heb. 3, 16.

Lektie 3: 9. – 15. januar

BEMÆRK: ‘Det oprindelige frafald begyndte i vantro og fornægtelse af sandheden, men hvis vi vil triumfere, må vi fæstne troens blik fast på Jesus, vor tros banebryder. Vi skal følge Kristi eksempel. I alt, hvad Jesus gjorde på jorden, havde han kun Guds ære for øje. Guddommelighed og menneskelighed var forenet i Kristus, så han kunne åbenbare Guds hensigt for os og føre os ind i tæt forening med sig selv. Denne forening vil gøre os i stand til at sejre over fjenden, for ved tro på Kristus vil vi have guddommelig kraft.’ *Christ Triumphant*, s. 34.

8. Hvordan var Gud nødt til at handle over for dem i det gamle Israel, som forhærdede deres hjerter imod ham? Heb. 3, 11. 17-18.

BEMÆRK: ‘Må Herren forbyde, at israelitternes historie om at forlade Gud, om at nægte at vandre i lyset, om at nægte at bekende deres synder af vantro og forkastelse af hans budskaber, skal være det folks erfaring, som hævder at tro på sandheden for denne tid. For hvis de gør som israelitterne i lyset af advarsler og formaninger, vil det samme resultat, som kom over israelitterne, følge i disse sidste dage. *Review & Herald*, . .

‘Israelitternes prøvelser og deres holdning lige før Kristi første komme illustrerer Guds folks stilling i deres erfaring før Kristi genkomst. Satans snarer er lagt for os lige så sikkert, som de var lagt for israelitterne, lige før de kom ind i Kana’ans land. Vi gentager det folks historie. Deres historie burde være en højtidelig advarsel til os. Når Herren har lys til sit folk, behøver vi aldrig at forvente, at Satan vil stå roligt ved siden af og ikke gøre nogen anstrengelse for at forhindre os i at modtage det. Lad os passe på, at vi ikke nægter det lys, som Gud sender, fordi det ikke kommer på en måde, der behager os. Hvis der er nogen, der ikke ser og modtager lyset selv, lad dem ikke stå i vejen for andre.’ *Healthful Living*, s. 280.

‘Et ondt, vantro hjerte’

9. Hvilken højtidelig advarsel giver Paulus? Heb. 3, 7-8.

BEMÆRK: ‘I de sidste dage vil Guds menighed blive udsat for akkurat de samme farer, som det gamle Israel var udsat for. De, der ikke vil tage imod Guds advarsler, vil blive udsat for de samme farer som det gamle Israel, og på grund af vantro vil de ikke gå ind til Guds hvile. Det gamle Israel kom ud for ulykker på grund af deres vanhellige hjerter og deres stædighed. Deres endelige forkastelse som en nation var resultatet af deres egen vantro, selvtilstrækkelighed og åndelige blindhed, deres hjerters hårdhed og det, at de ikke omvendte sig. Deres historie er et faresignal for os.’ *Det skal ske i de sidste dage*, s. 62.

Lektie 3: 9. – 15. januar

10. Hvorfor fik flertallet i det gamle Israel ikke lov til at komme ind i det forjættede land? Heb. 3, 19.

BEMÆRK: ‘Det var ikke Guds vilje, at Jesu genkomst sådan skulle blive forhalet. Ligesom det heller ikke var Guds plan for sit folk i Israel, at de skulle drage omkring i ørkenen i fyrré år. Han havde lovet at føre dem direkte til Kana’ans land. De skulle få lov til at bosætte sig og blive til et helligt, sundt og lykkeligt folk. Vantro var årsagen til, at de, som først fik løftet, ikke fik lov til at komme ind (Heb. 3, 19). Fordi de var fulde af utilfredshed, knurren, oprør og had, kunne han ikke opfylde pagten, som han havde sluttet med dem. På grund af vantro, knurren og oprør blev det gamle Israel lukket ude fra Kana’ans land i fyrré år. På grund af de samme synder er vor tids Israel længe blevet forhindret i at komme ind i det himmelske Kana’an. I de to tilfælde er der ikke noget i vejen med Guds løfter. Vantro, verdslighed, vanhellighed og strid har holdt Guds folk fast i denne verden i mange år.’ *På fast grunn*, bog 1, s. 64.

‘Som følge af ulydighed kan det være, at vi bliver nødt til at være her i denne verden mange flere år end Israels børn. Men for Kristi skyld må hans folk ikke føje synd til synd ved at give Gud skylden for deres egen forkerte handlemåde. Ved at give evangeliet til verden står det i vor magt at fremskynde vor Herres genkomst.’ *Evangelism*, s. 696.

‘Urokkelig fast til det sidste’

11. Hvordan understreger Paulus vigtigheden af udholdenhed? Heb. 3, 14.

BEMÆRK: ‘Mange synes at være næsten åndeligt døde, og det gør mig meget ondt. Jeg er bange for, at man har forsømt en aktiv kamp mod verden, mod vor onde natur og mod djævelen. Skal vi med vor lunkne kristendom være med til at opmuntre til den samme egenkærlige og begærlige holdning, som verden har? Skal vi tage del i ugudeligheden i verden og være lige så uærlige som dem? Nej, lad os ved Guds nåde være tro mod sandhedens principper og holde fast ved den frimodighed, vi havde i den første tid. Vi har fået denne formaning: “Vær ikke tøvende i jeres iver, vær brændende i ånden, tjen Herren!” (Rom. 12, 11). Vi har kun én Herre: Kristus. Og vi må have blikket fæstet på ham. Fra ham må vor visdom komme. Ved hans nåde kan vi blive bevaret rene. Vi kan stå ydmyge for Gud og med sønderknuste hjerter, så vi kan repræsentere ham i verden.’ *På fast grunn*, bog 1, s. 122-123.

12. Hvad afhænger medlemskab af Kristi hus af? Heb. 3, 6.

Lektie 3: 9. – 15. januar

BEMÆRK: ‘Vi lever nu i en tid, hvor vi må kæmpe standhaftigt for sandheden. Vi skal nære kærlighed til sjæle, men aldrig, nej aldrig skal vi opgive det mindste punkt af den levende sandhed, thi det er ved at opretholde sandheden, den rene uforfalskede sandhed, at vi i disse tider kan skaffe vor konge, Jesus Kristus, hæder og ære. Ordet er livets brød, og i ordet fremstilles Kristi disciple som dem, der spiser og drikker Kristi legeme og blod, ved at gøre hans ord til en del af deres liv. Sandheden kan stå sin prøve i de falske teories tid, hvis vi fastholder begyndelsen til vor tillid indtil enden.’ *Guds sønner & døtre*, 7. juli.

13. Hvordan foreslår Paulus, at vi hjælper hinanden med at holde ud? Heb. 3, 13.

BEMÆRK: ‘På lydighedens trange vej, som vi er slået ind på, behøver vi den inspiration, som vi får ved samfund med hverandre og med Gud. Vi ser jo, at Guds dag nærmer sig, så lad os mødes ofte for at studere hans ord og for at opmuntre hverandre til at være tro indtil enden. Ved sådanne sammenkomster her i verden, er det Guds hensigt, at vi skal tale sammen om at få al mulig hjælp til en rigtig forberedelse, så vi i den himmelske forsamling kan modtage den arv, vi er lovet. Husk, at ved enhver sammenkomst møder vi Kristus, lederen for gudstjenesten. Opelsk en personlig interesse for hverandre, for det er ikke nok bare at kende menneskene. Vi må kende menneskene i Kristus Jesus. Vi bliver formanet til at “give agt på hverandre.” Det er grundtonen i evangeliet. Grundtonen i verden er jeg’et. Jeg vil opmuntre dem, som kommer sammen i små grupper, til at tilbede Gud. Brødre og søstre, vær ikke modløse, fordi I er så få. Det træ, som står alene ude på sletten, strækker sine rødder dybere ned i jorden, spreder sine grene videre ud til siderne og vokser stærkere og mere symmetrisk, når det kæmper alene mod stormene og fryder sig over solskinet. Sådan er det også med den kristne, som er afskåret fra omgang med andre. Han må lære at stole fuldt og helt på Gud. Han bliver stærkere og modigere for hver gang, han er i kamp. Må Herren velsigne de trætte og ensomme og gøre dem til stærke arbejdere.’ *Kraft fra det Høje*, s. 166.

Lektie 4: 16. – 22. januar

‘Om at gå ind til hans hvile’

UDENADSVERS: ‘Altså står der endnu en sabbatshvile tilbage for Guds folk.’ Heb. 4, 9.

STUDIEHJÆLP: *Testimonies*, bind 1, s. 283-287.

LEKTIENS SKRIFTSTED: Heb. 4, 1-16.

LEKTIENS MÅL: At studere hvordan Israels erfaring kan gentages i dag, hvis vi undlader at lære af deres fejtagelser.

Indledning

‘Hvis du er villig til at lære sagtomdighed og hjertets ydmyghed i Kristi skole, så vil han visselig give dig fred og hvile. Det koster en forfærdelig hård kamp at opgive sin egen vilje og sine egne vaner. Hovmod, selviskhed og ærgerrighed må overvindes; din vilje må blive opslugt af Kristi vilje. Hele dit liv bør blive et eneste kærlighedsoffer, hver handling en tilkendegivelse af og hvert ord et udtryk for kærlighed. Ligesom livet fra vinstokken gennemstrømmer stamme og klaser og når ned til de lavere fibre og op til de øverste blade, sådan vil Kristi nåde og kærlighed komme til at brænde i hele sjælen og udsende sine gaver til hver del af ens væsen og trænge ind i enhver af sjælels og legemets handlinger.’ *Guds sønner & døtre*, 3. marts.

‘Lad os ængsteligt våge’

1. Hvilken advarsel indleder Paulus dette kapitel med? Heb. 4, 1.

BEMÆRK: ‘Vi vil være frelst for evigt, når vi går gennem portene ind i staden. Da kan vi juble over, at vi er frelst, frelst for evigt. Men indtil da må vi lægge os apostelens formaning på sinde: “Så lad os ængsteligt våge over, at ingen af jer skal få den tanke, at han er kommen for sent.” Heb. 4, 1. At Israels børn havde kendskab til Kana’an, at de sang Kana’ans sange og så frem til at indtage dette land, bragte dem ikke ind i det forjættede lands vingårde og olivenlunde. De kunne kun gøre det til deres ejendom ved at udføre et arbejde, ved at opfylde betingelserne, ved at udvise levende tro på Gud, ved at tilegne sig Guds løfter.’ *At jeg må kende Ham*, 5. juni.

2. Hvorfor gavnede det ikke det gamle Israel, da evangeliet blev forkyndt for dem? Heb. 4, 2.

Lektie 4: 16. – 22. januar

BEMÆRK: ‘Lad hele dit hjerte blive fyldt med Guds ord. Det er det levende vand, der vil slukke din brændende tørst. Det er det levende brød fra himmelen. Jesus erklærer: “Dersom I ikke æder Menneskesønnens kød og drikker hans blod, har I ikke liv i eder.” Og han forklarer sine ord, når han siger: “De ord, som jeg har talt til eder, er ånd og er liv.” Joh. 6, 53. 63. Vore legemer opbygges af det, vi spiser og drikker, og således som det er i naturens husholdning, er det også i den åndelige. Det er det, vi grunder på, der giver vor åndelige natur karakter og styrke. Genløsningen er et emne, som englens ønsker at skue ind i. Det vil blive emnet for de genløstes studeren og sang gennem evighedens uendelige tider. Er det ikke værd at granske og tænke nøje over nu? Jesu store barmhjertighed og kærlighed og det offer, han har frembåret for os, kræver den dybeste og alvorligste overvejelse. Vi bør dvæle ved vor Genløser og Talsmands karakter. Vi bør tænke meget på hans mission, som kom for at frelse sit folk fra deres synder. Vor tro og vor kærlighed styrkes, når vi således betragter himmelske ting, og vore bønner vil blive mere og mere antagelige for Gud, fordi de blandes mere og mere med tro og kærlighed. De vil blive forstandige og inderlige. Vi vil få en mere vedholdende tillid til Jesus og en daglig, levende erfaring om den magt, som kan gøre alle dem salige, der kommer til Gud ved ham. Når vi betragter Frelserens fuldkommenhed, vil der opstå et ønske hos os om at blive helt forvandlede og fornyede efter hans renheds billede. Vi vil hungre og tørste efter at ligne ham, som vi tilbeder. Jo mere vi tænker på Kristus, desto mere vil vi tale om ham til andre og åbenbare ham for verden.’ *Vejen til Kristus*, s. 88-89.

‘Forhærd ikke eders hjerter’

3. Hvilken fejltagelse hos det gamle Israel bliver vi advaret imod? Heb. 4, 7.

BEMÆRK: ‘Det er nu, vi må bevare os selv og vore børn ubesmittede af verden. Det er nu, vi må tvætte vor karakters kjortel og gøre den hvid i Lammets blod. Det er nu, vi må overvinde stolthed, lidenskab og åndelig dorskhed. Det er nu, vi må vågne op og gøre beslutsom anstrengelse for at opnå en harmonisk karakter. “I dag, når I hører hans røst, så forhærd ikke eders hjerter.” Heb. 3, 7-8... Nu er tiden til at forberede sig. Guds segl vil aldrig blive sat på en uren mands eller kvindes pande. Det vil aldrig blive sat på den ærgerrige, verdenskære mands eller kvindes pande. Det vil aldrig blive sat på mænd eller kvinder med falske tunger eller bedragelige hjerter. Alle, der modtager seglet, må være uden plet for Gud – sådanne, hvis mål er Himmelen. Gå fremad, mine brødre og søstre! Jeg kan kun skrive i korthed om disse punkter denne gang, kun for at gøre jer opmærksomme på nødvendigheden af beredelse. Ransag Skriften for jer selv, for at I må kunne forstå tidens frygtelige alvor.’ *Vejledning for Menigheden*, bind 2, s. 59-60.

4. Hvordan kan vi høre hans røst i dag? Heb. 4, 12-13.

Lektie 4: 16. – 22. januar

BEMÆRK: ‘De blander disse sandheder med vildfarelse, og de kan ikke sige, hvad der er sandhed; og hvis du beder dem om at sætte sig ned og granske Skrifterne med dig for at se, hvad Herren har sagt, så har jeg aldrig kendt til noget tilfælde, hvor svaret ikke var, at de ikke havde behov for at granske Skrifterne, for Herren fortalte dem, hvad de skulle gøre. Guds røst taler til os gennem hans ord, og der er mange røster, som vi vil høre; men Kristus har sagt, at vi skal vogte os over for dem, som vil sige: “Her er Kristus, eller der er Kristus.” Så hvordan kan vi vide, at de ikke har sandheden, medmindre vi bringer alt frem for Skrifterne? Kristus har advaret os om at vogte os for falske profeter, som vil komme til os i hans navn og sige, at de er Kristus. Hvis du nu skulle tage det standspunkt, at det ikke er vigtigt for dig selv at forstå Skrifterne, så vil du være i fare for at blive ført væk.’ *Faith & Works*, s. 55.

‘Om den syvende dag har han et sted sagt’

5. Hvilket symbol bruger Paulus til at repræsentere den hvile, som Gud tilbyder? Heb. 4, 4-5.

BEMÆRK: “Gud velsignede den syvende dag og helligede den,” og “hvilede efter hele sit værk.” 1 Mos. 2, 3; Heb. 4, 4. Denne dag, som han i begyndelsen helligede, og på hvilken han hvilede, blev tegnet på helliggørelse og hellighed, på hvile i Gud. Hebræerbrevet kalder det “hans hvile,” “min hvile,” “den hvile.” Heb. 3, 16; 4, 1. 3. 5. 11. Med denne baggrund kan det let forstås, hvorfor Gud henleder opmærksomheden mod den syvende dag, når han taler om at gå ind til hans hvile, som i det fjerde vers foran os. Sabbatten er så tæt forbundet med hvile i Gud, med helliggørelse, at han ikke kunne gøre det anderledes.’ Andreason, *The Book of Hebrews*, s. 167.

‘Ved at samarbejde med Kristus for den store sag, som han gav sit liv for, vil vi finde sand hvile. Da vi var syndere, gav han sit liv for os. Han vil, at vi skal komme til ham og lære af ham. På den måde vil vi finde hvile. Han siger, at han vil give os hvile. “Lær af mig, thi jeg er sagtmodig og ydmyg af hjertet.” Ved at gøre dette, vil du selv komme til at opleve den hvile, som Kristus giver, den hvile, der stammer fra at tage hans åg på sig og bære hans byrder.’ *Guds sønner & døtre*, 10. marts.

6. Hvordan understreger Paulus det, at sabbatten er permanent, som et symbol på den hvile, Gud tilbyder angrende syndere? Heb. 4, 9.

BEMÆRK: En anden oversættelse af dette vers lyder: Derfor er der endnu en overholdelse af en sabbat for Guds folk. Det græske ord, der er oversat med

Lektie 4: 16. – 22. januar

‘sabbatshvile’ er ‘sabbatismos,’ som kan oversættes som ‘sabbatsholdelse’ eller ‘overholdelse af sabbat.’ Ferrar oversætter det som ‘en sabbatshvile’ og bemærker, at den snarere er et billede på himmelen end på Kana’an.

‘Løftet gælder endnu, dens opfyldelse er endnu ikke udtømt: der er reserveret en ‘sabbatismos’ – overholdelsen af en sabbat, nydelsen af en sabbatshvile – for Guds folk, noget, som de stadig kan forvente som en menighed af troende. Sådan er det, og sådan må det være; for Guds sabbat, Skaberens sabbat, er bestemt til at blive hele skabelsens sabbat.’ Delitzsch: *Commentary on the Epistle to the Hebrews*, bind 1, s. 197.

‘Lad os holde fast ved bekendelsen’

7. Hvad bliver vi formanet til at gøre i lyset af alt, hvad Kristus har gjort og gør for os? Heb. 4, 14.

BEMÆRK: ‘Kristi forbøn for mennesket i helligdommen i Himlen har lige så stor betydning for frelsesplanen, som hans død på korset... Satan arbejder gennem karakterfejl på at beherske hele sindet, og han ved, at han vil få held med sig, hvis disse fejl holdes ved lige. Derfor søger han hele tiden at bedrage Kristi efterfølgere med sine skæbnesvangre spidsfindigheder, som de ikke kan klare. Mens Jesus bønfalder på deres vegne med sine sårede hænder og sit brudte legeme, og han siger til alle, der ønsker at følge ham: “Min nåde er dig nok.” 2 Kor. 12, 9... Lad derfor ingen anse sine fejl for uheldbredelige. Gud vil give dem tro og nåde til at overvinde dem. Vi lever nu på den store forsoningsdag... Alle de, der vil have deres navne stående i livets bog, skulle nu i løbet af de få dage, der er tilbage af deres prøvetid, ydmyge sig for Gud i sorg over synd og med sand anger. Det skal være en dyb, inderlig selvransagelse.’ *Konfrontation*, s. 403.

8. Hvordan bliver vi vist, at det vil kræve anstrengelse fra vor side at gå ind til Guds hvile? Heb. 4, 11.

BEMÆRK: ‘Lad enhver sjæl anstrenge sig for at tale ord, som vil være til styrke og inspiration for dem, der hører. Vi bekender os til at følge Kristus. Vi hævder at være kristne. Strømmer Guds kærlighed fra os til andre hele tiden? Bekender vi vor Genløser i ord og gerning? Vi er alt for ligeglade med hinanden. Vi glemmer at give ord af håb og opmuntring, ord, som vil give den trætte hvile og styrke den svage. De, som ikke er villige til at give Herren trofast, alvorlig, kærlig tjeneste vil ikke finde åndelig hvile i dette liv og heller ikke i det kommende liv. “Altså står der endnu en sabbatshvile tilbage for Guds folk. Lad os derfor stræbe efter at gå ind til den hvile, for at ingen skal falde som de og blive et lignende eksempel på ulydighed.” Den hvile, der her tales om, er nådens hvile, der opnås ved at følge

Lektie 4: 16. – 22. januar

recepten “Arbejd flittigt.” De, som lærer af Jesus, af hans sagtmodighed og ydmyghed, finder hvile i at praktisere hans lektier. Det er ikke i dorskhed og selvisk magelighed, at hvile opnås. Det er kun ved flittigt arbejde, at der kommer fred og glæde i Helligånden, lykke på jorden og herlighed herefter. Vi burde arbejde for dem, som spilder deres liv og kun når halvdelen af det, de kunne. Vi må stræbe efter at vække dem til en fornemmelse for deres ansvar. Vi bør bede for og formane hinanden, og det så meget mere, som vi ser dagen nærmere sig, at være flittige og aktive i gode gerninger. Lad den trofaste vagts stemme høres. “Vær ikke lunke i jeres iver; vær brændende i ånden; tjen Herren.” “Således skal jeres lys skinne for menneskene, for at de må se jeres gode gerninger og prise jeres Fader, som er i Himlene.” *Pacific Union Recorder*, 7. november 1901.

‘En stor ypperstepræst’

9. Hvad bliver vi forvisset om angående vor Ypperstepræsts forståelse af vor situation? Heb. 4, 15a.

BEMÆRK: ‘Det sømmer sig ikke for den ene at fælde dom over andre og betragte sig selv som et mønstermenneske. Kristus er vort mønster; efterlign ham og sæt jeres fødder i hans spor. I kan bekende jer til at tro hvert eneste punkt i den nærværende sandhed, men dersom I ikke efterlever disse sandheder, vil det intet gavne jer. Det tilkommer ikke os at dømme andre. Dette er ikke vor gerning; men vi bør elske hinanden og bede for hinanden. Når vi ser nogen fare vild fra sandheden, kan vi græde over ham, ligesom Kristus græd over Jerusalem. Lad os se, hvad vor himmelske Fader i sit ord siger om den fejlende: “Dersom nogen skulle blive overrasket af en synd, da hjælp et sådant menneske til rette, I åndelige, med sagtmodig ånd, og se du selv til, at ikke også du bliver fristet.” Gal. 6, 1... Jesus har omsorg for enhver, som om der ikke fandtes mere end denne ene på jordens overflade. Som den Guddommelige udfolder han en vældig kraft for vor skyld, medens han som vor ældre broder føler med os i alle vore smerter. Himmelens Majestæt holdt sig ikke på afstand fra den udartede, syndige menneskehed. Vi har ikke en ypperstepræst, som er så ophøjet, at han ikke kan lægge mærke til os eller have medfølelse med os, men en sådan, som var fristet i alle ting ligesom vi, dog uden synd.’ *Vejledning for Menigheden*, bind 2, s. 96-97.

10. Hvad bliver vi fortalt angående Kristi fristelser? Heb. 4, 15b. Sammenlign med Heb. 2, 18; 5, 7-8.

BEMÆRK: ‘Se Guds Søn i fristelsens ørken, angrebet af de voldsomste fristelser under den største svaghed. Se ham i årene under hans tjeneste, angrebet på hver

Lektie 4: 16. – 22. januar

side af ondskabens magter. Se ham i hans kval på korset. Alt dette led han for os.’ *Testimonies*, bind 8, s. 209.

‘Der er intet, der er så svært som korsfæstelsen af viljen. Kristus blev fristet i alle ting ligesom vi; mens hans vilje altid blev holdt på Guds viljes side. I sin menneskelighed havde han den samme frie vilje, som Adam havde i Eden. Han kunne have givet efter for fristelse, som Adam gav efter. Og ved at tro på Gud og praktisere hans ord kunne Adam have modstået fristelse, som Kristus modstod den. Hvis Kristus havde villet, kunne han have befalet stenene at blive til brød. Han kunne have styrtet sig selv ned fra helligdommens tinde. Han kunne have givet efter for Satans fristelse til at kaste ned og tilbede ham, verdens tronraner. Men ved hvert punkt mødte han fristeren med “Der står skrevet.” Hans vilje var i fuldkommen lydighed mod Guds vilje, og Guds vilje blev åbenbaret gennem hele hans liv.’ *Our High Calling*, s. 107.

‘Med frimodighed træde frem for nådens trone’

11. Hvilken ånd bliver vi fortalt, at vi skal komme frem for Guds trone i bøn med? Heb. 4, 16a.

BEMÆRK: ‘Nådens trone øver den største tiltrækning, fordi han, som sidder på den, tillader os at kalde ham Fader. Men Gud anså ikke frelsens princip for at være fuldstændigt, så længe den kun var iklædt hans kærlighed. Han har bestemt, at der ved hans alter skal stå en Talsmand, som er iklædt vor natur. I sin egenskab af vor Forbeder er det hans opgave at fremstille os for Gud som sine sønner og døtre. Kristus går i forbøn for dem, som har taget imod ham. Ved sin egen fortjeneste giver han dem kraft til at blive medlemmer af den kongelige familie, til at blive den himmelske Konges børn. Faderen åbenbarer sin uendelige kærlighed til Kristus, som betalte vor genløsning med sit blod, ved at tage imod Kristi venner som sine venner og byde dem velkommen. Han er tilfreds med den forsoning, som er sket. Han bliver herliggjort ved sin Søns menneskevorden, ved hans liv, død og midlertjeneste. Lige så snart Guds barn nærmer sig nådestolen, påtager den store Talsmand sig at føre hans sag. Ved det første udtryk for anger og bøn om tilgivelse overtager Kristus vedkommendes sag og gør den til sin. Han kommer frem for Faderen med denne bøn, som om det var hans egen bøn.’ *Vejledning for Menigheden*, bind 3, s. 26-27.

12. Hvilke to ting kan vi modtage, når vi kommer frem for nådens trone? Heb. 4, 16b.

BEMÆRK: ‘Når Kristus går i forbøn for os, lægger Faderen sin nådes skatte frem for os, for at vi skal tilegne os dem, glæde os over dem og give dem til andre. Bed i

Lektie 4: 16. – 22. januar

mit navn, siger Kristus. Jeg siger ikke, at jeg vil gå i forbøn for jer hos Faderen, for Faderen selv elsker jer, fordi I har elsket mig. Men gør brug af mit navn. Dette vil give jeres bønner kraft, og Faderen vil give jer af sin nådes rigdom. Derfor “bed, så skal I få, for at jeres glæde må blive fuldkommen.” Joh. 16, 24.’ *Vejledning for Menigheden*, bind 3, s. 27.

Lektie 5: 23. – 29. januar 'Blev af Gud kaldt'

UDENADSVERS: 'Skønt han var Søn, lærte han lydighed af det, han led, og da han havde nået fuldendelsen, blev han ophav til evig frelse for alle, som er lydige mod ham.' Heb. 5, 8-9.

STUDIEHJÆLP: *Our High Calling*, s. 48.

LEKTIENS SKRIFTSTED: Heb. 5, 1-14.

LEKTIENS MÅL: At forstå Kristi kvalifikationer til at være vor store Ypperstepræst.

Indledning

'Kristus kom som synderens stedfortræder for selv at bære skylden, som retmæssigt tilhørte mennesket. Gennem sin fuldkomne karakter blev han modtaget af Faderen som en mellemmand for det syndige menneske. Han kunne kun frelse mennesket ved at tilregne det hans retfærdighed. Hans syndfrie, guddommelige natur forenede ham med Gud, mens hans menneskelige natur bragte ham i sympati med menneskehedens svagheder og lidelser. "Thi vi har ikke en ypperstepræst, som ikke kan have medlidenhed med vore skrøbeligheder, men en, som har været fristet i alle ting ligesom vi, dog uden synd." Vor frelses banebryder blev gjort fuldkommen gennem lidelse, og således blev han kvalificeret til at hjælpe det faldne menneske, netop hvor det behøvede hjælp.' *Youth's Instructor*, 1. januar 1874.

'Udtages blandt mennesker'

1. **Hvad er den første kvalifikation for en ypperstepræst? Heb. 5, 1a. Sammenlign med Heb. 2, 18; 2 Mos. 28, 1.**

BEMÆRK: Ypperstepræsten må komme fra menneskets side og er udvalgt til at virke for mennesker. Ypperstepræsten må være menneskelig og dele menneskenes svaghed, som han fremstiller for Gud. Således er han kvalificeret til at gå i forbøn for dem. For at Kristus kunne virke som 'vor store Ypperstepræst,' var det nødvendigt, at han skulle blive menneske. ('Derfor måtte han i ét og alt blive sine brødre lig, for at han i sin tjeneste for Gud kunne blive en barmhjertig og trofast ypperstepræst.') Hvis Kristus ikke havde taget den samme menneskelige natur på sig som dem, han kom for at gå i forbøn for, ville han have været diskvalificeret til at virke som deres store Ypperstepræst.

'At Guds Søn blev menneske, betyder alt for os. Det er den gyldne lænke, som binder vor sjæl til Kristus og gennem ham til Gud.' *På fast grunn*, bog 1, s. 239.

Lektie 5: 23. – 29. januar

2. Hvad er ypperstepræstens opgave? Heb. 5, 1b. Sammenlign med Heb. 10, 11-12.

BEMÆRK: ‘Ved at fornødne sig så dybt som til at påtage sig menneskeskikkelse åbenbarede Kristus en karakter, som var en modsætning til Satans karakter. Men han steg endnu dybere ned på ydmygelsens vej. “Og da han i fremtræden fandtes som et menneske, ydmygede han sig selv og blev lydige til døden, ja, døden på et kors.” Fil. 2, 8. Ligesom ypperstepræsten afførte sig sin pragtfulde embedsdragt og gjorde tjeneste i en almindelig præsts hvide linned klædning, sådan påtog Kristus sig en tjeneres skikkelse og bragte offeret, hvor han selv var præsten, og han selv var offeret. “Han blev såret for vore overtrædelser, knust for vor brødes skyld; os til fred kom straf over ham.” Es. 53, 5. Kristus blev behandlet, som vi fortjener det, for at vi kan blive behandlet, som han fortjener. Han blev dømt for vore synder, som han ingen del havde i, for at vi kunne blive retfærdiggjort ved hans retfærdighed, som vi ingen del har i. Han led den død, der tilkom os, for at vi skulle kunne modtage det liv, som var hans. “Vi fik lægedom ved hans sår.” *Den Store Mester*, s. 15.

‘I stand til at føle medlidenhed’

3. Hvad var en af grundene til, at ypperstepræsten var nødt til at blive udtaget blandt mennesker? Heb. 5, 2.

BEMÆRK: ‘Kristus led, idet han blev fristet; derfor har han altid medlidenhed med de fristede, som Satan søger at ødelægge. For at han kunne blive en barmhjertig og trofast ypperstepræst blev han i alle ting ligesom dem, han kom for at hjælpe. Han har medlidenhed med de uvidende og med dem, som er borte fra vejen; for da han var på denne jord, var han omgivet af skrøbelighed. Han er i stand til at hjælpe os i vor rådvildhed. Lad os arbejde for hinanden, idet han arbejder for os. Lad os åbenbare hans kærlighed for vore medarbejdere, idet vi handler på en sådan måde, at de vil have fuld tillid til os.’ *Pacific Union Recorder*, 13. marts 1902.

4. Hvordan adskilte Kristus sig fra ypperstepræsterne på Arons vis? Heb. 5, 3. Sammenlign med 3 Mos. 4, 3.

BEMÆRK: ‘Selv om Kristus tog menneskets natur i dets faldne tilstand, havde han ikke den mindste del i dets synd. Han var underlagt menneskets skrøbelighed. “For at det skulle gå i opfyldelse, som er talt ved profeten Esajas, der siger: ‘Han tog vore lidelser, han bar vore sygdomme.’” (Matt. 8, 17). Han kan have medlidenhed med os i vor svaghed, og han blev prøvet i alt, på samme måde som vi, men han var

Lektie 5: 23. – 29. januar

uden synd. Han var “et lam uden plet og lyde” (1 Pet. 1, 19). Kunne Satan, selv i den mindste ting, have fristet Kristus til at synde, ville han have knust Frelserens hoved. Som det var, klarede han kun at hugge ham i hælen. Var Kristi hoved blevet knust, ville der ikke have været noget håb for mennesket. Guds vrede ville da have ramt Kristus på samme måde, som den ramte Adam. Kristus og menigheden ville have været uden håb. Vi behøver ikke at være i tvivl om, at Kristi menneskelige natur var fuldkommen syndfri.’ *På fast grunn*, bog 1, s. 252.

‘Kristus har ikke tillagt sig selv den ære’

5. Hvordan blev Kristus udnævnt til at være vor store Ypperstepræst? Heb. 5, 4-5. Se Sal. 2, 7.

BEMÆRK: ‘En vigtig overvejelse i ypperstepræstens embede er kaldet. Dette må komme fra Gud. Hvis et menneske således modtager et kald fra Gud, er han guddommeligt udstyret til at udøve sit kalds forret, og mennesker må give ham den ære, der tilkommer ham... I århundredet før Kristus blev udvælgelsen af kandidater til det ypperstepræstelige embede uregelmæssig og var ikke længere begrænset til Arons hus. Onde mænd søgte æren og fik ofte embedet ved de mest uærlige midler... Tilstande som disse gør udtalelsen om, at Kristus ikke tillagde sig selv den ære at blive ypperstepræst, endnu mere relevant. “Det er min Fader, som giver mig ære.” Joh. 8, 54. Kristus udnævnte ikke sig selv. Faderen udnævnte ham.’ Andreasen: *The Book of Hebrews*, s. 197.

6. Hvordan blev Kristi ypperstepræstelige tjeneste betegnet? Heb. 5, 6. 10. Se Sal. 110, 4.

BEMÆRK: Fra Mose tid og fremefter var præsteskrabet bestemt til at komme fra Arons slægt af Levis stamme. Idet han citerer Sal. 110, 4, henviser Paulus til et menneske, som i Skriften er beskrevet som ‘den Allerhøjestes præst.’ 1 Mos. 14, 18. Ved at bruge Skriftens myndighed er han således i stand til at vise, at et menneske godt kan være guddommeligt udnævnt til at være præst uden at være af Arons slægt. Yderligere vægt bliver lagt til Paulus’ argument, idet Melkizedeks præsteskrab gik forud for Arons og var derfor ældre. Derfor var Kristi guddommelige udnævnelse som ypperstepræst gyldig, selvom Kristus ikke var af Arons slægt.

‘Det var Kristus, som talte gennem Melkisedek, den højeste Guds præst. Melkisedek var ikke Kristus, men han var Guds stemme i denne verden, Faderens repræsentant. Kristus har talt i alle tidligere generationer, han ledede sit folk og var verdens lys.’ *På fast grunn*, bog 1, s. 406-407.

Lektie 5: 23. – 29. januar

‘Det, han led’

7. Hvordan er Kristi kamp med ondskabens magter beskrevet? Heb. 5, 7. Sammenlign med Luk. 22, 44.

BEMÆRK: ‘Menneskets sind kan ikke fatte den usigelige kval, der pinte vor Genløseres sjæl. Guds hellige Søn havde ikke nogen synd eller overtrædelse at bære, som tilkom ham: han bar andres overtrædelser; for på ham faldt den skyld, der lå på os alle. Ved guddommelig medlidenhed forbinder han sig selv med mennesket, og som repræsentant for slægten underlægger han sig at blive behandlet som en overtræder. Han ser ned i elendighedens afgrund, som blev åbnet for os af vore synder, og beslutter at bygge bro over svælget af menneskets adskillelse fra Gud. Det var sjælekval, der tvang det smertelige råb fra hans læber: “Min sjæl er dybt bedrøvet til døden.” Han var overvældet af rædsel ved den frygtelige gerning, som synden havde udført. Hans byrde af skyld på grund af menneskets overtrædelse af Faderens lov var så stor, at menneskenaturen ikke var tilstrækkelig til at bære den. Martyrers lidelser kan ikke sammenlignes med Kristi kval. Den guddommelige nærværelse var med dem i deres lidelser; men Faderens ansigt var skjult for hans kære Søn. Det var dette, der bragte ordene fra Kristi skælvende læber: “Nu er min sjæl forfærdet.” “Min Fader! Er det muligt, så lad denne kalk gå mig forbi; dog ikke, som jeg vil, men som du vil.” I overgivelse beder han igen: “Min Fader! Hvis denne kalk ikke kan gå mig forbi, men jeg skal drikke den, så ske din vilje!” Det frygtelige øjeblik var kommet, som skulle bestemme verdens skæbne. Menneskeheds skæbne skælvede i vægtskålen. Guds Søn kunne selv nu nægte at tømme den bitre kalk. Han kunne tørre den blodige sved fra sin pande og lade mennesker dø i deres synd. Vil den evige Guds Søn tømme ydmygelsens og smertens kalk? Vil den uskyldige lide syndens forbandelse for at frelse de skyldige? Men nu kommer menneskeslægtens historie frem for verdens Genløser. Han ser syndens magt og menneskets fuldstændige hjælpeløshed i at frelse sig selv. En fortabt verdens veer og jammer stiger op foran ham, han ser dens forestående undergang, og hans beslutning er taget. Han vil frelse mennesket, uanset hvad det koster ham selv. Han tager imod sin bloddåb, så millioner, der er ved at gå fortabt, ved ham kan få evigt liv. Han har forladt de himmelske sale, hvor alt er renhed, lykke og herlighed, for at frelse det ene fortabt får, den eneste verden, der er faldet ved overtrædelse, og han vil ikke lade sig aflede fra den mission, han har valgt.’ *Bible Echo*, 1. august 1892.

8. På hvilken særlig måde lærte Kristus lydighed? Heb. 5, 8. Sammenlign med Fil. 2, 8.

Lektie 5: 23. – 29. januar

BEMÆRK: ‘Paulus dvælede ved hvert enkelt punkt, for at de, som kom til at læse brevet, fuldt ud skulle forstå Frelserens vidunderlige forringelse af sig selv for deres skyld. Apostlen beskrev Kristus, som han var, da han var Gud lig og sammen med ham modtog englernes lovprisning, og indtil han nåede ydmygelsens største dybder. Paulus var sikker på, at hvis de kunne nå til at fatte det overvældende offer, som Himmelens konge havde bragt, så ville al selvskhed forsvinde ud af deres liv. Han viste dem, hvordan Guds Søn havde frasagt sig sin herlighed og frivilligt givet sig ind under menneskenaturens vilkår og derpå havde ydmyget sig som en tjener, der var lydige til døden, “ja, døden på et kors,” (Fil. 2, 8), for at han kunne hæve det faldne menneske fra nedværdigelsen op til håbet og glæden i Himmelen.’ *Mesterens Efterfølgere*, s. 177.

‘Jesus samtykker i at ære sin Fader ved at gøre hans vilje og bære sin forbandelse, konsekvensen af menneskehedens overtrædelse. Han var lydige til døden, selv døden på korset. Her var det, der var indbefattet i Adams ulydighed, og det, som Guds Søns lydighed betyder for os.’ *Christ Triumphant*, s. 24.

‘Ophav til evig frelse’

9. Hvordan forklarer Paulus det positive udfald af Kristi liv i modstand mod ondskab og fristelse? Heb. 5, 8. Sammenlign med 1 Pet. 2, 21-23.

BEMÆRK: ‘Hvis vor karakter skal få Guds godkendelse, må vi tilpasse livet i overensstemmelse med det fuldkomne mønster. “Ordet blev kød og tog bolig iblandt os, ... fuld af nåde og sandhed.” Kristi efterfølgere skal repræsentere ham i alt, hvad de gør og siger. De skal leve hans liv. De principper, der ledede ham, skal forme deres liv og deres karakter. De unge burde altid holde den kurs for øje, som Kristus fulgte. Det var en kurs af konstant sejr. Han kæmpede mod større fristelser, end du vil blive kaldet til at møde, og han bestod prøven. Han nægtede at give efter for fristelse. Selvom fysisk styrke svigtede, svigtede hans tro ikke. Det var ikke kun på korset, at Kristus gav sig selv for menneskehedens, det var ikke kun i fristelsens ørken og i Getsemane, at han sejrede på vore vegne. Hver dags erfaring var en udgydelse af hans liv; hver dag lærte han lydighed af det, han led. Og fordi Jesu liv var et liv af fuldkommen tillid, var hans tjeneste for himmelen og jorden uden fiasko eller vaklen. Han imødegik og modstod alle de fristelser, som mennesket må imødegå, fordi han i sin menneskelighed stolede på guddommelig kraft.’ *Columbia Union Visitor*, 2. oktober 1912.

10. Hvad blev udrettet for os ved Kristi sejr over ondskab og fristelse? Heb. 5, 9.

Lektie 5: 23. – 29. januar

BEMÆRK: ‘Jesus kom for at kunne give moralsk kraft i tillæg til menneskets egen indsats, og hans efterfølgere må ikke i noget tilfælde tabe Kristus af syne, han må være deres eksempel i alt. Han sagde: “Jeg helliger mig selv for dem, for at de også kan være helliget i sandheden” (Joh. 17, 19). Jesus lægger sandheden frem for sine børn, for at de skal se den. Ved at være optaget af den, bliver de ved hans nåde forvandlet fra overtrædelsen til lydighed, fra urenhed til renhed, fra synd til et retskaffent liv.’ *På fast grunn*, bog 1, s. 257-258.

‘Trænger I til, at man på ny skal lære jer’

11. Hvordan irettesætter Paulus sine læsere for at undlade at forstå den sande betydning om de ting, han prøver at lære dem? Heb. 5, 11-12.

BEMÆRK: ‘Den frygtelige storm, som er ved at samle sig, vil bortfejle vort fundament af sand og efterlade vort hus en ruin på tidens kyster; men det hus, der er bygget på klippen, vil stå for evigt. Vi må “i Guds kraft blive bevaret ved tro til frelse.” Apostelen talte nogle tydelige ord til sine hebræiske brødre, som imødegår tilstanden hos mange, der bekender sandheden for denne tid... [Heb. 5, 11-14 citeret]. Det er afgjort nødvendigt for dem, der tror på sandheden, at gøre stadig fremskridt og vokse op til mænds og kvinders fulde vækst i Kristus Jesus. Der er ikke nogen tid til frafald og ligegyldighed. Enhver må have en levende erfaring i de ting, der vedrører Gud. Hav rod i jer selv. Bliv grundfæstet i troen, så I efter at have gjort alt må stå med urokkelig tillid til Gud gennem den tid, som vil prøve hvert menneskes gerning og karakter. Udøv jeres kræfter i åndelige ting, indtil I kan værdsætte de dybe ting i Guds ord og gå fra styrke til styrke.’ *Review & Herald*, 10. januar 1888.

12. Hvordan stiller Paulus dem, som ikke er kommet videre end en basal kundskab af sandheden, op som modsætning til dem, som har udøvet deres åndelige kræfter? Heb. 5, 13-14.

BEMÆRK: ‘Paulus kunne ikke tale til de jødiske omvendte så tydeligt, som han ønskede, angående gudsfrygtens hemmelighed. På grund af deres åndelige svaghed, deres manglende opfattelsesevne, kunne han ikke sige den sandhed, som ville have været en duft af liv til liv for dem, hvis de kunne have hørt det rigtigt med intelligent fatteevne. Fejlen lå ikke hos deres lærere, men hos dem selv. De var sløve til at forstå. Rigelige fordele var blevet givet dem. De kunne være vokset i forstand angående Kristus, hans gerning, hans kraft til at frelse til det yderste alle, som kommer til ham. Men de var ikke gået fremad og opad og havde ikke brugt deres anledning til at lære mere og stadig mere om Frelseren. Deres hukommelse var svag, fordi de ikke i tro havde modtaget de sandheder, der var blevet givet dem.

Lektie 5: 23. – 29. januar

De kunne ikke beholde de sandheder i deres sind, som var nødvendige for fremgang i karakterdannelse. Apostelen henleder deres opmærksomhed mod deres tro angående dette, som var blevet deres åndelige skrøbelighed. Deres fejlopfattelser gav dem et utydeligt billede af Kristi kraft til at gøre hans folk til en pris på jorden. Hvor nøjagtigt repræsenterer deres tilstand tilstanden hos mange af Guds folk i dag, som har haft enhver fordel, ethvert privilegium, og som burde af hele hjertet sige, idet de føler Guds værks byrde: Her er jeg, Herre, send mig. Men i stedet for at være lærere, som de kunne være, kan de ikke selv klare den tydelige anvendelse af Guds ord. De skelner ikke værdien af bibelsk sandhed. De er ikke en styrke for menigheden. Hvis de helt havde viet sig selv til Herren første gang, de modtog sandheden, og havde uden forbehold overgivet sig til ham og adlydt kaldet: "Hvis nogen vil gå i mit spor, skal han fornægte sig selv og tage sit kors op og følge mig," ville de have vandret under ledsagelse af Kristus og have lært hans lektier og modtaget hans guddommelige aftryk. De ville have genkendt Kristi krav og ville ikke have været halvt kristne og halvt verdslige, men helhjertede kristne, der tror og praktiserer ordet, stadigt oplyste, og som ikke dvæler ved vage almindeligheder, men som forkynder Kristus som Guds Lam, der borttager verdens synd.' *Review & Herald*, 16. juni 1903.

Lektie 6: 30. januar – 5. februar 'Et sjælens anker'

UDENADSVERS: 'For at vi ved to urokkelige kendsgerninger, der udelukker, at Gud kunne lyve, skulle have en stærk trøst, når vi søgte vor redning i at gribe det håb, der ligger rede til os; og det har vi som et sjælens anker, der både ligger sikkert og fast og når ind bag forhænget.' Heb. 6, 18-19.

STUDIEHJÆLP: *In Heavenly Places*, s. 127.

LEKTIENS SKRIFTSTED: Heb. 6, 1-20.

LEKTIENS MÅL: At studere vigtigheden af urokkelighed i troen.

Indledning

'Håbet er blevet fremstillet for os, ja, håbet om evigt liv. Intet mindre end denne velsignelse, som er til os, vil tilfredsstille vor forløser, men det er vor opgave at gribe dette håb i tro på ham, som har lovet det. Vi kan forvente at komme til at lide, for det er dem, der får del i hans lidelser, der vil få del i hans herlighed. Han har købt tilgivelse og udødelighed for menneskenes syndige sjæle, som er ved at omkomme, men det står til os at tage imod disse gaver i tro. Ved tro på ham har vi dette håb som et sjælens anker, der er sikkert og fast. Vi må forstå, at vi tillidsfuldt kan forvente Guds gunst, ikke blot i denne verden, men i den himmelske verden, fordi han betalte så stor en pris for vor frelse. Tro på Kristi forsoningsdød og midlertidig gerning vil bevare os faste og urokkelige, når vi er omgivet af fristelser, der trænger ind på den stridende menighed. Lad os have det herlige håb i tanke, som er stillet os i udsigt, og gribe det i tro. Vi vinder ikke Himmelen ved vore egne fortjenester, men ved Jesu fortjenester. Du skal ikke selv være midtpunktet for dit håb, men Jesus, der er gået inden for forhænget.' *At jeg må kende Ham*, 14. marts.

'Ledes frem'

1. Hvordan understreger Paulus nødvendigheden af, at kristne vokser i deres kundskab om og erfaring af Kristi lære? Heb. 6, 1-2.

BEMÆRK: 'Den bedste måde at forhindre det ondes vækst er ved at optage jorden først. Den største omsorg og årvågenhed behøves i at dyrke sindet og så Bibelens sandheds dyrebare sæd deri. I sin store barmhjertighed har Herren i Skrifterne åbenbaret de hellige leveregler for os. Han fortæller os synderne, som vi må sky; han forklarer frelsesplanen for os og udpeger vejen til himmelen. Til gavn for os har han inspireret hellige mænd til at nedskrive belæring angående de farer, der omgiver stien, og hvordan man skal undfly dem. De, som adlyder hans påbud om at granske Skrifterne, vil ikke være uvidende om disse ting. Midt i de sidste dages farer burde hvert menighedsmedlem forstå begrundelserne for deres håb og tro,

Lektie 6: 30. januar – 5. februar

begrundelser, som ikke er svære at forstå. Der er nok at beskæftige sindet med, hvis vi vil vokse i nåde og i kundskaben om vor Herre Jesus Kristus.’ *Christian Education*, s. 188.

2. **Hvad vil udfaldet være for dem, som vender tilbage til deres tidligere liv i synd i stedet for at rykke frem i sandheden? Heb. 6, 4-6.**

BEMÆRK: Paulus siger ikke, at den frafaldne ikke kan vende tilbage til Kristus. (Hvis det var sandt, ville lignelsen om den fortabte søn være meningsløs.) Det, han siger, er, at det er umuligt at få dem, der vender tilbage til deres tidligere liv i synd, dvs. som ved deres gerninger korsfæster Guds Søn igen, til at angre, fordi de ikke er i en tilstand til at angre, så længe de gør dette.

‘Ved et øjeblik handling kan du stille dig under Satans magt, men det kræver mere end et øjeblik viljes beslutning at bryde hans lænker og arbejde mod et højere og helligere liv. Du kan forme dit forsæt og begynde på gerningen, men at opnå det vil kræve slid, tid, udholdenhed, tålmodighed og offer. Den, som, omstrålet af det klareste lys, med viden og vilje vandrer bort fra Gud, vil finde, at tornekrat og tuer er vokset op på hans vej, når han ønsker at beslutte sig for at vende om. Han må ikke blive overrasket eller mismodig, hvis han bliver nødt til at gå langt blandt torne og med fødder, som bløder. Det frygteligste og mest afskrækkende bevis på menneskets fald fra en bedre tilstand er det faktum, at det koster så meget at komme tilbage. Vejen tilbage er kun mulig ved hård kamp, stykke for stykke, hver time.’ *På fast grunn*, bog 2, s. 165.

‘Af deres frugter skal I kende dem’

3. **Hvordan understreger Paulus behovet for frugtbarhed i den kristnes liv? Heb. 6, 7.**

BEMÆRK: ‘Den, der er optaget af sig selv, kan ikke vokse og bære frugt. Hvis du har taget imod Kristus som din personlige frelser, må du glemme dig selv og prøve at hjælpe andre. Tal om Kristi kærlighed og fortæl andre om, hvor god han er. Udfør enhver gerning, som du bliver stillet over for. Hav en byrde for sjæle i hjertet, og gør alt, hvad der står i din magt, for at søge at frelse sjæle. Eftersom du tager imod Kristi Ånd – den ånd, der viser sig i uegennyttig kærlighed og tjeneste for andre – vil du vokse og bære frugt. Åndens frugter vil modnes i dit liv. Din tro vil vokse, din overbevisning blive dybere og din kærlighed fuldkommen. Kristi billede vil genspejles mere og mere i dig i alt, hvad der er rent, ædelt og smukt.’ *Lys over hverdagen*, del 1, s. 54.

Lektie 6: 30. januar – 5. februar

4. Hvilken modsættende skildring giver Paulus om det ufrugtbare liv? Heb. 6, 8.

BEMÆRK: ‘Guds nåde kan kun have fremgang i det hjerte, der stadig beredes til at modtage de dyrebare sædekorn. Syndens tidsler kan vokse hvor som helst, de behøver ingen pasning, men den gode sæd må passes omhyggeligt. Torne og tidsler vokser altid villigt op, så man må vedblive at rense jorden. Hvis hjertet ikke til stadighed bliver ledet af Gud, hvis Helligånden ikke uden ophør virker for at lutre og forædle karakteren, vil gamle vaner komme til syne i ens liv. Mennesker bekender sig måske til at tro på evangeliet, men medmindre de er helligede ved evangeliet, er deres bekendelse til ingen nytte. Hvis de ikke vinder sejr over synden, vil synden vinde sejr over dem. De tidsler, der er blevet skåret over, men ikke rykket op med rode, vokser hurtigt op igen, indtil sjælen er fyldt med dem.’ *Lys over hverdagen*, del 1, s. 34.

‘Del i frelsen’

5. Hvilke eksempler på ting, der ledsager frelse, nævnte Paulus? Heb. 6, 9-10. Sammenlign med 1 Tess. 1, 3.

BEMÆRK: ‘En venlig handling, som er gjort i hans navn, vil altid blive bemærket og belønnet, og Kristus tager selv de svageste og ydmygeste medlemmer af Guds familie i betragtning. Han siger: “Den, som giver en af disse små” – en af dem, der er som børn i troen og i deres kundskab om Kristus – “blot et bæger koldt vand at drikke, fordi han er en discipel, sandelig siger jeg eder: han skal ingenlunde gå glip af sin løn.” Matt. 10, 42.’ *Profeter & Konger*, s. 69.

6. Hvordan viser Paulus, at Gud ønsker, at enhver af os skal udvise den samme iver i vort ‘arbejde i kærlighed’? Heb. 6, 11-12.

BEMÆRK: ‘Lad ingen tillade sig selv at være ulykkelig og beklage sig, fordi deres talenter er få, og de ikke kan ære Gud med det, som ikke er blevet dem betroet, og for hvis anvendelse de ikke er ansvarlige. Hvis du ikke kan gøre andet end lidt, så er du ansvarlig for at gøre kun den smule med troskab. Hvis du kun har ét talent, så brug det godt, og Gud vil godtage dine anstrengelser for at få det mest mulige ud af det, han har givet; han vil bifalde dig, idet han ser, at du er trofast over få ting. Vi er alle blevet betroet en eller anden gave af Gud, og vi skal stå til regnskab for dens brug. Om vi er hellige eller syndere, vil der blive krævet af os, at vi skal aflægge regnskab for brugen af de talenter, Gud har givet os, efter vore forskellige evner. Kristus har givet et uendeligt offer, så synderen kan komme til ham og se ham, som

Lektie 6: 30. januar – 5. februar

hans synder har gennemstunget. Det eneste håb for den, der er ved at gå fortabt, er at tro på ham, som har elsket os og givet sig selv for os. “Således elskede Gud verden, at han gav sin Søn den enbårne, for at enhver, som tror på ham, ikke skal fortabes, men have evigt liv.” Når synderen kommer til Gud og bekender sine synder, modtager han tilgivelse og bliver et Guds barn, en arving til himmelen. Så indser han, at hans talenter er himmelens gave, og at han ved tro på sin Genløser er forpligtet over for Gud til at opfylde hans krav. Han ved, at han er retfærdiggjort ved tro, men dømt efter hans gerninger, og at livet er en pligtens dag, hvori han forbereder sig til det endelige regnskab.’ *Review & Herald*, 7. marts 1893.

‘Så I ikke bliver sløve’

7. Hvilken synd advarer Paulus disse jødiske kristne imod? Heb. 6, 12a.

BEMÆRK: ‘Dette er en advarsel til dem, som hævder at være kristne. De, som har haft lys om vigtige, prøvende sandheder for denne tid, men som ikke bereder sig for Menneskesønnens komme, vogter ikke. “Vogt jer, at jeres hjerter ikke nogen sinde sløves af svir og drukkenskab og timelige bekymringer, så den dag kommer pludselig over jer.” Der er ikke noget tidspunkt, hvor åndeligt dovenskab er undskyldeligt.’ *Counsels to Writers & Editors*, s. 24.

8. Hvilket eksempel råder Paulus os til at følge? Heb. 6, 12b.

BEMÆRK: ‘Hvor som helst vi efter Guds forsyn bliver stillet, uanset hvilket arbejde, der bliver givet os at udføre, æres Gud ved helhjertet, glædelig tjeneste. Det behager ham, når vi tager fat på vort arbejde med taknemmelighed, idet vi glæder os over, at han har regnet os for værdige til at være hans medarbejdere. Ingen behøver at være lediggængere, for der er alvorligt arbejde overalt omkring os, der skal gøres. Den kristnes regel for tjeneste er: “Gør efter evne alt, hvad din hånd finder styrke til.” Gud vil hjælpe dem, som ikke er “lunkne i deres iver,” men “brændende i ånden, tjener Herren;” og ved tro og tålmodighed vil de “arve det, der er dem forjættet.”’ *Signs of the Times*, 12. juni 1884.

‘Da Gud gav forjættelsen, ... svor han’

9. Hvordan fremhævede Gud sikkerheden ved sit løfte? Heb. 6, 13-14. 16-17. Se 1 Mos. 22, 16-18.

Lektie 6: 30. januar – 5. februar

BEMÆRK: ‘Han har givet os sit løfte. Om også bjergene viger, om også højene rokkes, hans kærlighed viger ej fra hans folk, hans fredspagt rokkes ikke. Hans røst lyder: “Jeg elskede dig med evig kærlighed.” Jer. 31, 3. “Jeg forbarmer mig med evig kærlighed.” Es. 54, 8. Hvor forunderlig er ikke denne kærlighed, at Gud nedlader sig til at borttage al årsag til tvivl og rådvildhed på grund af menneskelig frygt og svaghed og griber fat om den skælvende hånd, som rækkes ham i tro; og han hjælper os til at have fuld tillid ved sine gentagne forsikringer. Han har oprettet en bindende pagt med os på betingelse af vor lydighed, og han kommer os i møde i vor egen opfattelse af tingene. Vi mener, at en overenskomst eller et løfte fra vore medmennesker, hvis det bliver optegnet, stadig behøver en garant. Jesus har imødekommet al denne besynderlige frygt, og heri har bekræftet sine løfter med en ed: “Derfor, da Gud endnu tydeligere ville give forjættelsens arvinger til kende, at hans beslutning var urokkelig, indestod han derfor med en ed...” Kunne vor Herre gøre mere for at styrke vor tro på hans løfter?’ *At jeg må kende Ham*, 13. september.

10. Hvilke ‘to urokkelige kendsgerninger’ giver os trøst og håb? Heb. 6, 17-18.

BEMÆRK: ‘Ved Guds løfte og hans ed – de “to urokkelige kendsgerninger, der udelukker, at Gud kunne lyve.” Heb. 6, 18.’ *Patriarker & Profeter*, s. 186.

‘Bag forhænget’

11. Hvor er det håb, der ligger rede til os, baseret? Heb. 6, 19.

BEMÆRK: Ordene ‘bag forhænget’ henviser os klart til helligdommen, ligesom ordene ‘søgte vor redning’ i vers 18 gør. Som 1 Kong. 2, 28 viser, var der en praksis om, at et menneske, der følte sig i fare, flygtede til helligdommen og greb fat om alterets horn. Nogle har spurgt, om forhænget, der henvises til i vers 19, henviser til det første eller til det andet forhæng. Vægten i stykket er dog ikke lagt på selve forhænget, men på vor store Ypperstepræst. Hvis han er bag det første forhæng, så er det her, vort håb ligger. Hvis han er bag det andet forhæng, så er det her, vort håb ligger. Hvor som helst Kristus er, der er vort anker og håb. Således er dette håb, der ligger rede til os, for kristne i alle tidsaldre.

‘Kristi forbøn for mennesket i helligdommen i Himlen har lige så stor betydning for frelsesplanen, som hans død på korset. Ved sin død begyndte han den gerning, som han efter sin opstandelse fór til Himlen for at fuldføre. I tro må vi gå ind bag forhænget, “hvor Jesus gik ind som forløber for os.” Heb. 6, 20. Der skinner lyset fra korset på Golgata. Der kan vi få en klarere forståelse af genløsningens hemmelighed. Menneskets frelse har kostet Himlen en umådelig pris; indsatsen

Lektie 6: 30. januar – 5. februar

svarer til de strengeste krav i Guds brudte lov. Jesus har banet vejen til Faderens trone, og alle, der kommer til ham i tro, vil ved hans mellemkomst få deres inderligste ønske lagt frem for Gud.' *Konfrontation*, s. 403.

12. I hvem er hele vort håb baseret? Heb. 6, 20.

BEMÆRK: 'Dersom vor tro er fæstet ved Gud gennem Kristus, vil den vise sig at være "et sjælens anker, der både ligger sikkert og fast og når ind bag forhænget, hvor Jesus gik ind som forløber for os." Det er sandt, at skuffelser vil komme, og trængsel må vi forvente; men vi skal overlade alt, stort og småt, til Gud. Han forvirres ikke af vore byrdes vægt. Hans omhu strækker sig til hver eneste familie og omfatter hvert enkelt menneske; han interesserer sig for alle vore sysler og sorger. Han mærker sig hver tåre; han har medlidenhed med vore skrøbeligheder. Alle de trængsler og prøvelser, der times os her, tillades for at virkeliggøre hans kærlige hensigt med os – "at vi skal få del i hans hellighed" og således få del i den glædens fylde, som findes hos ham.' *Kristus Alene*, s. 279-280.

Lektie 7: 6. – 12. februar

‘Fuldendelse for evigt’

UDENADSVERS: ‘Derfor kan han også helt og fuldt frelse dem, som kommer til Gud ved ham, fordi han altid lever, så han kan gå i forbøn for dem.’ Heb. 7, 25.

STUDIEHJÆLP: *Den Store Mester*, s. 105.

LEKTIENS SKRIFTSTED: Heb. 7, 1-28.

LEKTIENS MÅL: At studere mere om Kristi kvalifikationer til at være vor store Ypperstepræst.

Indledning

“Thi som den, der selv er blevet fristet og har lidt, kan han komme dem til hjælp, som fristes.” Jesus Kristus er alene kvalificeret til at tjene som vor ypperstepræst og Frelser, fordi han alene – uanset hvor vanskeligt det kan være at forstå – har været igennem sådanne erfaringer af prøvelse, som gør ham i stand til at vide, hvordan han skal dække enhver fristet sjæls behov.’ D. E. Robinson: *Review & Herald*, 4. maj 1911.

Forfatterens bemærkning: Efter hans korte afvigen fra hovedsagen, hvor han formaner sine læsere til at få en dybere forståelse af sandheden, som den er i Jesus, vender Paulus tilbage til det omstridte spørgsmål om Kristi præsteskab. Hans læsere var blevet vant til at betragte afstamning fra Aron af Levis stamme som den nødvendige kvalifikation for en ypperstepræst. Jesus var dog af Judas stamme, så hvordan kunne han overhovedet være kvalificeret til at være vor Ypperstepræst?

‘På Melkisedeks vis’

- 1. Hvilken profeti baserede Paulus sin sag om Kristi præsteskab på? Sal. 110, 4; Heb. 7, 17. 21. Sammenlign med Heb. 5, 6. 10; 6, 20.**

BEMÆRK: Sal. 110 er en messiansk salme. Dens indledende vers blev adskillige gange anvendt af Jesus om Messias (Matt. 22, 41-45; Mark. 12, 35-37; Luk. 20, 41-44). Peter anvendte den om Jesus i sin prædiken på pinsefestens dag (ApG. 2, 34). Paulus citerer dette samme vers og anvender det om Kristus i Heb. 1, 13. Sal. 110, 4 viser, at Messias ikke blot er Herre og Konge, men også Præst. Dog ikke af Arons linje af præster, men på Melkisedeks vis, det vil sige udvalgt direkte af Gud.

- 2. Hvordan forklarer Paulus, at selve profetien viser, at et andet og bedre præsteskab skulle afløse det levitiske præsteskab? Heb. 7, 11.**

Lektie 7: 6. – 12. februar

BEMÆRK: 'I kraft af sin død og opstandelse blev han tjener ved "det sande tabernakel, som Herren selv og ikke et menneske har rejst." Heb. 8, 2. Mennesker rejste det jødiske tabernakel, og mennesker byggede det jødiske tempel; men den himmelske helligdom, af hvilken den jordiske kun var et forbillede, blev ikke opført af nogen jordisk bygmester. "Se, der kommer en mand, hvis navn er Zemak (spiren); ... Han skal bygge Herrens helligdom, og han skal vinde højhed og sidde som hersker på sin trone, og han skal være præst ved hans højre side." Zak. 6, 12-13. Offertjenesten, som havde vist hen til Kristus, forsvandt; men menneskers øjne vendte sig mod det sande offer for verdens synd. Det jordiske præsteskab ophørte, men vi ser hen til Jesus, den nye pagts ypperstepræst, og til "bestænkelsens blod, som forkynder noget bedre end Abels.'" *Den Store Mester*, s. 104-105.

'Se dog, hvor stor han er'

3. Hvilken åndelig betydning ser Paulus i navnet 'Melkisedek' og i hans riges navn? Heb. 7, 2.

BEMÆRK: Den jødiske Targums [aramæiske omskrivninger af og kommentarer om de gammeltestamentlige skrifter] tolker navnet Melkisedek til at betyde 'retfærdighedens konge' eller 'den retfærdige konge.' Navnet på hans rige, Salem, som generelt identificeres med Jerusalem, tolkes til at betyde fred. Ved at forbinde retfærdighed og fred på denne måde kunne Paulus have vers som Sal. 85, 11 og Es. 32, 17 i tanke.

4. På hvilke tre måder hævdede Paulus, at præsteskabet på Melkisedeks vis er højere end det levitiske præsteskab?

BEMÆRK: Alt, hvad vi ved om Melkisedek, er indeholdt i tre vers i 1 Mos. 14, som giver os hans navn, navnet på hans rige, den kendsgerning, at han var Gud den Allerhøjstes præst, at han bragte forfriskning til Abrahams krigsudmattede styrke, at han velsignede Abraham, og at Abraham gav ham tiende. Der har været megen spekulation angående, hvem Melkisedek var. Bibelen giver ikke mere information end dette. Nogle har spekuleret, at han var Kristus i menneskelig skikkelse. (Se bemærkningen under spørgsmål 6 i lektie 5.) Andre har foreslået, at han var Helligånden i menneskelig skikkelse, selvom vi ingen steder bliver fortalt, at Helligånden nogen sinde har taget menneskelig skikkelse på sig. Jøderne troede, at han var Sem, eftersom Sem levede 502 år efter syndfloden. Nogle har endda foreslået, at Melkisedek var et væsen fra en anden verden. Hvis det var vigtigt for os at vide mere om Melkisedeks identitet, ville Gud helt sikkert have åbenbaret det. Da der mangler sådan information, bør vi ikke rode os ind i spekulation. Vi må

Lektie 7: 6. – 12. februar

acceptere det, vi er blevet fortalt, at han levede på Abrahams tid, var konge af en lille bystat og tjente som ‘Gud den Allershøjestes præst.’

- **Ikke afhængig af slægt. Heb. 7, 3.**

Bemærkning: Ifølge Arons præsteskab kunne ingen tjene som præst, medmindre hans nedstamning fra Aron kunne bevises i ubrudt linje. Melkisedeks ret til at være ‘Gud den Allershøjestes præst’ [1 Mos. 14, 18] var ikke afhængig af hans nedstamning fra Arons linje. Guds ord åbenbarer intet om hans herkomst, hans efterkommere, hvornår han blev født, eller hvor længe han levede. Den kendsgerning, at han var ‘Gud den Allershøjestes præst,’ var ikke afhængig af denne slags information. Ligeledes er Kristi præsteskab ikke afhængigt af hans slægt. Så på denne måde blev Melkisedeks præsteskab ‘ligestillet med Guds Søn.’

- **Modtog tiende fra Abraham selv. Heb. 7, 4-6.**

Bemærkning: Levitterne blev ikke blot tilladt, men befalede til at modtage tiende. Dette var en guddommelig bestemmelse. Men Melkisedek modtog tiende, inden det levitiske præsteskab blev indført. ‘Så har han, som ikke regner sin slægt fra dem, taget tiende.’ Hvis manden, som var hele Israels far og ‘Guds ven,’ anerkendte Melkisedeks præsteskab og gav ham tiende, så er Melkisedeks præsteskab helt sikkert højere end Araons præsteskab.

- **Melkisedek velsignede Abraham. Heb. 7, 6-7.**

Bemærk: Som Paulus forklarer i vers 7, er det indlysende, at den, der velsigner, er bedre end den, der bliver velsignet. Abraham, der bøjer sit hoved for at modtage Melkisedeks velsignelse, anerkender hans åndelige overlegenhed og myndighed som ‘Gud den Allershøjestes præst.’

5. Hvilket sidste argument fremsætter Paulus for at vise, at præsteskabet på Melkisedeks vis er højere end det levitiske præsteskab? Heb. 7, 9-10.

BEMÆRK: Eftersom Levi var Abrahams oldebarn, foreslår Paulus, at Levi som en del af Abrahams sæd på en måde var involveret i Abrahams gerning med at betale tiende. Paulus’ indledende frase for dette argument, ‘så at sige,’ antyder, at han er klar over, at dette sidste punkt på en måde er at tage det langt ud. Men det er et bibelsk koncept, at en forfaders handling binder hans efterkommere.

‘Loven ændres’

6. Hvordan forklarer Paulus, at forskellige præsteskaber har forskellige regler, der styrer dem? Heb. 7, 12.

Lektie 7: 6. – 12. februar

BEMÆRK: 'Loven foreskrev, at Aron skulle være præst, og at hans sønner skulle tjene efter ham. Eftersom Kristus ikke tilhørte Levis stamme, og kun medlemmer af denne stamme kunne være præster, er det klart, at der må være en ændring i loven, hvis Kristus skal tjene.' Andreas: *The Book of Hebrews*, s. 252.

7. Hvilken bestemt ændring angående Kristi præsteskab har Paulus i tanke? Heb. 7, 13-14.

BEMÆRK: 'Kristus kom af Davids hus og Judas stamme. (Rom. 1, 3; Mark. 10, 47-48; Mik. 5, 2; Matt. 1, 1; Luk. 3, 33.) Af denne stamme 'hvoraf ingen har gjort tjeneste ved alteret.' Kun mænd af Levis stamme kunne gøre det.' Andreasen: *The Book of Hebrews*, s. 252.

'Et uforgængeligt præsteskab'

8. Hvad var den grundlæggende begrænsning ved det levitiske præsteskab? Heb. 7, 23-24.

BEMÆRK: 'De levitiske præster døde og kunne ikke fortsætte deres arbejde. Når som helst en ypperstepræst døde, var en anden præst nødt til at fortsætte. Denne ændring var ugunstig, i hvert fald teoretisk set, da den samme ypperstepræst, som var ansvarlig i den daglige tjeneste, ikke kunne fuldføre sit arbejde i tjenesten på forsoningsdagen. Det sker til tider, at en advokat med ansvar for en sag ved domstolen ikke er i stand til at fortsætte på grund af sygdom eller død, og en anden er nødt til at tage hans plads. Den anden mand kan være lige så god som den første, men han kender eller forstår ikke baggrunden fuldt ud, som den første gjorde, og klienten føler sig usikker.' Andreasen: *The Book of Hebrews*, s. 258.

9. Hvad er det, der især gør Kristus bedre end både Melkisedek og det levitiske præsteskab? Heb. 7, 24-25.

BEMÆRK: 'Forfatteren vender atter og atter tilbage til dette argument, og han baserer sit argument på dette. Intet almindeligt menneske kunne være præst for evigt. De levitiske præster tjente kun nogle få år. Hvis der derfor skulle komme nogen, der skulle tjene for evigt [Sal. 110, 4], måtte han være mere end bare et menneske, mere end blot en levit. Derfor er det 'endnu klarere,' at der må være en forandring af den præstelige lov, hvis den slags præst skal tjene.' Andreasen: *The Book of Hebrews*, s. 253.

Lektie 7: 6. – 12. februar
‘Hellig, uberørt af det onde og ubesmített’

10. Hvilken yderligere kvalifikation gør Kristus bedre egnet til at være vor store Ypperstepræst? Heb. 7, 26.

BEMÆRK: ‘Kristi uendelige tilstrækkelighed vises ved, at han bærer hele verdens synder. Han besidder den dobbelte stilling af den, der ofrer, og offeret, af præst og af offer. Han var hellig, fredelig, ubesmített og adskilt fra syndere. “Verdens fyrste kommer,” erklærer han, “og i mig er der intet, som hører ham til.” Han var et Lam uden lyde og uden plet.’ *SDA Bible Commentary*, bind 7, s. 933.

‘Ved sit liv og sin død har Kristus endog fuldbragt mere end genrejsning fra den ødelæggelse, der var sket ved synden. Det var Satans hensigt at frembringe en evig adskillelse mellem Gud og mennesker; men i Kristus bliver vi mere nært forenede med Gud, end hvis vi aldrig var faldet. Ved at påtage sig vor skikkelse har Frelseren knyttet sig til menneskeheden ved et bånd, der aldrig kan brydes. Gennem alle evigheder er han forbundet med os. “Thi således elskede Gud verden, at han gav sin Søn, den enbårne.” Joh. 3, 16. Han gav ham ikke blot for at bære vore synder og for at dø som et offer i vort sted; han gav ham til den faldne menneskeslæggt. For at forvise os om sin uforanderlige vilje til fred gav Gud sin enbårne Søn hen til selv at blive en af menneskeslægten, til for evigt at beholde sin menneskelige natur. Dette er pantet på, at Gud vil opfylde, hvad han har lovet. “Thi et barn er født os, en søn er os givet, på hans skulder skal herredømmet hvile.” Gud har adopteret menneskenaturen i sin Søns skikkelse og har ført denne ind i de højeste Himle. Det er “Menneskesønnen,” som deler universets trone med Gud. Det er “Menneskesønnen,” hvis navn skal kaldes: “Underfuld-Rådgiver, Vældig-Gud, Evigheds-Fader, Fredsfyrste.” Es. 9, 6. Denne JEG ER, er forbindelsesleddet mellem Gud og menneskeheden; hans hånd rører dem begge. Han, som er “hellig, uberørt af det onde og ubesmített, skilt ud fra syndere,” skammer sig ikke ved at kalde os brødre. Heb. 7, 26; 2, 11. I Kristus er den jordiske familie og den himmelske familie forenede. Den herliggjorte Kristus er vor broder. Himmelen er gemt i menneskeheden, og menneskeheden er taget i favn af den evige kærlighed.’ *Den Store Mester*, s. 15.

11. Hvad var de levitiske ypperstepræster nødt til at gøre, inden de kunne ofre på folkets vegne? Heb. 7, 27. Sammenlign med Heb. 5, 3.

BEMÆRK: I ypperstepræstens forbøn sagde han: “O son du de misgerninger, de forbrydelser og de syndere, hvorved jeg har gjort ondt og har syndet for dit åsyn, jeg og mit hus.” Han blev selv betragtet som skyldig og kunne ikke ofre noget offer for andre, som var skyldige, indtil han således havde bekendt sine egne synder for Herren. Sammenlign 3 Mos. 4, 3; 9, 7; 16, 6.

‘Ophøjet over himlene’

12. Hvordan opsummerer Paulus de levitiske ypperstepræsters mangler? Heb. 7, 28.

BEMÆRK: ‘Præsterne havde skrøbeligheder. Kristus havde ingen. Loven gjorde syndige mænd til ypperstepræster. Eden gjorde Kristus til ypperstepræst. Hvis loven om nedstamning var blevet påberåbt, kunne Kristus aldrig være blevet ypperstepræst, for det var kun Arons sønner, som kunne besidde denne stilling. Som det er, har vi en ypperstepræst, der er nået til fuldendelse for evigt, fordi Gud gik uden for rangen af præstelig arvefølge for at vælge sin egen Søn. Dette er betydningsfuldt i lyset af den vægt, nogle kirker lægger på apostolsk arvefølge. Hvis dette princip var blevet fulgt, ville Kristus ikke nu være en ypperstepræst, som er nået til fuldendelse for evigt. Han ville være blevet udelukket som uegnet.’
Andreasen: *The Book of Hebrews*, s. 263.

13. Hvilket praktisk resultat kommer af Kristi præsteskab? Heb. 7, 25.

BEMÆRK: ‘Frelseren påtog sig menneskeslægtens skrøbeligheder og levede et syndfrit liv, for at menneskerne ikke skulle nære frygt for, at de ikke kunne vinde sejr på grund af menneskenaturens svagheder. “Verdens fyrste kommer,” sagde Jesus, “og i mig er der intet, som hører ham til.” Joh. 14, 30. Der var intet i ham, hvor Satans spidsfindigheder fandt genklang. Han gav ikke sit samtykke til synden. End ikke med en tanke gav han efter for fristelsen. Sådan kan det også blive for os. Hos Kristus var det menneskelige forenet med det guddommelige; han var rustet til striden ved Helligåndens iboen, og han kom for at give os del i denne guddommelige natur. Så længe vi i troen er forenede med ham, har synden ikke mere herredømme over os. Vi behøver ikke at beholde en eneste syndig tilbøjelighed. Idet vi bliver delagtige i den guddommelige natur, borttages nedarvede tilbøjeligheder til det onde fra vor karakter, og vi bliver en levende kraft til det gode. Når vi til stadighed lærer af den guddommelige lærer og daglig bliver delagtige i hans natur, samarbejder vi med Gud i at overvinde Satans fristelser.’
The Faith I Live By, s. 23.

Lektie 8: 13. – 19. februar

‘En bedre pagt’

UDENADSVERS: ‘Thi dette er den pagt, jeg i dagene herefter vil oprette med Israels hus, lyder det fra Herren: jeg vil give mine love i deres sind, og på deres hjerter vil jeg skrive dem, og jeg vil være deres Gud, og de skal være mit folk.’ Heb. 8, 10.

STUDIEHJÆLP: *At jeg må kende Ham*, 20. oktober.

LEKTIENS SKRIFTSTED: Heb. 8, 1-13.

LEKTIENS MÅL: At studere den nye pagt, og hvorfor den første pagt blev afløst.

Indledning

‘Skønt denne pagt blev indgået med Adam og fornyet over for Abraham, kunne den først stadfæstes ved Kristi død. Den havde eksisteret i kraft af Guds løfte, siden det første løfte om forløsning var blevet givet, og den var blevet antaget i tro. Alligevel kaldes den en ny pagt, da den bekræftes af Kristus. Guds lov var grundlaget for denne pagt, der ganske enkelt havde til formål at bringe menneskene i harmoni med Guds vilje på ny og gøre dem skikket til at adlyde Guds lov... Pagten med Abraham blev bekræftet med Kristi blod og kaldes den “anden” eller “nye” pagt, fordi det blod, hvormed den blev beseglet, blev udgydt senere end den første pagts blod.’ *Patriarker & Profeter*, s. 186.

‘Hovedsagen’

1. Hvordan opsummerer Paulus det, som han indtil videre har undervist om? Heb. 8, 1.

BEMÆRK: ‘Om Aron, Israels ypperstepræst, står det skrevet: “Når Aron går ind i helligdommen, skal han bære Israels sønners navne på doms-brystskjoldet ved sit hjerte, så de til stadighed bringes i erindring for Herren.” 2 Mos. 28, 29. Hvilket smukt og udtryksfuldt billede er det ikke på Kristi uforanderlige kærlighed til sin menighed! Vor store Ypperstepræst, som Aron var et forbillede på, bærer sit folk ved sit hjerte. Og bør hans jordiske tjenere ikke have del i hans kærlighed, medlidenhed og omsorg?’ *Evangeliets tjenere*, s. 24.

‘Idet præster arbejder i forbindelse med hinanden, skal de følge Kristi eksempel og udvise hans mildhed, venlighed, høflighed og kærlighed. Kristus som den store ypperstepræst står alene i guddommelig majestæt og herlighed og gør en fuldkommen forsoning for synd. Andre ypperstepræster var kun billeder, og da han viste sig, forsvandt behovet for deres tjeneste.’ *Review & Herald*, 17. marts 1903

2. Hvor tjener Kristus som vor store Ypperstepræst? Heb. 8, 2.

Lektie 8: 13. – 19. februar

BEMÆRK: ‘Det, der foregik symbolsk i tjenesten i den himmelske helligdom, udføres i virkeligheden i tjenesten i den himmelske helligdom. Efter vor frelsers himmelfart begyndte hans gerning som vor ypperstepræst. Som Paulus siger: “Thi Kristus gik ikke ind i en helligdom, der er gjort med hænder og kun er et billede af den sande; men ind i selve Himlen for nu at træde frem for Guds åsyn til bedste for os.” Heb. 9, 24.’ *Konfrontation*, s. 348.

‘Indsættes til at frembære både ublodige og blodige ofre’

3. Hvad er ypperstepræstens funktion? Heb. 8, 3. Sammenlign med Heb. 5, 1.

BEMÆRK: ‘På patriarkernes tid var de ofre, som bragtes i forbindelse med gudsdyrkelsen, en stadig påmindelse om, at der ville komme en frelser; det samme gjaldt helligdomstjenesten igennem hele Israels historie. I de hellige handlinger, som fandt sted i tabernaklet og i templet, som senere afløste det, undervistes folket daglig gennem forbilleder og skygger om de store sandheder, som var knyttet til Kristi komme, som forløser, præst og konge. En gang om året blev deres tanker ledet hen til de sidste begivenheder i den store strid mellem Kristus og Satan, da universet til sidst vil blive befriet for synd og syndere. De ofre og gaver, som blev frembåret under den mosaiske lov, pegede altid frem til en bedre tjeneste, nemlig en himmelsk. Den jordiske helligdom var “et sindbillede på den nuværende tid,” og i denne blev der frembåret både ublodige og blodige ofre. Det hellige og det allerhelligste i den jordiske helligdom var afbilleder “af den himmelske helligdom” for Kristus, vor store ypperstepræst, er i dag “tjener ved helligdommen, det sande tabernakel, som Herren selv og ikke et menneske har rejst.” Heb. 9, 9. 23; 8, 2.’ *Profeter & Konger*, s. 334-335.

4. Hvilket offer har Kristus givet? Heb. 7, 27b.

BEMÆRK: ‘Jøderne så på offerdyret som et symbol på Kristus, han, som ofrede sit blod for verdens frelse. Alle disse ofre var et billede på Kristus for at gøre det klart for dem, at Jesu Kristi blod alene renser for synd, og at synd ikke bliver tilgivet, uden at blod bliver udgydt. Der er nogle, som undrer sig over, at Gud ville have så mange ofre, og at han bestemte, at så meget blod skulle flyde i den jødiske gudstjeneste. Alle ofrene måtte give deres liv, og de var alle et billede på Kristus. Præsterne forklarede omhyggeligt, hvilket formål denne hellige og alvorlige ceremoni havde. Ofrene var planlagt af Gud selv for at undervise hans folk om den

Lektie 8: 13. – 19. februar

store sandhed, at tilgivelse for synd kun kan fås ved Kristi blod.’ *På fast grunn*, bog 1, s. 102-103.

‘Et afbillede og en skygge af den himmelske’

5. Hvorfor kunne Kristus ikke være en ypperstepræst på jorden? Heb. 8, 4.

BEMÆRK: ‘Spørgsmålet om, hvornår Kristus blev præst, er blevet diskuteret meget. Blev han præst ved sin dåb, sin opstandelse eller på et senere tidspunkt? Ifølge den tekst, som vi her betragter, kunne en præst ikke begynde at tjene, før han havde “noget at frembære.” Da Kristus tjener med sit eget blod, kunne han ikke begynde at tjene, før det blod blev udgydt... Disse vers viser, at hans dage på jorden var forberedelsesdage, så han “kunne blive en barmhjertig og trofast ypperstepræst.” Heb. 2, 17. Med dette for øje kan vi trygt antage, at hans liv på jorden var en forberedelse på hans ypperstepræstelige tjeneste, og at hans tjeneste ikke begyndte, før hans forberedelse var slut.’ Andreason: *The Book of Hebrews*, s. 270-271.

6. Hvordan forklarede Paulus formålet med det jordiske præsteskab? Heb. 8, 5.

BEMÆRK: ‘Her skildres den nye pagts hellighed. Den gamle pagts hellighed blev opført af mennesker, for den byggede Moses, den nye rejstes af Herren, ikke af mennesker. I den første hellighed forrettede jordiske præster deres tjeneste, i den anden er det Kristus, vor ypperstepræst, der tjener ved Guds højre hånd. Den ene hellighed var på Jorden, den anden er i Himlen. Det tabernakel, Moses byggede, blev lavet efter en model. Herren befalede ham: “Du skal indrette boligen og alt dens tilbehør nøje efter det forbillede, jeg vil vise dig.” Og ordren blev gentaget: “Se til, at du udfører det efter det forbillede, som vises dig på bjerget.” 2 Mos. 25, 9. 40. Og Paulus siger, at det første tabernakel “var et sindbillede på den nuværende tid, og svarende dertil frembæres både ublodige og blodige ofre;” at dets hellige steder var “et afbillede og en skygge af den himmelske,” og at “Kristus gik ikke ind i en hellighed, som er gjort med hænder og kun er et billede af den sande, men ind i selve Himlen for nu at træde frem for Guds åsyn til bedste for os.” Heb. 9, 9. 23; 8, 5; 9, 24. Helligdommen i Himlen, hvor Jesus udfører tjeneste på vore vegne, er den store, oprindelige hellighed, og den, Moses byggede, var et afbillede.’ *Konfrontation*, s. 343.

‘Bedre pagt ... bedre forjættelser’

Lektie 8: 13. – 19. februar

7. Hvad er blevet opnået ved Kristi ypperstepræstelige tjeneste? Heb. 8, 6

BEMÆRK: ‘Guds folk er retfærdiggjort ved forvaltningen af den “bedre pagt,” ved Kristi retfærdighed. En pagt er en aftale, hvorved parterne binder sig selv og hinanden til opfyldelsen af visse betingelser. Således indgår den menneskelige agent en aftale med Gud om at rette sig efter betingelserne, der er specificeret i hans ord. Hans opførsel viser, om han respekterer disse betingelser eller ej. Mennesket vinder alt ved at holde Guds pagt. Guds egenskaber gives mennesket og gør ham i stand til at udøve barmhjertighed og kærlighed. Guds pagt forvisser os om hans uforanderlige karakter. Hvorfor er så de, der hævder at tro på Gud, foranderlige, vægelsindede og upålidelige? Hvorfor udfører de ikke helhjertet tjeneste, idet de er forpligtet til at behage og ære Gud? Det er ikke nok for os at have en almen idé om Guds krav. Vi må selv kende, hvad hans krav og vore forpligtelser er. Betingelserne for Guds pagt er: “Du skal elske Herren din Gud af hele dit hjerte og med hele din sjæl og med hele din styrke og med hele dit sind, og din næste som dig selv.” Luk. 10, 27. Disse er livets betingelser. “Gør dette,” sagde Kristus, “så skal du leve.” Luk. 10, 28.’ *Manuscript Releases*, bind 1, s. 110-111.

8. Hvad er nogle af disse bedre forjættelser? Heb. 8, 10. 12. Sammenlign med Ez. 11, 19-20.

BEMÆRK: ‘Den “nye pagt” blev oprettet på grundlag af “bedre forjættelser” – løftet om syndernes forladelse og om Guds nåde til hjertets fornyelse og til at bringe det i harmoni med Guds lovs principper.’ *Patriarker & Profeter*, s. 187.

‘I vil ikke kunne tjene Herren’

9. Hvad var løfterne, som den gamle pagt var baseret på? 2 Mos. 19, 8; 24, 3. 7.

BEMÆRK: ‘Du ønsker at leve dit liv sådan, at du til sidst vil nå himlen. Du er ofte mismodig ved at finde dig moralsk svag, en slave af tvivl, behersket af dit gamle syndefulde livs vaner og skikke... Dine løfter er ligesom reb af sand, og du betragter deres ord og handlinger, som du skulle stole på, i samme uvirkelige lys. Du vil være i stadig fare, indtil du forstår viljens sande magt. Du kan tro og love alt muligt, men dine løfter og din tro er til ingen nytte, før du lægger din vilje til din tro og dine handlinger... Du kan ikke forlade dig på dine følelser, dine indtryk og dine stemninger, thi de er ikke til at stole på, især med de forventede ideer, du har; og kundskaben om dine forfejlede og brudte løfter svækker din tillid til dig selv og andres tro på dig. Men du behøver ikke at fortvivle... Du må bøje din vilje under

Lektie 8: 13. – 19. februar

Jesu Kristi vilje, og når du gør dette, vil Gud øjeblikkelig gribe ind og virke i dig at ville og virke til hans velbehag. Hele din natur vil da blive bragt ind under Kristi Ånds kontrol; og selv dine tanker vil blive ham underdanige. Du kan ikke beherske dine impulser og følelser, som du skulle ønske, men du kan kontrollere viljen, og du kan gøre en fuldstændig forandring i dit liv. Ved at overgive din vilje til Kristus, vil dit liv blive skjult med Kristus i Gud og forbundet med den magt, som er over alle fyrstendømmer og magter. Du vil få Styrke fra Gud, som vil knytte dig fast til sin styrke; og et nyt lys, ja en levende tros lys vil det blive muligt for dig at opnå. Men din vilje må samarbejde med Guds vilje... Vil du ikke sige: Jeg vil give min vilje til Jesus, og jeg vil gøre det nu, og fra det øjeblik stå helt på Herrens side?' *Budskaber til de unge*, s. 85-86.

10. Hvad var der galt med disse løfter? Jos. 24, 19 (læs versene 16-18).

BEMÆRK: 'Folket indså ikke deres egne hjerters syndighed, og at det var umuligt for dem at holde Guds lov uden Kristus; og de indgik villigt i pagten med Gud. Idet de følte, at de var i stand til at tilvejebringe deres egen retfærdighed, erklærede de: "Vi vil gøre alt, hvad Herren har talet, og lyde ham." 2 Mos. 24, 7. De havde vidnet kundgørelsen af loven i frygtindgydende majestæt og havde skælvet med rædsel foran bjerget; og dog gik der kun nogle få uger, inden de brød deres pagt med Gud og bøjede sig ned for at tilbede et udskåret billede. De kunne ikke håbe på Guds gunst gennem en pagt, som de havde brudt; og nu hvor de indså deres syndighed og deres behov for tilgivelse, blev de ledt til at føle deres behov for den Frelser, der blev åbenbaret i pagten med Abraham og afbilledet i ofringerne.' *The Faith I Live By*, s. 78.

'De skal alle kende mig'

11. Hvordan bliver vi vist, at vi ikke længere må leve under den gamle pagt, hvor vi giver løfter om lydhed til Gud? Heb. 8, 7. 13.

BEMÆRK: 'Som sådan var der ingen fejl at finde i den gamle pagt, for Gud havde selv foreskrevet betingelserne. Det var folket, der havde skylden. De fortsatte ikke i pagten. [Se Heb. 8, 9.] Denne udtalelse lægger vægten der, hvor den burde være. Hvis folket havde fortsat i pagten, ville den have været en god pagt, og der ville ikke have været plads til en anden. Da folket svigtede, blev Gud tvunget til at erkende deres fejl og lave en ny pagt. Loven, som de havde brudt, skrev han nu i hjertet, og der gøres foranstaltning til at genoprette dem ved tilgivelse, hvis de skulle komme til kort.' Andreasen: *The Book of Hebrews*, s. 275.

Lektie 8: 13. – 19. februar

12. Hvilken virkning vil det at komme ind i den nye pagt have på vort forhold til Gud? Heb. 8, 11. Sammenlign med Ez. 16, 62.

BEMÆRK: ‘En tro blot af navn, der kun tager mod Kristus som verdens Frelser, kan aldrig bringe sjælen helbredelse. Den tro, der virker frelse, er ikke blot en forstandsmæssig anerkendelse af sandheden. Den, som venter på fuldkommen viden, før han vil handle i tro, kan ikke få nogen velsignelse fra Gud. Det er ikke nok at tro noget om Kristus, vi må tro på ham. Den eneste tro, som vil gavne os, er den, der tager imod ham som sin personlige Frelser, og som tilegner sig hans kraft. Mange anser troen for at være en anskuelse. Frelsende tro er en overenskomst, hvorved de, som tager imod Kristus, forener sig i en pagt med Gud. Den ægte tro er liv. En levende tro betyder forøget styrke og fuld tillid, hvorved sjælen bliver til en sejrende kraft.’ *Den Store Mester*, s. 232.

‘Tager du Gud på hans ord og stiller dine fødder på den evige Klippe, der ikke kan røkkes? Du bør dagligt gøre fremskridt i kundskaben om vor Herre og Frelser. Hvis du har arbejdet i din egen styrke, så indgå en pagt med Gud om, at du fra nu af vil stole på ham, som er mægtig til at frelse til det yderste alle, som kommer til ham. Hvis du har gået foran folket og fremsat din egen svaghed, så sig nu, som Moses gjorde: “Jeg vil ikke drage op, medmindre du går med mig.” Når du er blevet fyldt med Guds Ånd, vil selvet ikke længere blive næret. Hvad har problemet været med dine erfaringer i fortiden? Hvorfor er det kristne liv ikke lykkedes for dig? Det har været på grund af tom indbildning, selvagtelse, selvretfærdighed og vantro. Må Gud hjælpe os, så selvet kan dø her. Må han hjælpe os til at ydmyge vore sjæle ved anger og bekendelse, indtil vi kan komme frem for ham ikklædt Kristi retfærdighed.’ *Signs of the Times*, 25. marts 1889.

Lektie 9: 20. – 26. februar

‘For Guds åsyn til bedste for os’

UDENADSVERS: ‘Thi Kristus gik ikke ind i en helligdom, som er gjort med hænder og kun er et billede af den sande, men ind i selve Himmelen for nu at træde frem for Guds åsyn til bedste for os.’ Heb. 9, 24.

STUDIEHJÆLP: *Our Father Cares*, s. 289.

LEKTIENS SKRIFTSTED: Heb. 9, 1-28.

LEKTIENS MÅL: At forstå vigtigheden af Kristi forbøn for os.

Indledning

‘Kristus Jesus fremstilles som konstant stående ved alteret og hvert øjeblik i gang med at ofre for verdens synder. Han tjener i det sande tabernakel, som Herren har oprejst og ikke et menneske. Den jødiske helligdoms forbilledlige skygge besidder ikke længere nogen dyd. Der skal ikke længere gøres en daglig og årlig billedlig forsoning, men det sonende offer ved en mellemmand er vigtigt på grund af de synder, som hele tiden begås. Jesus tjener i Guds nærværelse, idet han ofrer sit udgydte blod, som om det havde været et slagtet lam.’ *God’s Amazing Grace*, s. 154.

‘Sin jordiske helligdom’

1. Hvordan beskrev Paulus den jordiske helligdom? Heb. 9, 1-5.

BEMÆRK: ‘Foruden forgården med brændofferalteret, bestod selve tabernaklet af to rum, der kaldtes “det hellige” og “det allerhelligste,” og som var adskilt ved et meget smukt forhæng. Et lignende forhæng dækkede indgangen til det første rum. I det hellige stod lysestagen ved den søndre væg med sine syv lamper til at oplyse helligdommen både ved dag og ved nat. Ved den nordre væg stod skuebrødsbordet og foran forhænget ind til det allerhelligste røgelsesalteret af guld, hvorfra den vellugtende røg hver dag steg op til Gud sammen med Israels bønner. I det allerhelligste stod arken lavet af kostbart træ, overtrukket med guld, og i den lå de to stentavler, Gud havde skrevet de ti bud på. Over arken var sonedækket som låg over det hellige skrin, et enestående kunstværk, med to keruber af guld, en ved hver ende, fremstillet af guld i drevet arbejde. I dette rum viste Guds tilstedeværelse sig i skystøtten mellem keruberne.’ *Konfrontation*, s. 341.

2. Hvilken kort beskrivelse gav Paulus både af den daglige og den årlige tjeneste i helligdommen? Heb. 9, 6-7.

Lektie 9: 20. – 26. februar

BEMÆRK: ‘Præstens tjeneste året igennem i helligdommens første rum, “bag forhænget,” som udgjorde døren og skilte det hellige fra forgården, er et billede på den tjeneste, Kristus begyndte ved sin himmelfart. Det var præstens lod i den daglige tjeneste at frembære syndofferets blod for Gud tillige med røgelsen, der steg op med Israels bønner. Således frembar Kristus sit blod for Faderen på synderes vegne, og bragte ham også sin egen retfærdigheds duft, sammen med de angrende troendes bønner. Således var tjenesten i den himmelske helligdoms første afdeling.’ *Konfrontation*, s. 348.

‘Sådan foregik tjenesten dag efter dag året igennem. Idet Israels synder således blev overført til helligdommen, blev denne besmittet, og en særlig handling var nødvendig for at fjerne synderne. Gud befalede, at der skulle gøres soning for både det hellige og det allerhelligste samt for alteret for at “rense det og hellige det for israeliternes urenheder.” 3 Mos. 16, 19. Én gang om året, på den store forsoningsdag, gik præsten ind i det allerhelligste for at rense helligdommen. Den tjeneste, der udførtes der, dannede afslutningen på årets helligdomstjeneste.’ *Patriarker og Profeter*, s. 177.

‘Det større og fuldkomnere telt’

3. Hvordan bliver den himmelske helligdom, hvor Kristus udfører tjeneste, beskrevet? Heb 9, 11.

BEMÆRK: ‘Den jordiske helligdoms to rum er billeder på de hellige steder i den himmelske helligdom. I et syn fik apostlen Johannes lov til at se Guds tempel i Himlen, og han så, at “syv fakler brænder foran tronen.” Han så en engel “med et røgelseskar af guld, og der blev givet ham megen røgelse, for at han skulle lægge den til alle de helliges bønner på guldalteret foran tronen.” Her fik profeten lov til at se det første rum i det himmelske tempel, de syv brændende fakler og “guldalteret,” der i den jordiske helligdom afbildes som den syvarmede lysesstage og røgelsesalteret. “Og Guds tempel i Himlen blev åbnet,” og han så ind i det allerhelligste inden for det inderste forhæng. Her så han “hans pagts ark,” i form af det hellige skrin, Moses havde lavet til at bevare Guds lov i... Moses udførte den jordiske helligdom efter et forbillede, han fik at se. Paulus lærer os, at dette forbillede var den sande helligdom, som er i Himlen. Og Johannes bevidner, at han har set den i Himlen.’ *Konfrontation*, s. 344.

4. Hvad var den jordiske helligdoms funktion? Heb. 9, 8-10.

BEMÆRK: ‘De ofre og gaver, som blev frembåret under den mosaiske lov, pegede altid frem til en bedre tjeneste, nemlig en himmelsk. Den jordiske helligdom var “et sindbillede på den nuværende tid,” og i denne blev der frembåret både ublodige og

Lektie 9: 20. – 26. februar

blodige ofre. Det hellige og det allerhelligste i den jordiske helligdom var afbilleder "af den himmelske helligdom," for Kristus, vor store ypperstepræst, er i dag "tjener ved helligdommen, det sande tabernakel, som Herren selv og ikke et menneske har rejst." Heb. 9, 9. 23; 8, 2.' *Profeter og Konger*, s. 334.

'Slagningen af påskelammet var et symbol på Kristi død. Paulus siger: "Vort påskelam er slagtet, nemlig Kristus." Det førstegrødeneg, der bragtes Herren ved påskefesten, var tegn på Kristi opstandelse. I sin tale om Herrens og hele hans folks opstandelse siger Paulus: "Som førstegrøde Kristus, dernæst ved Kristi komme de, som hører ham til." Som svingningsneget var det første modne korn, der sankedes før høsten, er Kristus førstegrøden af den udødelige høst af forløste, der skal samles i Guds lade ved en fremtidig opstandelse.' *Konfrontation*, s. 331-332.

'Med sit eget blod'

- 5. Hvad tog ypperstepræsten med ind i den jordiske helligdom, når han på folkets vegne udførte tjeneste? Heb. 9, 7. Se vers 13.**

BEMÆRK: 'Den symbolske tjeneste lærer os vigtige sandheder vedrørende forsoningen. En stedfortræder anerkendtes i synderens sted; men synden udslattedes ikke ved offerets blod. Der var skaffet et middel til at overføre synden til helligdommen. Ved blodofferet anerkendte synderen lovens autoritet, tilstod sig skyldig i overtrædelse og udtrykte sit ønske om tilgivelse ved tro på en kommende forløser; men han var ikke helt løst fra lovens fordømmelse. På den store forsoningsdag tog ypperstepræsten mod menighedens offer og gik ind i den allerhelligste med dette offers blod og stænkede det på sonedækket over loven for at fyldestgøre dens krav.' *Konfrontation*, s. 347-348.

- 6. Hvad tager Kristus med ind til den himmelske helligdom, når han gør tjeneste for sit folk? Heb. 9, 12. Se vers 14.**

BEMÆRK: 'Efter at have udgydt sit dyrebare blod træder Kristus i sin egen pletfri retfærdighed ind i den himmelske helligdom for at gøre tjeneste på synderens vegne. Og der indføres den skarlagensfarvede strøm i tjenesten med at forlige Gud med mennesket. "Og da vi har en stor præst over Guds hus; så lad os træde frem med et oprigtigt hjerte, i troens fulde vished, bestænkede på hjerterne og derved rensede fra en ond samvittighed, og tvættet på legemet med rent vand.'" *Review & Herald*, 9. januar, 1883.

'Den nye pagts mellemmand'

Lektie 9: 20. – 26. februar

7. Hvad har Kristus gjort muligt ved sin død? Heb. 9, 15.

BEMÆRK: “Men synder nogen, så har vi en talsmand hos Faderen, Jesus Kristus, den retfærdige.” “Thi der er kun én Gud, og kun én mellemmand imellem Gud og mennesket: mennesket Kristus Jesus.” “Thi hvis blod af bukke og tyre og aske af en kvie, når den stænkes på de besmittede, helliger og bringer kødelig renhed, hvor meget mere vil da ikke Kristi blod, fordi han i kraft af en evig Ånd frembar sig selv som et lydefrit offer for Gud, rense vor samvittighed fra de døde gerninger, så vi kan tjene den levende Gud. Og derfor er han mellemmand for en ny pagt, for at de kaldede må få den forjættede evige arv, efter at død har fundet sted.” Jesus er vor Advokat, vor Ypperstepræst, vor Talsmand. Vor stilling er som israelitternes på forsoningsdagen. Når ypperstepræsten gik ind i det allerhelligste, der fremstiller det sted, hvor vor ypperstepræst går i forbøn for os, og stænkede soningsblodet på nådestolen, blev der ikke bragt soningsofre udenfor. Mens præsten gik i forbøn hos Gud, skulle hvert hjerte være bøjet i anger og bøn om syndernes forladelse. Forbilledet mødte modbilledet i Kristi død, da Lammet blev slagtet for verdens synd. Vor store Ypperstepræst bragte det eneste offer, som har værdi for vor frelse. Da han ofrede sig selv på korset, blev der gjort en fuldkommen soning for folkets synder.’ *Signs of the Times*, 28. juni, 1899.

8. Hvordan forklarede Paulus vigtigheden af udgydelsen af Kristi blod? Heb. 9, 22.

BEMÆRK: ‘For flere har det været et mysterium, at der blev krævet så mange ofre i den gamle pagt. De kan ikke forstå, hvorfor så mange blødende ofre skulle ledes til alteret. Men der er én stor sandhed, som mennesket altid må have for sig. Den bør indprentes i sindet og i hjertet. Og det er denne: “Der opnås ingen tilgivelse, uden at blod bliver udgydt.” Heb. 9, 22. I ethvert blødende offer blev “det Guds lam, som bærer verdens synd” fremstillet. Joh. 1, 29.’ *Kraft fra det Høje*, s. 47.

‘Kristus, efter én gang at være blevet ofret’

9. Hvordan forklarede Paulus forskellen mellem det offer, som de jordiske ypperstepræster ofrede, og Kristi offer? Heb. 9, 25-26.

BEMÆRK: ‘Præsterne gik ind i den jordiske med blodet af et dyr som et offer for synd. Kristus gik ind i den himmelske helligdom med sit eget blod som offer. De jordiske præster blev borttrykket af døden og kunne derfor ikke fortsætte længe; men Kristus var en præst til evig tid. Ved de offerdyr og ofringer, som blev bragt til den jordiske helligdom, skulle Israels børn tilegne sig en tilkommende Frelsers

Lektie 9: 20. – 26. februar

fortjenester. Og efter Guds visdom blev enkelthederne i dette værk meddelt os, for at vi ved at skue tilbage til dem kunne få forståelse af Jesu gerning i den himmelske helligdom.’ *Budskaber til menigheden*, s. 304.

10. Hvordan fremhævede Paulus vigtigheden af Kristi præsteskab? Heb. 9, 24.

BEMÆRK: ‘Kristus er vort offer, vor stedfortræder, vor sikkerhed, vor guddommelige talsmand; han bliver for os retfærdighed, helliggørelse og forløsning. “Thi Kristus gik ikke ind i en helligdom, som er gjort med hænder og kun er et billede af den sande, men ind i selve Himmelen for nu at træde frem for Guds åsyn til bedste for os.” Kristi forbøn på vore vegne er at fremsætte sine guddommelige fortjenester i ofringen af sig selv til sin Fader som vor stedfortræder og sikkerhed; for han steg op til det høje for at skaffe soning for vore overtrædelser. “Deri består kærligheden: ikke i, at vi har elsket Gud, men i, at han elskede os og sendte sin Søn til soning for vore synder” (1 Joh. 4, 10). “Derfor kan han også helt og fuldt frelse dem, som kommer til Gud ved ham, fordi han altid lever, så han kan gå i forbøn for dem” (Heb. 7, 25). Det fremgår tydeligt af disse skriftsteder, at det ikke er Guds vilje, at du skal være mistroisk og pine din sjæl med frygten for, at Gud ikke vil tage imod dig, fordi du er syndig og uværdig. Læg din sag frem for ham, mens du påberåber dig det blods fortjenester, som blev udgydt for dig på Golgatas kors. Satan vil beskyldte dig for at være en stor synder, og du må indrømme dette, men du kan sige: “Jeg ved, at jeg er en synder, og det er grunden til, at jeg behøver en Frelser. Jesus kom til denne verden for at frelse syndere. ‘Jesu, hans Søns blod renses os fra al synd.’ Jeg har ingen fortjeneste eller godhed ved hvilken, jeg kan gøre krav på frelse, men jeg lægger Guds pletfrie Lams altforsonende blod frem for Gud, som bærer verdens synd. Dette er min eneste bøn. Jesu navn giver mig adgang til Faderen. Hans øre, hans hjerte er åbent for min svageste bøn, og han sørger for mine dybeste behov.”’ *Our Father Cares*, s. 289.

‘Anden gang komme til syne’

11. Hvilken forbindelse sætter Paulus mellem Kristi offer og det, der venter hvert menneske? Heb. 9, 27-28a. Betragt Rom. 14, 10.

BEMÆRK: ‘Lad os i dag takke Gud for, at vi endnu ikke står foran Guds domstol, men at vi har en Talsmand, Én, som elskede os så meget, at han gav sit eget dyrebare liv for hver enkelt af os, som om der ikke var en anden sjæl i universet. Han døde for os, og vi er af uendelig værdi af Jesus Kristus. Hvordan kan vi måle det offer, han har gjort for os?’ *Manuscript Releases*, bind 11, s. 242.

Lektie 9: 20. – 26. februar

12. Hvilket herligt håb er åbent for alle, som tager imod Kristi offer og ser hen til ham? Heb. 9, 28.

BEMÆRK: ‘Vi har ikke råd til at gå glip af Himmelen. Vi bør samtale om de himmelske ting. Der er der ingen død og ingen pine. Hvorfor er vi så utilbøjelige til at tale om disse ting? Hvorfor dvæler vi ved de jordiske ting? Apostelen formaner os til at have vort borgerskab i Himmelen. “Det borgersamfund vi tilhører, er jo i Himlene, og derfra venter vi også Herren Jesus Kristus som frelser” (Fil. 3, 20)... Kristus vil snart vende tilbage for at hente dem, som er rede, og tage dem med til dette herlige sted. “Således skal også Kristus, efter én gang at være blevet ofret for at bære manges synder, anden gang komme til syne, ikke for at bære synden, men til frelse for dem, som bier på ham” (Heb. 9, 28). Ynder vi at tænke på denne begivenhed, eller ønsker vi at skubbe den ud? Jo mere vi taler om Jesus, des bedre vil vi genspejle hans guddommelige billede. Ved beskuelse bliver vi forvandlet. Vi behøver at få Kristus ind i vor religiøse erfaring. Når I kommer sammen, så lad samtalen dreje sig om Kristus og hans frelse. Jo mere vi taler om Jesus, des mere vil vi se af hans uforlignelige ynde. De, der ikke bryder sig om at tænke på og tale om Gud her i dette liv, vil ikke glæde sig ved det tilkommende liv, hvor Gud altid er nærværende og bor blandt sit folk. Men de, der gerne tænker på Gud, vil være i deres rette element, når de indånder Himmelsens atmosfære.’ *Herren Kommer*, 19. november.

Lektie 10: 27. februar – 5. marts

‘En ny og levende vej’

UDENADSVERS: ‘Lad os urokkeligt holde fast ved håbets bekendelse; thi trofast er han, som gav forjættelsen’ Heb. 10, 23.

STUDIEHJÆLP: *The Faith I Live By*, s. 201.

LEKTIENS SKRIFTSTED: Heb. 10, 1-39.

LEKTIENS MÅL: At vise at ceremoniloven ikke kan gøre mennesker fuldkomne, men at Kristus kan.

Indledning

‘I gamle dage blev de troende frelst af den samme Frelser som nu, men det var en tilsløret Gud. De så Guds barmhjertighed i billeder. Kristi offer er den herlige opfyldelse af hele den jødiske forordning. En ny og levende vej blev åbnet, da Kristus som et syndfrit offer bøjede sit hoved og døde, og da den Almægtiges usynlige hånd sønderrev templets forhæng i to. Alle kan nu komme til Gud gennem Kristi fortjenester. Det er, fordi forhænget er blevet sønderrevet, at mennesker kan drage nær til Gud. De behøver ikke at være afhængige af en præst eller ceremoniel ofring. Frihed er givet alle til at gå direkte til Gud gennem en personlig Frelser.’ *God’s Amazing Grace*, s. 155.

‘Det er umuligt’

1. **Hvad var den væsentlige mangel i ceremoniloven? Heb. 10, 1. Sæt i kontrast til Sal. 19, 8.**

BEMÆRK: ‘Den væsentligste svaghed i helligdomstjenesten ... var, at den ikke førte og ikke kunne “føre de ofrende til fuldkommenhed.” Dette var tydeligt i selve planen, der indebar en årlig tilbagevendende tjeneste. Hvis ofringerne havde opnået deres formål, “ville man ellers ikke have ophørt med at frembære dem, når de, som dyrker Gud med dem, én gang var rensede og deres samvittighed ikke mere var tyngt af synder?” Men ligeså snart den årlige runde af tjenester sluttede, begyndte en anden runde, som kulminerede i en anden forsoningsdag. Næppe var den forsonende tjeneste på forsoningsdagen afsluttet, før aftenofringen begyndte igen, lammet blev slået ihjel, og blodet stænket – alt dette viste, at selv den store forsoning, som var blevet gjort den dag, ikke havde opnået sit mål; den havde ikke ført de tilbedende til fuldkommenhed.’ Andreasen: *The Book of Hebrews*, s. 419.

2. **Hvad viste den vedvarende gentagelse af ofringerne? Heb. 10, 2-4. 11.**

Lektie 10: 27. februar – 5. marts

BEMÆRK: ‘Kristus selv var ophavsmanden til det jødiske tilbedelsessystem, hvor åndelige og himmelske ting blev varslet om ved billeder og symboler. Mange glemte den sande betydning af disse ofringer; og de tabte den store sandhed om, at der er tilgivelse for synd alene gennem Kristus. Mangfoldiggørelsen af ofringer, blodet af tyre og bukke, kunne ikke tage synder bort. En lektie var indeholdt i hvert offer, indpræget i hver ceremoni, højtideligt forkyndt af præsten i sit hellige embede og indskærpet af Gud selv, at det kun er ved Kristi blod, at der findes tilgivelse for synd.’ *God’s Amazing Grace*, s. 155.

‘Dette gør messens ofring nyttesløs, en af de romerskkatolske løgne. Røgelsen, der nu ofres af mennesker, messerne, der bliver sagt for sjæles udfrielse fra skærsilden, har ikke den mindste værdi i Guds øjne. Alle altrene, ofringerne, traditionerne og opfindelserne, hvorved mennesker håber på at vinde frelse, er vildledende.’ *Signs of the Times*, 28. juni, 1899.

‘Med et eneste offer har han for bestandig ført dem til fuldendelse’

3. Hvad kan opnås ved Kristi ene offer? Heb. 10, 14.

BEMÆRK: ‘Gennem hans lidelse og død blev en ny og levende vej åbnet. Der er ikke længere en adskillelsesmur mellem jøder og hedninger. “Thi med et eneste offer har han for bestandig ført dem, der helliges, til fuldendelse.” Dette gjorde ham i stand til på korset at erklære med en klar og triumferende stemme: “Det er fuldbragt.” “Thi Kristus gik ikke ind i en helligdom, som er gjort med hænder og kun er et billede af den sande, men ind i selve Himmelen for nu at træde frem for Guds åsyn til bedste for os. Ej heller gik han derind for at ofre sig selv mange gange, således som ypperstepræsten år for år går ind i helligdommen med blod, som ikke er hans eget, i så fald havde han måttet lide mange gange siden verdens grundlæggelse. Men nu er han én gang for alle ved tidernes fuldendelse åbenbaret for ved sit offer at bortskaffe synden.” “Han har frembåret ét offer for synder og derefter for bestandig taget sæde ved Guds højre hånd.” Kristus gik én gang ind i helligdommen efter at have opnået evig forløsning for os. “Derfor kan han også helt og fuldt frelse dem, som kommer til Gud ved ham, fordi han altid lever, så han kan gå i forbøn for dem.” Han har kvalificeret sig til ikke blot at være menneskets repræsentant, men dets talsmand, så enhver sjæl, hvis den vil, kan sige: Jeg har en Ven i retten, en Ypperstepræst, som har medlidenhed med mine skrøbeligheder.’ *Review & Herald*, 12. juni, 1900.

4. Hvad gjorde Jesus så med ceremoniloven af dyrefringer? Heb. 10, 9-10.

Lektie 10: 27. februar – 5. marts

BEMÆRK: ‘Ceremonisystemet bestod af symboler, der viste hen til Kristus, hans offer og hans præstegerning. Ceremoniloven med dens ofringer og anordninger skulle overholdes af hebræerne, indtil forbilledet ved Kristi død mødte modbilledet, det Guds Lam, der borttager verdens synd. Da skulle alle ofringerne ophøre. Det er denne lov, Kristus tog bort ved at nagle den til korset. Kol. 2, 14.’ *Patriarker og Profeter*, s. 183.

‘Jeg er kommen for at gøre din vilje’

5. Hvordan viste Jesus, at mennesket kan frelses fra synd selv i dets faldne natur? Heb. 10, 7. Betragt 1 Sam. 15, 22 og sammenlign med Heb. 10, 5-8.

BEMÆRK: ‘Vor første forældres fald brød den ubetingede lydigheds gyldne lænke, der knyttede den menneskelige vilje til den guddommelige vilje. Derefter blev lydighed ikke længere regnet som en absolut nødvendighed. Menneskene følger deres egen higen, der, som Herren sagde om indbyggerne i den gamle verden, var ond dagen lang. Herren Jesus kundgjorde: Jeg har holdt min Faders bud. Hvorledes? Som et menneske! “Se jeg er kommen ... for at gøre din vilje min Gud.” Han stod frem i sin rene, retskafne og hellige karakter og udfordrede jødernes anklager med: “Hvem af jer kan overbevise mig om nogen synd?” Verdens Forløser kom ikke kun for at være et offer for synden, men for at være et eksempel for mennesket i alle ting.’ *Kristus Alene*, s. 166.

6. Hvordan kom Kristus? Heb. 10, 5.

BEMÆRK: ‘Han skulle som en af os andre blive et eksempel på lydighed. Derfor påtog han sig vor skikkelse og gik ind under en tilværelse som vor. “Derfor måtte han i ét og alt blive sine brødre lig.” Heb. 2, 17. Hvis vi skulle udholde noget, som Jesus ikke havde udholdt, ville Satan på dette punkt fremstille Guds magt som utilstrækkelig for os. Derfor blev Jesus “fristet i alle ting ligesom vi.” Heb. 4, 15. Han udholdt enhver prøvelse, som vi bliver genstand for, og til sin egen fordel udøvede han ingen magt, som ikke i rigeligt mål også tilbydes os. Som et menneske mødte han fristelserne og overvandt dem ved den kraft, der blev givet ham fra Gud. Han siger: “At gøre din vilje, min Gud, er min lyst, og din lov er i mit indre.” Sal. 40, 8. Når han gik omkring og gjorde godt imod andre og helbredte alle, som var plagede af Satan, gav han mennesker en klar forståelse af Guds lovs natur og arten af hans tjeneste. Hans liv er et vidnesbyrd om, at det også for os er muligt at adlyde Guds lov. I sin egenskab af menneske kom Kristus i berøring med menneskene. Ved sin guddommelighed holder han fast ved Guds trone. Som Menneskesønnen

Lektie 10: 27. februar – 5. marts

gav han os et eksempel på lydighed; som Guds Søn giver han os kraft til at adlyde.’
Den Store Mester, s. 14.

7. Hvordan skal effektiviteten af Kristi frelse vises i hans folks liv? Heb. 10, 15-16.

BEMÆRK: ‘Ved Helligåndens medvirken udvirker Gud en moralsk forandring i sit folks liv og forandrer dem til at ligne Kristus. Når den sidste basuns kald så når de dødes ører, som sover i Kristus, vil de stå op til et nyt liv, iklædt frelsens klæder. De går ind gennem portene ind til Guds stad og bliver budt velkommen til deres Herres lykke og glæde. Gid, at vi alle kunne forstå og altid have den glæde, der venter dem, som holder blikket rettet mod forbilledet Kristus Jesus, i tankerne og i dette liv søge at danne en karakter ligesom hans.’ *The Upward Look*, s. 78.

‘I troens fulde vished’

8. Hvordan kan vi nu komme til Gud på grund af Kristi offer for vore synder? Heb. 10, 21-22.

BEMÆRK: ‘Jesus indbyder, “Kom hid til mig, alle I, som er trætte og tyngede af byrder, og jeg vil give jer hvile.” (Matt. 11, 28). Har du fundet hvilen? Hvis ikke, er der noget, du skal gøre. Sæt ikke din lid til en erfaring, du havde for mange år tidligere, det er dit privilegium at have en levende forbindelse med Kristus nu. Kom til ham med et brudt hjerte og en sønderknust ånd og bed om nåde. Guds smeltende kraft kan udføre undervirker med at underlægge sig hjertet og gøre det mildt og modtageligt. Du kan komme i troens fulde vished, og han vil fylde dit hjerte med hvile, fred og kærlighed.’ *Gospel Workers*, 1892 udg., s. 432.

9. Hvad bliver vi med denne forvisning advaret om at sørge for at gøre? Heb. 10, 23. 35.

BEMÆRK: ‘Jesus kommer snart, og vi skal våge og vente på hans tilsynekomst. Vi bør ikke tillade noget at komme imellem os og Jesus. Vi må her lære at synge Himmelens sang, så vi kan synge med på de himmelske engles sang i Guds stad, når kampen er ovre. Hvad er den sang? Det er en pris, ære og herlighed til ham, der sidder på tronen, og til Lammet. Vi vil møde modgang. Alle mennesker vil hade os på grund af Kristus. Satan vil også hade os, fordi han ved, at Kristi efterfølgere har en guddommelig kraft, som vil svække hans indflydelse. Vi kan ikke undgå at blive hånet. Det vil komme; men vi skal være meget forsigtige, at vi ikke hånes på grund af vore egne synder og tåbeligheder, men for Kristi skyld. Vi bør ikke tillade, at vor

Lektie 10: 27. februar – 5. marts

tid er så beskæftiget med timelige ting eller endda på ting, der har med Guds sag at gøre, så vi undlader at søge hen til Kristi blødende side dag efter dag. Vi ønsker at tale med ham hver dag. Vi formaner til at stride troens gode strid. Det vil være en hård kamp at bevare et liv med alvorlig tro, men hvis vi gør os fuldstændig afhængige af Kristus og træffer den faste beslutning, at vi kun vil holde os til ham, vil vi blive i stand til at jage fjenden bort og vinde en herlig sejr. Apostelen Paulus formaner os: "Så kast da ikke jeres frimodighed bort, den har nemlig stor løn ifølge." *Historical Sketches*, s. 145.

‘Give agt på hverandre’

10. Hvilket råd er vi givet som troende? Heb. 10, 24-25. Betragt Mal. 3, 16-17.

BEMÆRK: ‘De troende må aldrig forsømme at komme sammen, for det er Guds specielle middel til at lede sine børn til enhed, sådan at de i kærlighed og enighed kan hjælpe, styrke og opmuntre hverandre. Som brødre af vor Herre har vi fået et højt kald til et helligt og lykkeligt liv. På lydighedens trange vej, som vi er slået ind på, behøver vi den inspiration, som vi får ved samfund med hverandre og med Gud. Vi ser jo, at Guds dag nærmer sig, så lad os mødes ofte for at studere hans ord og for at opmuntre hverandre til at være tro indtil enden. Ved sådanne sammenkomster her i verden, er det Guds hensigt, at vi skal tale sammen om at få al mulig hjælp til en rigtig forberedelse, så vi i den himmelske forsamling kan modtage den arv, vi er lovet. Husk, at ved enhver sammenkomst møder vi Kristus, lederen for gudstjenesten. Opølsk en personlig interesse for hverandre, for det er ikke nok bare at kende menneskene. Vi må kende menneskene i Kristus Jesus. Vi bliver formanet til at “give agt på hverandre.” Det er grundtonen i evangeliet. Grundtonen i verden er jeg’et. Jeg vil opmuntre dem, som kommer sammen i små grupper, til at tilbede Gud. Brødre og søstre, vær ikke modløse, fordi I er så få. Det træ, som står alene ude på sletten, strækker sine rødder dybere ned i jorden, spreder sine grene videre ud til siderne og vokser stærkere og mere symmetrisk, når det kæmper alene mod stormene og fryder sig over solskinnet. Sådan er det også med den kristne, som er afskåret fra omgang med andre. Han må lære at stole fuldt og helt på Gud. Han bliver stærkere og modigere for hver gang, han er i kamp. Må Herren velsigne de trætte og ensomme og gøre dem til stærke arbejdere.’ *Kraft fra det Høje*, s. 166.

11. Hvilken advarsel er vi givet om ikke at vende tilbage til vort forhenværende liv i synd? Heb. 10, 26. Læs versene 26-32.

BEMÆRK: ‘Nogle har været meget ulykkelige over disse vers, der handler om bevidst synd. De har forstået dem som om, at enhver synd, som de kunne have begået forsætligt eller delvis forsætligt, er den utilgivelige synd. Men dette er ikke

Lektie 10: 27. februar – 5. marts

tilfældet. Synd mod Helligånden er bevidst, vedvarende, trodsig synd. Den er totalt og endeligt frafald fra hvilket, man ikke kan vende om. Det angår dem, som vender sig fra godt til ondt, foragter den tilbudte barmhjertighed, modstår Ånden og forbliver i forstokket oprør. For sådanne er der intet håb.’ Andreason: *The Book of Hebrews*, s 449.

‘I behøver udholdenhed’

12. Hvilken egenskab er især vigtig for Kristi efterfølger at besidde? Heb. 10, 36. Sammenlign med Åb. 14, 12.

BEMÆRK: ‘Der er et konstant behov for tålmodighed, mildhed, selvfornægtelse og selvpofrelse i udøvelsen af bibelsk religion. Men hvis Guds ord bliver et blivende princip i vort liv, vil alt, som vi har med at gøre, hvert ord, hver triviel handling, åbenbare, at vi er underlagt Jesus Kristus. Hvis Guds ord modtages i hjertet, vil det tømme sjælen for selvtilstrækkelighed og selvafhængighed. Vort liv vil være en kraft til det gode, fordi Helligånden vil fylde vort sind med de ting, der vedrører Gud.’ *God’s Amazing Grace*, s. 248.

13. Hvilken kendsgerning må vi aldrig tabe af syne? Heb. 10, 37.

BEMÆRK: ‘Det vil ikke vare længe, før vi skal se ham, i hvem vort håb om evigt liv findes. I hans nærværelse vil alle trængsler og lidelser i dette liv blive som intet. “Så kast da ikke jeres frimodighed bort, den har nemlig stor løn i følge; thi I behøver udholdenhed for at gøre Guds vilje og få, hvad der er forjættet. Thi der er endnu kun en liden stund, snart, snart, så kommer han, der skal komme, og han tøver ikke.” Heb. 10, 35-37. Se opad, se opad, og lad stadig din tro forøges. Lad denne tro lede dig langs den snævre sti, som fører gennem Guds stads porte og ind i det store hinsides, den vidtstrakte, ubegrænsede fremtid af herlighed, som tilhører de forløste. “Så vent da tålmodigt, brødre! indtil Herrens komme. Se, bonden bier på jordens dyrebare afgrøde og venter tålmodigt på den, til den har fået tidligregn og sildigregn. Vent da også I tålmodigt, styrk jeres hjerter; thi Herrens komme er nær.” Jak. 5, 7-8.’ *Vejledning for Menigheden*, bind 3, s. 378.

Lektie 11: 6. – 12. marts

‘Den retfærdige skal leve ved sin tro’

UDENADSVERS: ‘Men uden tro er det umuligt at have hans velbehag; thi den, som kommer til Gud, må tro, at han er til og lønner dem, der søger ham.’ Heb. 11, 6.

STUDIEHJÆLP: *At jeg må kende Ham*, 8. juni.

LEKTIENS SKRIFTSTED: Heb. 11, 1-40.

LEKTIENS MÅL: At studere eksemplet på nogle, som lærte at leve ved tro.

Indledning

‘Gud æres ved at give sine dyder til sine børn. Han vil, at mænd og kvinder skal nå til det højeste, og når de ved troen holder fast ved Kristi magt, når de påberåber sig hans usvigelige løfter og tilegner sig dem som deres egne, når de med en vedholdenhed, der ikke lader sig afvise, søger Helligåndens kraft, så bliver de fuldkomne i ham.’ *Mesterens Efterfølgere*, s. 280.

‘Fast tillid til det, man håber’

1. Hvad siger Paulus om tro? Heb. 11, 1.

BEMÆRK: ‘Dette vers er ikke så meget en definition af tro som en erklæring af, hvad tro vil gøre. Det fremstiller en tro så stærk og vigtig, at personen ikke blot føler sig i besiddelse af det, som han endnu ikke har modtaget, men fås til at erfare styrken, modet og tilliden, som normalt kun gives ved besiddelse. Tro gør således den kristne i stand til ikke kun at gøre krav på de lovede velsignelser, men til at *have* dem og glæde sig over dem nu. “Den kommende verdens kræfter” bliver en nuværende besiddelse; og himmeriget er ikke blot en fremtidig mulighed; selv nu er det indenfor rækkevidde. Tro giver “de kommende goder” en ægte tilværelse i sjælen og sindet. De er ikke længere drømme, som skal opfyldes i fremtiden; de er en levende virkelighed, som sjælen glæder sig over og værdsætter... Den gamle syriske udgave af skrifterne oversættes således: “Nu er tro overbevisningen om det, man håber, som om de var virkelige; og åbenbarelsen af ting, der ikke ses.”’ Andreasen: *The Book of Hebrews*, s. 472.

2. Hvad er noget af “det, man håber”? Heb. 11, 10. 13-14. 16.

BEMÆRK: ‘Her er din livsforsikrings dokumenter. Det er ikke en livsforsikring, som andre vil få udbetalt efter din død. Det er en police, som garanterer dig et liv som kan sammenlignes med Guds liv, et liv uden ende. Hvilken forsikring det er!

Lektie 11: 6. – 12. marts

Hvilket håb! Lad verden få at se, at vi søger efter et bedre land, et himmelsk. Himmelen er blevet gjort i stand for os, og vi ønsker at få del i den. Vi har ikke råd til at lade noget som helst skille os fra Gud og himmelen. I dette liv må vi få del i guddommelig natur. Brødre og søstre, I har kun ét liv at leve. Lad det blive et liv i tapperhed og kraft, et liv skjult med Kristus i Gud! Lad os stå sammen om at hjælpe hverandre til at opnå karakterens fuldkommengørelse. For at nå dette skal vi holde op med al vor kritik. Lad os stadig gå fremad mod fuldkommengørelsen, indtil vi til sidst skal få en herlig indgang i Guds evige rige.’ *Lys fra det Høje*, s. 29.

‘I tro fatter vi’

3. På hvilken grundlæggede sandhed skal vi sætte vor tro? Heb. 11, 3.

BEMÆRK: ‘Vi har Guds erklæring om, at han var den, som skabte, og at han i seks dage skabte himmel og jord. Dette er en enkel udtalelse, som redegør for alle kendsgerningerne. Rigtigt nok hviler den på tro, tro på Gud og på hans ord. Men denne tro er helt afgjort mere intelligent end troen på, at blinde og ubevidste kræfter er tilstrækkelige til at producere intelligent liv, moralske skabninger og åndelige væsener.’ Andraesen: *The Book of Hebrews*, s. 476.

4. Hvordan svarer Gud dem, som hævder at have viden om sådanne ting uden for hans ord? Job 38, 4. 21.

BEMÆRK: ‘Det bør tydeligt forstås, at der ikke er noget fælles grundlag mellem evolutionsteorien og troen på skabelsesberetningen i Første Mosebog. Det er enten den ene eller den anden, ikke begge eller lidt af hver. Skillelinjen er klar. Godkendelsen af evolutionsteorien betyder en afgjort forkastelse af Guds offentlige erklæring om, at *han* skabte verden og universet. [Se 2 Mos. 20, 11.]... Gud gjorde dette med det erklærede formål at have det bekendtgjort fra den højeste autoritet, at Gud er Skaber, og at menneskers modstridende meninger om denne sag ingen vægt har.’ Andraesen: *The Book of Hebrews*, s. 476.

‘Fik jo de gamle godt vidnesbyrd’

5. Hvilket bevis er vi givet om, at mennesker levede under troens pagt fra de tidligste tider? Heb. 11. 4-5. 7.

BEMÆRK: ‘Kristus var lige så sikkert livets vand for Abel, Set, Enok, Noa og alle, som dengang modtog hans vejledning, som han på nuværende tidspunkt er for alle

Lektie 11: 6. – 12. marts

dem, som beder ham om den forfriskende drik. Gud har givet sit ord til sine udvalgte, og han har åbenbaret sin vej. Gennem sin Søn har han forsynet dem med strømme af sin nåde.' *Signs of the Times*, 22. april, 1897.

‘Nådens pagt blev først oprettet med mennesket i Edens have, da der efter syndefaldet blev givet et guddommeligt løfte om, at kvindens sæd skulle knuse slangens hoved. Denne pagt tilbød alle mennesker tilgivelse og Guds nådes hjælp til at vise lydighed for fremtiden ved troen på Kristus. Den lovede dem også evigt liv på betingelse af troskab mod Guds lov. Således modtog patriarkerne håbet om frelse.’ *Patriarker og Profeter*, s. 185.

6. Hvilke vidunderlige eksempler på tro udviste Abraham? Heb. 11, 8. 17-19.

BEMÆRK: ‘Himmelske væsener var vidner, da Abrahams tro og Isaks lydighed blev sat på prøve. Prøven var langt sværere end den, Adam blev stillet på. Det kostede ikke vore første forældre nogen lidelse at overholde det forbud, der var pålagt dem; men befalingen til Abraham krævede det smerteligste offer. Hele Himmelen betragtede med undren og beundring Abrahams urokkelige lydighed. Hele Himmelen priste hans troskab. Det blev bevist, at Satans beskyldninger var falske. Gud sagde til sin tjener: “Nu ved jeg, at du frygter Gud (til trods for Satans anklager) og end ikke sparer din søn, din eneste, for mig!” Guds pagt, som blev bekræftet over for Abraham med en ed, mens andre verdners fornuftvæsener var vidner, fastslog, at lydighed vil blive belønnet.’ *Patriarker og Profeter*, s. 77.

‘I tro blev Moses’

7. Hvilket eksempel på tro udviste Moses? Heb. 11, 24-27.

BEMÆRK: ‘Det var ubetinget tro på Gud, som gjorde Moses til, hvad han var. Han gjorde alt i overensstemmelse med det, Herren befalede ham. Alle de vise mænds lærdom kunne ikke gøre Moses til en kanal, ad hvilken Herren kunne virke, indtil han mistede sin selvsikkerhed, indså sin egen hjælpeløshed, og satte sin lid til Gud; indtil han var villig til at adlyde Guds bud, hvad enten de forekom rigtige eller forkerte for hans menneskelige forstand. Det var ikke de egyptiske skolers undervisning, som gjorde Moses i stand til at sejre over hans fjender, men en stedsevarende, ubøjelig tro, en tro som ikke fejlede under de mest prøvende omstændigheder. På Guds befaling gik Moses frem, selvom der tilsyneladende ikke var noget forude til hans fødder at træde på. Over en million mennesker var afhængige af ham, og han ledte dem frem skridt for skridt, dag for dag.’ *Counsels to Parents, Teachers & Students*, s. 408.

Lektie 11: 6. – 12. marts

8. Hvordan forklarede Moses betingelserne for Guds pagt med folket? 5 Mos. 8, 11. 19.

BEMÆRK: ‘Herren havde ved Moses fremholdt resultatet af utroskab for folket. Ved at nægte at holde hans pagt ville de afskære sig fra livet i Gud, og hans velsignelser kunne da ikke tilflyde dem. “Vogt dig ” sagde Moses, “for at glemme Herren din Gud, så du ikke holder hans bud, lovbud og anordninger, som jeg i dag pålægger dig. Når du da spiser dig mæt og bygger gode huse og bor i dem, og dit hornkvæg og småkvæg øges, og dit sølv og guld øges, og alt, hvad du ejer øges, lad så ikke dit hjerte blive hovmodigt, så du glemmer Herren din Gud. ... Og sig ikke ved dig selv: Det er min egen kraft og min egen hånds styrke, der har skaffet mig den rigdom. ... Men hvis du glemmer Herren din Gud og holder dig til andre guder og dyrker og tilbeder dem, så vidner jeg for eder i dag, at I skal gå til grunde. Som de folk, Herren lader gå til grunde for eder skal I gå til grunde, til straf for at I ikke vil adlyde Herren eders Gud!” *Kristi Lignelser*, s 301.

9. Hvilket tegn eller symbol på pagten med Gud blev givet Israels folk? 2 Mos. 31, 16.

BEMÆRK: ‘Fra skystøtten erklærede Kristus angående sabbatten: “Fremfor alt skal I holde mine sabbatter, thi sabbatten er et tegn mellem mig og eder fra slægt til slægt, for at I skal kende, at jeg Herren er den, der helliger eder” 2 Mos. 31, 13. Sabbatten, som blev givet til verden som et tegn på, at Gud er Skaberen, er også tegnet på, at det er ham, som helliggør. Den kraft, som skabte alle ting, genskaber også sjælen, så den kommer til at ligne ham. Sabbatten er et tegn på helliggørelse for dem, som holder den hellig. Sand helliggørelse er overensstemmelse med Gud, lighed med ham i karakter. Man kommer i besiddelse af den, når man er lydige imod de principper, som er et udtryk for hans karakter. Sabbatten er et tegn på lydighed. Det menneske, som af hele sit hjerte adlyder det fjerde bud, vil adlyde hele loven. Det bliver helliget ved lydighed. Både for os og for Israel er sabbatten “en evig gyldig pagt.” For de mennesker, som har ærefrygt for Guds hellige dag, er sabbatten et tegn på, at Gud anerkender dem som sit udvalgte folk. Det er et pant på, at han vil holde sin pagt med dem. Enhver sjæl, som tager imod tegnet på Guds herredømme, stiller sig under den guddommelige, evige pagt. Han fæstner sig til lydighedens gyldne kæde, på hvilken hvert led er et løfte.’ *Vejledning for Menigheden*, bind 3, s 16.

‘Dem var verden ikke værd’

10. Hvad var de, som levede i tro, villige til at gennemgå på grund af deres trofasthed til Gud? Heb. 11, 33-38.

Lektie 11: 6. – 12. marts

BEMÆRK: ‘Men selv i disse onde tider havde Guds og retfærdighedens sag sine talsmænd. De vanskeligheder, som Juda var kommet frelst igennem under kong Ezekias, havde givet mange en karakterstyrke, som var et værn for dem under den herskende lovløshed. De talte sandhedens og retfærdighedens sag, men vakte derved Manasses og hans øverste embedsmænds vrede, for disse tålte ingen kritik af deres onde regime. “Desuden udgød Manasse uskyldigt blod i store måder, så han fyldte Jerusalem dermed til randen.” 2 Kong. 21,16. En af de første, det gik ud over, var Esajas, som i over et halvt århundrede havde været Herrens sendebud til Juda. “Andre igen måtte udstå spot og pisk, ja lænker og fængsel; de blev stenet, martret, gennemsavet, dræbt med sværd, gik om i fære- og gedeskind, led nød og trængsel og blev mishandlet, dem var verden ikke værd; de flakkede om i ørkener og bjerge og i jordens huler og kløfter.” Heb. 11, 36-38.’ *Patriarker og Profeter*, s. 187.

11. Hvilken konklusion drager Paulus om disse mennesker? Heb. 11, 38a.

BEMÆRK: ‘Men Jesu vidner bevarede deres tro ubesmittet selv under de voldsomste forfølgelser. De ytrede ingen klage, selv om de var berøvet enhver bekvemmelighed. De fik ikke lov til at se solens lys, men måtte skabe sig et hjem i Jordens mørke, venlige favn. De opmuntrede hinanden ved at tale om tro, tålmodighed og håb til at udholde afsavn og bekymringer. Tabet af enhver jordisk gode kunne ikke få dem til at vige fra deres tro på Kristus. Prøvelser og forfølgelser var kun skridt, der bragte dem nærmere til deres hvile og belønning. Ligesom Guds tjenere i gamle dage var der mange, der blev “lagt på pinebænken og ikke modtog befrielse, for således at opnå en bedre opstandelse.” [Heb. 11, 35.] De huskede på deres Herres ord om, at de skulle være meget glade, når de blev forfulgt for Kristi sag, da deres belønning i Himlen ville blive stor, thi således var profeterne blevet forfulgt før dem. De glædede sig over, at de blev fundet værdige til at lide for sandhedens skyld, og jublen steg op fra de gnistrende flammer. Når de så op mod Himlen i tro, så de Kristus og englene, der lænede sig ud over Himlens murtinder og så ned på dem med den største interesse og bifaldt deres urokkelige standhaftighed. Fra Guds trone lød en stemme ned til dem; “Vær tro indtil døden, så vil jeg give dig livets sejrskrans.” [Åb. 2, 10.]’ *Konfrontation*, s. 30.

‘Skammer Gud sig ikke ved dem, ved at kaldes deres Gud’

12. Hvad bliver vi fortalt om vigtigheden af tro? Heb. 11, 6.

Lektie 11: 6. – 12. marts

BEMÆRK: ‘Den kendsgerning, at mennesker kan behage Gud, er en vidunderlig tilskyndelse til os om at gøre de mest udholdende, intense bestræbelser, bestræbelser, der står i forhold til værdien af den genstand, vi søger at få. “Thi Guds medarbejdere er vi; Guds ager, Guds bygning er I.” Enok vandrede med Gud. Han var ikke tilfreds med sit eget selskab. Han vandrede med Gud. Han behagede Gud. Herren bliver ikke behaget, når de, som han har skabt, er syndere. Vi skal til stadighed vandre med Gud og lære af Jesus Kristus, som har overvundet enhver fristelse, som vi rammes af. Han blev fristet i alle ting ligesom vi, dog uden synd. Herren drager mennesker tæt til sin side for at vandre med dem, arbejde med dem, lære dem, hvordan han overvandt enhver fristelse i sin menneskelighed, og hvordan de derfor kan overvinde ved det, Herren har tilvejebragt. Ved ydmygt at vandre med Gud er der med enhver fristelse en udvej. Uden tro, bestandigt voksende tro, er det umuligt at behage Gud.’ *Christ Triumphant*, s. 53.

13. Hvordan svarer Gud dem, som har sat deres lid til ham? Heb. 11, 16.

BEMÆRK: ‘Det er nedskrevet om de hellige mænd i gammel tid, at Gud ikke skammede sig ved at kaldes deres Gud. Grunden til dette er, at i stedet for at begære jordiske besiddelser eller søge lykke i verdslige planer eller forhåbninger, satte de alt på Guds alter og gjorde brug af det til opbyggelse af hans rige. De levede kun for Guds ære og erklærede tydeligt, at de var fremmede og pilgrimme på jorden, der søgte efter et bedre land, det vil sige et himmelsk. Deres adfærd kundgjorde deres tro. Gud kunne betro dem sin sandhed og kunne overlade verden til at modtage kundskab om hans vilje fra dem.’ *God’s Amazing Grace*, s. 344

Lektie 12: 13. – 19. marts

‘Retter vort blik mod Jesus’

UDENADSVERS: ‘Stræb efter fred med alle og efter hellighed; uden den skal ingen se Herren’ Heb. 12, 14.

STUDIEHJÆLP: *Conflict & Courage*, s. 51.

LEKTIENS SKRIFTSTED: Heb. 12, 1-29.

LEKTIENS MÅL: At forstå noget om det kapløb, vi har foran os, og hvordan vi skal løbe det.

Indledning

‘I denne verden blev disse troshelte ikke fundet værdige til at leve, men i himmelen er de kendt som Guds børn, værdige til den højeste ære. “De skal vandre med mig i hvide klæder, for det er de værdige til.” Åb. 3, 4. I himmelens sale venter der dem en evig herlighed. “Så lad da også os, som har så stor en sky af vidner omkring os, lægge alt det bort, som tynger, og synden, som så let hilder os, og lad os med udholdenhed ile fremad i det kapløb, vi har foran os, mens vi retter vort blik mod Jesus, troens banebryder og fuldender” (Heb. 12, 1-2a). “Thi vor trængsel, der er stakket og let, virker uden mål og måde en evig vægt af herlighed for os, som ikke har blikket rettet mod de synlige ting, men mod de usynlige; thi de synlige varer kun til en tid, de usynlige varer evigt.” (2 Kor. 4, 17-18).’ *Lys fra det Høje*, s. 267.

‘Med udholdenhed ile’

- 1. Hvad råder Paulus os til at gøre i lyset af det eksempel, der er givet os af denne store sky af vidner,? Heb. 12, 1.**

BEMÆRK: ‘Misundelse, ondskab, onde tanker, slet tale, gerrighed, dette er, hvad der tynger, og hvad den kristne må skille sig af med, hvis han lykkeligt skal fuldende løbet om evigt liv. Enhver vane eller skik, der fører til synd og bringer skam over Kristus, må opgives, koste, hvad det vil! Himmelen salighed kan ikke opnås af noget menneske, der trodser de evige begreber om retfærdighed. Én synd, man stadig dyrker, er nok til at nedbryde karakteren og vildlede andre.’ *Mesterens Efterfølgere*, s. 166.

- 2. Hvorfra vil vi modtage kraften til at lægge alt det bort, som tynger, og synden, som plager os, så vi kan løbe det kristne kapløb? Heb. 12, 2.**

BEMÆRK: ‘Når vi betragter Jesus, får vi en klarere og tydeligere forståelse af Gud, og vi bliver forvandlede ved beskuelse. Godhed, kærlighed til vore

Lektie 12: 13. – 19. marts

medmennesker vil falde naturligt for os. Vi vil udvikle en karakter, der svarer til Guds karakter. Idet vi kommer til at ligne Gud, vil vi blive bedre i stand til at kende ham. Vi vil få mere og mere inderligt samfund med den himmelske verden, og vi vil stadig få fornyet kraft til at modtage kundskabens og visdommens evige skatte.’ *Kristi Lignelser*, s. 374.

‘Guds Ånds mildnende, dæmpende indflydelse på menneskers hjerte og sind vil gøre, at Guds børn kan samles i himmelske boliger ved Kristus Jesus... Man vil finde et mildt, sagtmødt sind i alle, der ser hen til Jesus. Kristi kærlighed fører altid til kristen venlighed, renselse af sproget og en renhed i udtryksformen, som vidner for dem, vi er sammen med, at vi ligesom Enok vandrer med Gud. Der findes ingen voldsomhed, ingen grovhed, men en mild ynde i tale og ånd’ *At jeg må kende ham*, 11. juli.

‘Fredens frugt: retfærdighed’

3. Hvordan skal vi betragte Herrens tugt? Heb. 12, 5-6.

BEMÆRK: ‘Prøvelser og hindringer er den måde, han vælger for at lære sine børn lydighed, og er hans betingelse for, at det lykkes... Han ser, at der hos nogle findes evner, som, hvis de bliver rigtigt ledet, kan bruges til at fremme hans gerning. I sin forudviden fører han disse sjæle ud i forskellige forhold og situationer, for at de kan blive klar over de mangler, der er skjult for dem selv. Han giver dem lejlighed til at overvinde disse mangler og til at gøres duelige til tjenesten.’ *Mesterens Efterfølgere*, s. 277.

4. Hvad viser denne tugtelse om vort forhold til Gud? Heb. 12, 7-10.

BEMÆRK: ‘Den kendsgerning, at vi er kaldet til at udholde prøvelser, viser, at Herren Jesus ser noget dyrebart i os, som han ønsker at udvikle. Hvis han ikke kunne se noget i os, hvormed han kunne herliggøre sit navn, ville han ikke bruge tid på at rense os. Han kaster ikke værdiløse sten ind i sin smelteovn. Det er værdifuld malm, han renser. Smeden sætter jernet og stålet ind i ilden, så han kan se, hvilken slags metal de er. Herren tillader sine udvalgte at blive lagt i prøvelsens ild for at prøve deres sindelag, og om de kan blive dannet til hans arbejde.’ *God’s Amazing Grace*, s. 240.

5. Hvad er det tilsigtede udfald af den tugtelse, Herren tillader at komme over os? Heb. 12, 11.

Lektie 12: 13. – 19. marts

BEMÆRK: ‘Vi bør med taknemmelighed modtage hvad som helst, der vil levendegøre samvittigheden, ophøje tankerne og forædle livet. De frugtesløse grene bliver hugget af og kastet i ilden. Lad os være taknemmelige over, at vi gennem smertefuld beskæring kan bevare forbindelsen til det levende Vintræ; for hvis vi lider med Kristus, skal vi også herske med ham. Selve den prøvelse, som sætter vor tro på den hårdeste prøve og får det til at se ud, som om Gud har forladt os, skal lede os tættere til ham, så vi kan lægge alle vore byrder ved Kristi fødder og erfare den fred, som han til gengæld vil give os. Gud elsker og har omsorg for den svageste af sine skabninger, og vi kan ikke vanære Gud mere end ved at tvivle på hans kærlighed til os. O, lad os opøve den levende tro, som vil stole på ham i mørkets og prøvelsens time!’ *My Life Today*, s. 93.

‘Stræb efter fred med alle’

6. Hvordan skal vi hjælpe hinanden under tidspunkter med tugtelse? Heb. 12, 12-13.

BEMÆRK: ‘I er Guds ager (1 Kor. 3, 9). Ligesom man får glæde af at dyrke en have, således får Gud glæde ved sine troende sønner og døtre. En have kræver bestandigt arbejde. Ukrudt skal fjernes; nye planter lægges ud; grene, som har udviklet sig for hurtige, skal beskæres. Således arbejder Herren i sin have, således plejer han sine planter. Han kan ikke glæde sig over nogen udvikling, som ikke åbenbarer Kristi karakters ynde. Kristi blod har gjort mænd og kvinder til Guds dyrebare hverv. Hvor forsigtigt bør vi ikke være med at udvise for meget frihed til at hive de planter op, som Gud har sat i sin have! Nogle planter er så svage, at de knap nok har noget liv, og Gud har speciel omsorg for disse. I alle dine transaktioner med dine medmennesker må du aldrig glemme, at du har med Guds ejendom at gøre. Vær venlig; vær medlidende; vær høflig. Respekter Guds købte ejendom. Behandl hverandre med ømhed og høflighed. Brug alle dine gudgivne evner på at blive eksempler for andre. Lad ham, som kender hjertet og al dets egensindighed, være i stand til at handle barmhjertigt med dig, fordi du har udvist barmhjertighed, medfølelse og kærlighed. (Heb. 12, 13).’ *God’s Amazing Grace*, s. 65.

7. Hvilket vigtigt råd giver Paulus angående vort forhold til andre? Heb. 12, 14-15; Rom. 12, 18.

BEMÆRK: ‘Vi må ikke tale et uvenligt ord, hverken hjemme eller ude; vi må være milde og hensynsfulde over for alle. Vi kan ikke være vrantne og utålmodige og stadig være kristne, for en vranten og utålmodig ånd er ikke Kristi Ånd. Med en sådan ånd skaber du krogede stier, og en eller anden vil følge efter dig; du skaber

Lektie 12: 13. – 19. marts

således ikke blot krogede stier for dine egne fødder, men også for andres fødder. Du spørger: hvordan skal du fuldkommengøre en kristen karakter? Se på Jesu liv. Han er dit forbillede. Se hvilken ånd han udviste, og stræb efter at udvise den samme i dit daglige liv og din daglige samtale. Skab de samme stier, som han skabte. Du skal følge ham, så du kan vide, at “som morgenrøden er hans opgang vis.” Hans sti er den mest dyrebare at gå på. Hvis en broder foruretter dig, skal du ikke gøre gengæld ved at forurette ham. Hvis du har forurettet ham, skal du gå til ham og bede om tilgivelse. Du må ikke lade en skade på din broder forblive uangret eller utilgivet for selv en nat. Du må sige: “Jeg vil få det her af vejen, Jeg vil have harmoni mellem min broders sjæl og min.” Ved at følge denne kurs viser du andre et eksempel.’ *Review & Herald*, 14. august, 1888.

8. Hvilket eksempel nævner Paulus for at vise faren ved at afvise Guds nåde? Heb 12, 16-17.

BEMÆRK: ‘O, om Guds folk ville tænke over, at ved én forkert handling fra deres side laver de en plet i historien og erfaringen, som intet andet end Kristi blod kan vaske bort. Enhver handling i livet bør omhyggeligt overvejes, for ligesom en åben kilde sender den strømme af velsignelser eller ondskab ud til verden. Lad dem, som kender deres Bibel, leve Kristi liv. Alle bør tænke over, at de udfører et arbejde, som vil vare lige så længe som evigheden. Ingen i vor verden kan gøre en selvisk handling uden at være i fare for at sælge deres førstefødselsret for en ret linser. Lad dem huske, at Esau blev styret af sine lyster; appetit og tilbøjelighed beherskede manden, og han solgte sin sjæl for at tilfredsstille appetitten. Er der nogen af dem, som gør dette, der kender den nærværende sandhed?’ *Christ Triumphant*, s. 85.

‘Så frygteligt var synet’

9. Hvordan beskrev Paulus scenen, da Israel indgik den gamle pagt? Heb. 12, 18-19.

BEMÆRK: ‘Da alles øjne var vendt mod bjerget, lagde en tung sky sig over dets top. Den blev mørkere og tættere og bredte sig nedefter, indtil hele bjerget var indhyllet i mørke og ophøjet mystik. Så lød der en lyd som stød i horn. Det var signalet til, at folket skulle mødes med Gud, og Moses førte dem hen til bjergets fod. Ud fra det tætte mørke flammede skarpe lyn, mens tordenbragene gav genlyd mellem de omliggende bjerge. “Men hele Sinaj bjerg hylledes i røg, fordi Herren steg ned derpå i ild, og røgen stod i vejret som røg fra en smelteovn; og hele folket skælvede såre.” “Herrens herlighed viste sig for israelitternes øjne som en fortærende ild på bjergets top.” 2 Mos. 24, 17. Og “stødene i hornene blev stærkere og stærkere.” Så frygtelige var tegnene på Guds nærværelse, at Israels hære

Lektie 12: 13. – 19. marts

skælvede af frygt og faldt på deres ansigter for Herren. Selv Moses udbrød: “Jeg er forfærdet og skælver.” Heb. 12, 21. *Patriarker og Profeter*, s. 151.

10. Hvilken sindstilstand var folket og deres leder Moses i? Heb. 12, 20-21.

BEMÆRK: ‘Ved forkyndelsen af sin lov gav Gud en demonstration af sin magt og herlighed, for at hans folk aldrig skulle glemme det, de havde set, og for at de skulle få en dyb ærbødighed for lovgiveren, himmelens og jordens skaber. Han ville også vise alle mennesker sin lovs hellighed, betydningsfuldhed og uforgængelighed. Israels folk blev grebet af rædsel. Guds ords frygtindgydende magt syntes at være mere, end deres skælvende hjerter kunne bære. For idet Guds store retsregel blev forkyndt for dem, indså de som aldrig før syndens afskyelige karakter og deres egen skyld over for en hellig Gud. De trak sig tilbage fra bjergene i frygt og ærbødighed. Folket råbte til Moses: “Tal du med os, så vil vi lytte til; men lad ikke Gud tale med os, at vi ikke skal dø!” *Patriarker og Profeter*, s. 154.

‘Til Zions bjerg’

11. Hvordan sætter Paulus dette i kontrast til deres situation, som indgår den nye pagt? Heb. 12, 22-24.

BEMÆRK: ‘Efter at have givet en skildring af den gamle pagts indvielse, vender skribenten sig nu mod den nye... Ingen tilsvarende scene fandt sted på jorden, da Kristus indførte den nye pagt... Vi tror, at en sådan begivenhed fandt sted, dog var det denne gang ikke på jorden, men i himmelen... Stedet, vi skal komme til, er Zions bjerg, i modsætning til Sinajbjerg. Zions bjerg er “den himmelske Jerusalem”, “den levende Guds stad.” Kristus er der og kaldes “den nye pagts mellemmand.” Han er den nye pagts mellemmand og stænker således blodet, som forkynder noget bedre end Abels. Begivenheden kaldes en “skare” eller rettere en “højtidsskare.” Der er en utallig skare af engle, helt bogstaveligt, “myriader,” titusind titusinder, det samme ord, som der er brugt i Daniel 7, 10. Med dem er menigheden af førstefødte, skrevet eller registreret i himmelen, og “deres ånder, som er retfærdige og er nået til fuldendelse...” Det er denne glædelige og højtidelige scene, som vi præsenteres for. Kontrasten er slående, men der er også nogle slående ligheder, som fører os tilbage til den højtidelige scene fra Sinaj. Ved begge pagter er Gud den samme, og hans krav er de samme. Loven, som var grundlaget for pagten ved Sinaj, er også grundlaget for den nye pagt, men med denne forskel: i den nye pagt skrives loven i hjertet, ikke blot på stentavle.’ Andreasen: *The Book of Hebrews*, s. 526-528.

Lektie 12: 13. – 19. marts

12. Hvilken advarsel giver Paulus, og hvilket eksempel drager han fra det gamle Israels erfaring? Heb. 12, 25.

BEMÆRK: ‘Men, “tag jer i agt, at I ikke beder jer fri for ham, som taler.” Jesus sagde: “Ingen af de mænd, som var indbudt, skal smage mit måltid.” De havde sagt nej til indbydelsen, og ingen af dem ville blive indbudt igen. Ved at forkaste Kristus forhærdede jøderne deres hjerter og overgav sig i Satans magt, så at det ville være umuligt for dem at tage imod Guds nåde. Sådant er det også nu. Hvis vi ikke skønner på Guds kærlighed og ikke lader den blive en iboende kraft, der kan blødgøre og ydmyge os, vil vi gå fortabt. Herren kan ikke give noget tydeligere bevis på sin kærlighed, end han har gjort. Hvis ikke Jesu kærlighed kan vinde sejr i vore hjerter, findes der ikke nogen anden måde, som vi kan frelses på. Hver gang du nægter at lytte til nådens budskab, styrkes du i din vantro. Hver gang du undlader at åbne dit hjertes dør for Kristus, bliver du mere og mere uvillig til at lytte til hans stemme, når han taler til dig. Du vil få vanskeligt ved at tage imod anledningen, når kaldet lyder for sidste gang. Lad det ikke siges om dig, som der står om det gamle Israel: “Efraim er bundet til afgudsbilleder; lad ham fare.” Lad ikke Kristus græde over dig, som han græd over Jerusalem og sagde: “Hvor ofte har jeg ikke villet samle dine børn, som hønen samler kyllingerne under sine vinger! Og I ville ikke. Se, jeres hus bliver overladt til jer selv!”’ *Kristi Lignelser*, s. 242.

‘De ting, der ikke kan røkkes, skal blive bestandig’

13. Hvordan beskriver Paulus den måde, Guds folk vil blive rystet på? Heb. 12, 26-27.

BEMÆRK: ‘Jeg spurgte angående betydningen af den rystelse, jeg havde set, og det blev vist mig, at den ville fremkaldes af det tydelige vidnesbyrd, som var en følge af det Sanddru Vidnes råd til menigheden i Laodikea. Dette vil have sin virkning på modtagerens hjerte, og det vil lede ham til at løfte retfærdighedens principper højt og fremholde den tydelige sandhed. Nogle vil ikke tåle dette tydelige vidnesbyrd. De vil sætte sig op imod det, og det er dette, som vil forårsage en rystelse blandt Guds folk. Jeg så, at det sanddru Vidnes vidnesbyrd ikke er blevet halvt påagtet. Det alvorlige vidnesbyrd, som menighedens skæbne afhænger af, er blevet agtet ringe, om ikke ladet fuldstændigt ude af betragtning. Dette vidnesbyrd må bevirke en grundig omvendelse; alle, der virkelig modtager det, vil adlyde det og blive rensat.’ *Budskaber til Menigheden*, s. 327.

‘Lige så snart Guds folk er beseglet i deres pander – det er ikke et segl eller mærke, der kan ses, men en befæstelse i sandheden, både intellektuelt og åndeligt, så de

Lektie 12: 13. – 19. marts

ikke kan rokkes – lige så snart som Guds folk er besejlet og beredt for rystelsen, vil den komme. Ja, den er allerede begyndt; Guds straffedomme er kommet over landet for at give os en advarsel, så vi kan vide, hvad der vil komme.’ *Herren Kommer*, 11. juli.

14. Hvordan skal vi tjene Gud, eftersom vi skal modtage et urokkeligt rige? Heb. 12, 28-29.

BEMÆRK: ‘De, der tager imod Kristus og i deres første tillidsfuldhed siger: “Jeg er frelst,” står i fare for at stole på sig selv. De taber deres egen svaghed af syne og glemmer, at de stadig behøver guddommelig kraft. De står uforberedte over for Satans snarer. Vor eneste sikkerhed består i, at vi aldrig stoler på os selv, men forlader os på Kristus. Menneskets store fare ligger i selvbedrag, at give efter for selvtilstrækkelighed og derved skille sig selv fra Gud, sin styrkes kilde. Herren kommer meget snart, og vi går ulykkescener i møde. Vi behøver ikke at sige: De sidste dages farer kommer snart over os. De er allerede kommet. Nu behøver vi Herrens sværd til at skære helt ind til sjælen og marven af kødelige lyster, appetit og lidenskaber. De mennesker, hvis sind har været optaget af løstige tanker, behøver at forandre sig. Gud bør indtage førstepladsen i vore tanker. Vi må gøre os de alvorligste anstrengelser for at besejre hjertets medfødte tilbøjelighed til det onde. Når uvejret nærmer sig, vil mange, som har foregivet at tro på den tredje engels budskab, men som ikke er blevet helliggjort ved lydighed mod sandheden, svigte sagen og slutte sig til modstanderne. Ved at forene sig med verden og gøre sig delagtige i dens ånd er de kommet til at betragte ting i næsten det samme lys, og når de stilles på prøve, er de forberedte til at vælge den nemme og populære vej. Begavede og veltalende mennesker, som tidligere elskede sandheden, bruger deres kræfter til at bedrage og vildlede sjæle. De bliver deres tidligere brødres værste fjender. Vi er i rystelsens tid, den tid, da alt, som kan rystes, vil blive rystet. Herren vil ikke undskylde dem, der kender sandheden, hvis de ikke i ord og gerning adlyder hans befalinger.’ *The Faith I Live By*, s. 336.

Lektie 13: 20. – 26. marts

‘Jesus Kristus er den samme i går og i dag, ja, til evig tid’

UDENADSVERS: ‘Han har selv sagt: “Jeg vil aldrig slippe dig og aldrig forlade dig,” så vi frimodigt kan sige: “Herren er min hjælper, jeg vil ikke frygte; hvad kan et menneske gøre mig?”’ Heb. 13, 5b-6.

STUDIEHJÆLP: *The Faith I Live By*, s. 92.

LEKTIENS SKRIFTSTED: Heb. 13, 1-25.

LEKTIENS MÅL: At betragte vigtige sandheder om vores Frelser.

Indledning

‘Vi må studere Kristus, Mønsteret for karakteren, Gud har givet os. Hvis vi skal klippe en dragt, studerer vi mønsteret. Og i det kristne liv må vi opgive vore egne ideer og planer og følge Mønsteret.’ *Review & Herald*, 27. august 1889.

Forfatterens bemærkning: Paulus har færdiggjort sit budskab til hebræerne. Han har fremstillet Kristus som Gud og menneske, som vor store ypperstepræst og har undervist sine læsere angående det arbejde, Kristus udfører i helligdommen i Himmelen. Der er kun nogle afskedsråd tilbage. I stedet for at gå igennem de blandede råd vil vi som afslutning på disse lektier fokusere på, hvad kapitlet fortæller os om vor Frelser.

‘Jeg vil aldrig slippe dig’

1. Hvilket dyrebart løfte er blevet givet dem, som følger Jesus? Heb. 13, 5.

BEMÆRK: ‘Vi kan ikke behage Gud mere end ved at have tillid til hans løfter. Hans velsignelser kan nå dig, og dine bønner kan nå ham. Intet kan bryde denne kommunikationslinje. Vi må lære at bringe alle vore problemer til Jesus Kristus, for han vil hjælpe os. Han vil lytte til vore anmodninger. Vi kan komme til ham i troens fulde vished, uden at tvivle, for han er den levende vej. Des mere vi fremkommer med vore begæring til hans trone, des sikrere er vi på konstant at modtage vor Herres Jesu Kristi store nåde. Du giver ikke styrke til vejen, du vandrer på, ved at have tro. Men du vokser i styrke og forvisning, fordi du har en Vejleder lige ved din side, og du kan i fuldkommen tillid bede ham om at føre dine skridt rigtigt. Så stol på Herren Jesus, at han skidt for skridt vil føre dig på den rigtige sti. For hvert skridt du går frem, kan du få forvisning og styrke, for du kan være forvisset om, at din hånd er i hans hånd. Du kan løbe “uden at mattes”; du kan vandre “uden at trættes,” for ved tro indser du, at din hånd er i Kristi hånd. Du vil

Lektie 13: 20. – 26. marts

ikke segne under modløshed, for når du følger efter for at kende Herren og stoler på ham, vil du have forvisningen om, at han, som aldrig forlader dem, som har fuldkommen tillid til ham, er din bestandige Hjælper.’ *Our Father Cares*, s. 279.

2. Hvordan supplerer Esajas dette løfte? Es. 43, 2.

BEMÆRK: ‘Hvis du bliver kaldt til at gå igennem den gloende ovn for Kristi skyld, vil Jesus være ved din side. Han siger: “Når du går gennem vande, er jeg med dig, gennem strømme, de river dig ikke bort; når du går gennem ild, skal du ikke svides, luen brænder dig ikke.” Menneskers trusler daler til ubetydelighed ved siden af den levende Guds ord. Vær loyal og tro, og den Gud, som gik omkring i den gloende ovn sammen med de tre hebræiske børn, og som viste sig for Johannes på den øde ø, vil være med dig. Ved sin nærværelse vil han trøste og styrke dig, og du vil indse opfyldelsen af løftet: “Om nogen elsker mig, vil han holde fast ved mit ord; og min Fader skal elske ham, og vi skal komme til ham og tage bolig hos ham.”’ *Youth’s Instructor*, 12. juli, 1904.

‘Herren er min hjælper’

3. Hvilken forvisning vil give os mod, når vi undertrykkes af mennesker? Heb. 13, 6.

BEMÆRK: ‘Det kristne liv omgives ofte af farer, og pligten synes svær at udføre. Sindet forestiller sig truende ødelæggelse foran og trældom og død bagved. Men Guds stemme siger tydeligt: “Gå fremad!” Troen ser ud over vanskelighederne og griber fat om det usynlige, selveste Almagten, derfor kan den ikke forvirres. Tro er at gribe Kristi hånd i enhver nødsituation. Ethvert skib, der sejler på livets hav, har behov for at have den guddommelige Lods ombord; men når storme rejser sig, når uvejr truer, skubber mange mennesker deres Lods overbord og overlader deres fartøj i dødelige menneskers hænder eller prøver selv at styre det. Så følger katastrofe og ødelæggelse ofte, og Lodsens bebrejdes for at have ledt dem til sådanne farlige vande. Overlad ikke jer selv i menneskers forvaring, men sig: “Herren er min hjælper”; jeg vil søge hans vejledning; jeg vil gøre hans vilje.’ *The Faith I Live By*, s. 100.

4. Hvordan udtrykte David sin tillid til Herrens hjælp? Sal. 27, 1.

BEMÆRK: ‘Jo mere du stoler på din Førløser, desto mere vil du elske ham; han er din Ven i liv og død. Han er din glædes krone. Han fortjener din fulde tillid. Alle de sorger og lidelser, som vi møder her, udgør kun et middel til at opdrage os for livet

Lektie 13: 20. – 26. marts

hisset. Gud vil, at vi således skal blive skikkede til Himmelen. Bi på Gud. Forlad dig helt og aldeles på ham; for hans evige arme vil holde dig oppe. Han, som siger, at ikke en spurv falder til jorden, uden at den himmelske Fader lægger mærke til det, vil også sørge for dem, som elsker og forlader sig på ham. Jesus kender enhver følelse af smerte, angst og sorg, og han vil give sine børn nåde til at udholde de prøvelser, som han tillader at komme over dem. Hans hjerte slår i sympati med den lidende menneskehed, og de, som lider mest, er genstand for hans største miskundhed og medlidenhed.' *Signs of the Times*, 28. februar 1906.

‘Den samme i går og i dag, ja, til evig tid’

- 5. Hvilken sandhed kan vi stole på midt i denne verdens usikkerhed? Heb. 13, 8.**

BEMÆRK: ‘Fordi forholdene stadig forandres, vil der også ske forandringer i vor erfaring. Ved disse forandringer bliver vi enten opløftede eller nedtrykte. Men selv om forholdene forandres, så har de ingen magt til at forandre Guds forhold til os. Han er den samme i går, i dag og til evig tid, og han vil, at vi skal have ubetinget tillid til hans kærlighed.’ *Lys fra det Høje*, s. 119.

- 6. Hvad kan vi være sikre på, selv hvis himlene ældes? Heb. 1, 10-12.**

BEMÆRK: ‘Han er altid den samme – i går, i dag og til evig tid. Han prøver altid at gøre os godt, opmuntre og lede os, føre os fremad skridt for skridt. Det, han er i dag – en trofast ypperstepræst som kan have medlidenhed med os i vor svaghed – vil han fortsat være i morgen og for altid. Han er vor leder, vor lærer, vor rådgiver og ven, som altid overøser os med sine velsignelser som svar på vor tro. Han indbyder os til at blive hos sig. Når vi gør det, når vi bor hos ham, vil al uoverensstemmelse, al hidsighed og irritation svinde bort.’ *Lys fra det Høje*, s. 186.

‘Jesus led uden for byporten’

- 7. Hvilken skam udholdt Jesus for vor skyld? Heb. 13, 12. Sammenlign med 3 Mos. 24, 14.**

BEMÆRK: Gennem hele Moseloven måtte enhver besmittelse tages ‘uden for lejren.’ Således skulle alle personer og ting, som besmittede Israels lejr, ordnes uden for lejren. Det er årsagen til, at Golgata, Jerusalems henrettelsessted, lå uden

Lektie 13: 20. – 26. marts

for bymurene. Ved at tage Jesus 'uden for byporten' blev han behandlet som noget, der besmittede Israels lejre.

'Adam og Eva blev forvist fra Edens have på grund af deres overtrædelse af Guds lov. Kristus, vor stedfortræder, skulle lide uden for Jerusalems byområde. Han døde uden for byporten, dér, hvor forbrydere og mordere blev henrettet. Der ligger en dyb betydning i disse ord: "Kristus løskøbte os fra lovens forbandelse, idet han blev en forbandelse for vor skyld." Gal. 3,13.' *Den Store Mester*, s. 508.

8. Hvad bør vi være parate til at gøre i lyset af Kristi villighed til at bære skændsel for os? Heb. 13, 13-14.

BEMÆRK: 'Skal vi tænke, at det er for stor en skam at lide bebrejdelse for Kristi navn? Gud forbyde det. Lad os gå uden for lejren, og, hvis det er krævet, lide bebrejdelse med glæde og opmuntring for Kristi skyld.' *Signs of the Times*, 16. juli 1896.

'Iklæd jer Guds fulde rustning, gå sikkert fremad og lad jer ikke påvirke meget af kritik, bebrejdelse eller fordømmelse. Hav i tanke, at de budbringere, som Gud sender, må gå uden for lejren og lide bebrejdelse for Kristi skyld. Uanset hvad I bliver udsat for, så husk, at Kristus har båret alt dette og mere for jer. Uanset hvilken handle måde I følger, vil der være en eller anden til at kritisere og fordømme jer. Gå fremad i guds frygt og kærlighed til Gud, styrk jer selv i tro, hav tapperhed i Herren og vær altid glade. Sandhedens indflydelse er højtidelig, ophøjende og forældende. Advarselsbudskabet, der er givet verden, skal henlede opmærksomheden fra verdslige ting til ting af evig interesse. Sandheden vil altid helliggøre modtageren; de, som prædiker sandheden, må være helliggjorte ved den. Men når de gør særlige anstrengelser for at tilpasse sig deres tilhøreres særegne ideer eller følelser for at undgå kritik, vil de svække deres eget vidnesbyrd, og det vil ikke lykkes dem at opnå deres ønskede mål. De vil gøre deres mission, sig selv og dem, som kritiserer dem, uret. Alle, som arbejder for Mesteren, kan og bør forbedre deres arbejdsmetoder, men de kan kun gøre dette ved flittigt at studere Kristi liv og udøve hans dyder. Tillad ikke knurren og fejlfinding at svække jeres hænder og sløre jeres håb. "Hærskarers Herre, ham skal I holde hellig, han skal være eders frygt, han skal være eders rædsel." *Special Testimonies, series A, no. 7*, s. 5.

'Fårenes store hyrde'

9. Hvordan skal vi betragte Jesus? Heb. 13, 20. Betragt Joh. 10, 11. 14-15.

BEMÆRK: 'Herrens øjne hviler på alle, som søger ham. Han er interesseret i alle, som trænger til hjælp, og han vil ikke forlade nogen i vildfarelsens mørke. Skridt

Lektie 13: 20. – 26. marts

for skridt leder han dem ind i sandhedens fulde lys, som skinner fra hver eneste side i skriften. Herren ser alle vore handlinger. Han ved akkurat, hvilke fremskridt vi har gjort på den kristne vej. Vor store hyrde er øm og venlig. Med uendelig interesse skuer han ned fra sin høje trone og giver os nåde og styrke.’ *Lys fra det Høje*, s. 321.

10. Hvilket ansvar hviler på dem, som i dag gør hans arbejde? 1 Pet. 5, 2-3.

BEMÆRK: ‘Vi skal åbenbare den mildhed, som den store Hyrde viser, mens han samler lammene i sine arme og omhyggeligt vogter sin hjord for fare og fører den ad trygge stier. Kristi efterfølgere skal udvise hans mildhed og sympati, og de må også vise hans ønskes intensitet om at videregive sandhederne, som betyder evigt liv for modtageren.’ *Christ Triumphant*, s. 46.

‘Den store hyrde har underhyrder, som bliver betroet omsorgen for hans får og lam. Den første gerning, Jesus betroede Peter, da han genindsatte ham i tjenesten, var at vogte lammene. Peter havde kun ringe erfaring i denne gerning. Den krævede stor omhu og mildhed, megen tålmodighed og udholdenhed. Det var et kald til ham om at virke for børn og unge og for de nye i troen. Han skulle undervise de uvidende, oplade Skriften for dem og undervise dem i at udføre en nyttig gerning i Kristi tjeneste. Hidtil havde Peter ikke været skikket til dette. Han forstod ikke engang betydningen af det. Kristus stillede Peter et betydningsfuldt spørgsmål. Han nævnte kun én betingelse for at være en discipel og gøre tjeneste. “Elsker du mig?” sagde han. Dette er den væsentlige kvalifikation. Om Peter havde alle andre, men ikke Kristi kærlighed, var han ikke kvalificeret til at være en trofast hyrde over Herrens hjord. Kundskab, menneskekærlighed, veltalenhed, taknemmelighed og entusiasme er alle hjælpemidler i den gode gerning, men uden Jesu kærlighed i hjertet, vil den kristne medarbejders gerning mislykkes.’ *Kristus Alene*, s. 222.

‘Men fredens Gud gøre jer fuldkomne’

11. Hvad er Guds hensigt med sit folk? Heb. 13, 20-21. Sammenlign med 1 Pet. 5, 10.

BEMÆRK: ‘Når sandheden bliver modtaget, vil den udvirke radikale ændringer i livet og karakteren; for religion betyder, at Kristus bor i hjertet, og hvor han er, der vil sjælen fortsætte i åndelig aktivitet og altid vokse i nåde, altid forsætte til fuldkommenhed. Vokser du op til Kristus, dit levende hoved? Åbenbares Kristi nåde i dit liv? Gud skænker sin nåde til menneskene, for at de skal begære mere af den. Guds nåde arbejder bestandigt med det menneskelige hjerte, og når den modtages, vil beviset på dens modtagelse vise sig i modtagerens liv og karakter.

Lektie 13: 20. – 26. marts

Kristi nåde i hjertet vil altid fremme det åndelige liv, og der vil være åndelig fremgang.' *God's Amazing Grace*, s. 324.

12. Hvilket råd kan vi tage fra Paulus' brev til hebræerne? Heb 3, 1. Sammenlign med Heb. 12, 3 og tænk på Heb. 10, 24.

BEMÆRK: "Derfor, hellige brødre, I, som har fået del i en himmelsk kaldelse! se hen til vor bekendelses apostel og ypperstepræst, Jesus" (Heb. 3, 1). Studer Kristus. Studer hans karakter, egenskab for egenskab. Han er vort forbillede, som vi skal efterligne i vort liv og i vor karakterer, ellers undlader vi at repræsentere Jesus, men fremstiller en falsk kopi for verden. Efterlign ikke noget menneske, for mennesker er mangelfulde i vaner, i tale, i væremåde, i karakter. Jeg præsenterer Mennesket Kristus Jesus for jer. I må hver for sig kende ham som jeres Frelser, inden I kan studere ham som jeres forbillede og eksempel.' *Selected Messages*, bind 3, s. 170. 'Kristus er vort forbillede, og de, der følger Kristus, vil ikke vandre i mørket, for de vil ikke søge deres egen fornøjelse. Deres stadige mål her i livet vil være at forherlige Gud. Kristus åbenbarede Guds karakter for verden. Herren Jesus levede sit liv således, at mennesker blev nødt til at erkende, at alt, hvad han gjorde, var godt. Verdens forløser var verdens lys, for hans karakter var uden fejl. Skønt han var Guds enbårne Søn og arving til alle ting i Himmelen og på jord, efterlod han os ikke et eksempel på efterladenhed og egenkærlighed. Kristus smigrede aldrig nogen. Han bedrog eller sveg aldrig, han afveg aldrig fra retskaffenhedens lige vej for at vinde gunst eller bifald. Han udtrykte altid sandheden. Venlighedens lov var på hans læber, og der blev ikke fundet svig i hans mund. Lad det menneskelige kar sammenligne deres liv med Kristi liv og gennem den nåde, som Kristus skænker dem, der gør ham til deres personlige frelser, nå retfærdighedens mål.' *At jeg må kende Ham*, 30. maj.

Gennem hele denne serie af lektier er der blevet citeret fra M. L. Andreasens *The Book of Hebrews*, udgivet af Review & Herald, 1948, i 'Christian Home Library' serien. Forfatteren har ingen betænkeligheder ved at anbefale denne bog til dem, som studerer disse lektier

